

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 19

Dimecres, 30 de maig de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 15, primera reunió

Í N D E X

Liquidació

del pressupost del Parlament corresponent a l'inici de la VIII legislatura (tram. 232-00003/08) (p. 3)

Liquidació

del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al 2006 (tram. 232-00004/08) (p. 3)

Projecte de Llei

de creació del Consell de Relacions Laborals de Catalunya (tram. 200-00001/08) (p. 4)

Projecte de Llei

del *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* (tram. 200-00016/08) (p. 15)

Proposició de Llei

de modificació de la Llei 31/2002, del 30 de desembre, de mesures fiscals i administratives, pel que fa referència a l'impost sobre el patrimoni (debat de totalitat) (tram. 202-00009/08) (p. 19)

Interpellació

al Govern sobre l'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra i sobre la imatge que els ciutadans tenen de la policia de la Generalitat (tram. 300-00042/08) (p. 31)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre les institucions que vetllen pels drets fonamentals dels ciutadans (tram. 317-00052/08) (p. 35)

al president de la Generalitat sobre la situació política després de les darreres eleccions municipals (tram. 317-00051/08) (p. 36)

al president de la Generalitat sobre les declaracions i les polítiques de seguretat del conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (tram. 317-00053/08) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments de la política catalana (tram. 317-00050/08) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre les relacions amb els ajuntaments en aquesta nova etapa (tram. 317-00055/08) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments de l'actualitat política (tram. 317-00054/08) (p. 41)

→

al Govern sobre la promoció de la moda (tram. 310-00067/08) (p. 42)

al Govern sobre el traspàs de les competències en matèria de notaris i registradors de la propietat (tram. 310-00073/08) (p. 43)

al Govern sobre l'índex d'abstenció en les darreres eleccions locals (tram. 310-00070/08) (p. 44)

al Govern sobre l'impacte dels darrers anuncis de la Generalitat relacionats amb la prevenció d'accidents laborals (tram. 310-00072/08) (p. 46)

al Govern sobre les actuacions previstes amb relació a les empreses sancionades per infraccions molt greus en matèria de prevenció de riscos laborals (tram. 310-00068/08) (p. 47)

Pregunta al Govern sobre el procediment d'elaboració i els continguts del nou Pla director de cooperació al desenvolupament 2007-2010 (tram. 310-00066/08) (p. 48)

al Govern sobre les mesures impulsades per a fomentar la participació ciutadana en les darreres eleccions municipals (tram. 310-00069/08) (p. 48)

Interpellació

al Govern sobre la política en matèria de seguretat ciutadana i policia (tram. 300-00044/08) (p. 50)

Interpellació

al Govern sobre la dinamització del sector tèxtil de la moda davant el repte de la globalització (tram. 300-00043/08) (p. 55)

Interpellació

al Govern sobre el programa de la participació de Catalunya en la Fira del Llibre de Frankfurt (tram. 300-00045/08) (p. 59)

Interpellació

al Govern sobre la política en matèria de funció pública (tram. 300-00046/08) (p. 63)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política universitària (tram. 302-00031/08) (p. 68)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 15.1

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major, la lletrada Sra. Casas i Gregorio i l'oïdor de comptes.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, i la consellera de Treball.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Liquidació del pressupost del Parlament corresponent a l'inici de la VIII legislatura (tram. 232-00003/08). Mesa del Parlament. Liquidació del pressupost (art. 29.3.h del Reglament).

2. Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al 2006 (tram. 232-00004/08). Mesa del Parlament. Liquidació del pressupost (art. 29.3.h del Reglament).

3. Projecte de llei de creació del Consell de Relacions Laborals de Catalunya (tram. 200-00001/08). Comissió de Treball, Indústria, Comerç i Turisme. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 71, 3).

4. Projecte de llei del *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* (tram. 200-00016/08). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 71, 13).

5. Proposició de llei de modificació de la Llei 31/2002, del 30 de desembre, de mesures fiscals i administratives, pel que fa referència a l'impost sobre el patrimoni (tram. 202-00009/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 39, 11).

6. Interpel·lació al Govern sobre l'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra i sobre la imatge que els ciutadans tenen de la policia de la Generalitat (tram. 300-00042/08). Daniel Sirera i Bellés, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre la política en matèria de seguretat ciutadana i policia (tram. 300-00044/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre la dinamització del sector tèxtil de la moda davant el repte de la globalització (tram. 300-00043/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre el programa de la participació de Catalunya en la Fira del Llibre de Frankfurt (tram. 300-00045/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre la política en matèria de funció pública (tram. 300-00046/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política universitària (tram. 302-00031/08). Carina Mejías Sánchez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques socials (tram. 302-00032/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la implantació de la sisena hora en el sistema educatiu (tram. 302-00033/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la reforma de l'atenció primària (tram. 302-00034/08). Grup Mixt. Debat i votació.

15. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Liquidacions acumulades del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges (tram. 232-00003/08 i 232-00004/08)

Els dos primers punts de l'ordre del dia són la liquidació del pressupost del Parlament corresponent a l'inici de la VIII legislatura i la liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al 2006. Si no hi ha cap inconvenient per part dels senyors portaveus i de les senyores i senyors diputats, els substanciaríem conjuntament. Podem fer-ho? (*Pausa.*)

Doncs, la Mesa ha encomanat la presentació de les liquidacions al diputat interventor senyor David Pérez, que té la paraula.

El Sr. Pérez Ibáñez

(*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.*) ...com sabeu, primer hem de liquidar cada any, cada exercici pressupostari, però també en el moment que s'ha produït un canvi de legislatura fem primer la part de l'anterior legislatura i després la part de la nova legislatura. I fem en aquest moment la liquidació del pressupost de despeses de l'inici i de la VII legislatura, és a dir, des de la dissolució fins al nou exercici.

Ja ho vam comentar. El pressupost del 2006 era de 69 milions i escaig, al qual es van incorporar aproximadament set milions en concepte de romanents de l'exercici 2005. Per tant, el pressupost definitiu ha sigut de 77.033.000.

La despesa efectuada fins al 16 de novembre del 2006, data, per tant, de l'inici de la legislatura, va ser de 43.748.000 euros, que es distribuïa per capítols aproximadament de la manera següent: al capítol I s'havia

executat el 65 per cent; en el capítol II, aproximadament el 45 per cent; al capítol IV, un 90 per cent; en el capítol VI, VII i VIII unes distribucions, aproximadament, del 70 per cent.

La despesa efectuada durant el període entre les dues legislatures ha estat de 8.249.625 euros, que es van distribuir per capítols, jo diria, d'una manera absolutament mecànica i tècnica, és a dir, no es va fer cap intervenció política en aquests pressupostos, atès que era un període intersessions. Això sí, la despesa aproximada en el capítol VI, que és el capítol d'inversions..., sí que es van continuar les inversions que ja estaven previstes dintre de la VII legislatura.

I si li sembla bé, senyor president, passant al segon punt, que seria la liquidació del pressupost de despeses a 31 de desembre del 2006. Sabeu –ho hem dit, ho hem comentat ja–, els romanents incorporats de l'exercici anterior, que era de 7.443.134 euros, s'han compromès totalment d'acord amb la normativa legal vigent. El pressupost era de 69 milions i escaig i, per tant, el definitiu és de 77 milions i escaig. Aquest romanent del 2005 representa el 9,67 per cent del pressupost.

I la despesa s'ha distribuït per capítols de la manera, diguem-ne, correcta, que seria en el capítol de personal, el 86 per cent; en el capítol II, el 64,5 per cent; el capítol de transferències –ja ho vam comentar també aquí–, efectivament, el 95 per cent, i la part d'inversions, que està executada al 45 per cent, atès que estem parlant sempre d'inversions que es fan de manera interanual. Aquestes serien precisament les obres de l'hemicicle, la renovació tant física com de les noves tecnologies, la restauració de les butaques, la moqueta, les noves instal·lacions, l'àudio, el vídeo, les connexions a internet, les noves pantalles en el Saló de Sessions, la planta baixa, la sala polivalent, les noves instal·lacions de Direcció d'Estudis Parlamentaris, Oïdoria de Comptes, Unitat Educativa, el DIES, la renovació de les zones de vestuaris, la planta noble –que s'hi ha fet l'equipament audiovisual i les noves tecnologies– i també a la planta de les golfes, les noves instal·lacions de l'ala dreta.

Agrair sobretot, com sempre, la feina feta pels serveis de la cambra, pel David Pol, i sobretot, també, agrair des d'aquí la feina dels companys, dels altres companys interventors, l'Estradé i l'Esteve Oriols, d'Esquerra i de Convergència, respectivament.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Doncs, cridem a votació. (*Pausa.*) Probablement, ho farem per assentiment, però...

(*Pausa llarga.*)

Passem a la votació, doncs, de la liquidació dels dos pressupostos.

Pregunto als senyors portaveus si es pot fer per assentiment. (*Pausa.*)

Doncs, no havent-hi cap objecció, queden aprovades la liquidació del pressupost del Parlament corresponent a l'inici de la VIII i la liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al 2006.

Projecte de llei de creació del Consell de Relacions Laborals de Catalunya (tram. 200-00001/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Treball, Indústria, Comerç i Turisme sobre el Projecte de llei de creació del Consell de Relacions Laborals de Catalunya.

Iniciarem el debat directament amb la defensa de les esmenes reservades, per ordre de major a menor. Té la paraula per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Quinze minuts, no?, president? (*Pausa.*) Gràcies.

Gràcies, senyor president. Senyors consellers..., suposo que arribarà la consellera en no res. Entenc que ha d'arribar per a l'aprovació d'aquesta llei, perquè avui estem en el tràmit final per a l'aprovació de la Llei de creació del Consell de Relacions Laborals de Catalunya, una llei que dona un nou marc, al marge del CTESC, per tal de construir un marc, hi insisteixo, de relacions laborals de Catalunya, i aquest és un fet positiu.

És una llei que neix d'un ampli consens, entenc. Un ampli consens parlamentari, un ampli consens també en l'àmbit social dels diferents agents socials, en els quals hem recollit les seves opinions. Opinions que hem recollit en l'anterior mandat, però que les hem validat perfectament ara. Una llei que més enllà de les petites polèmiques per si va decaure en l'anterior mandat o per si arribava al nou Parlament de la mà del Govern sense tenir en compte la feina feta en l'anterior mandat en aquest Parlament –no només pels diputats i diputades, sinó també pels diferents compareixents–, o per si era necessari fer-ho a través d'una llei o a través d'un reglament, insistim que és una llei, entenem nosaltres, positiva i que dona resposta a un mandat de l'Estatut. Una llei que dona un pas, un pas amb el consens –i això ho volem remarcar– dels agents socials i econòmics, cap a la creació i articulació del marc de relacions laborals del nostre país.

Aquesta llei, doncs, es situa en el que és el marc, en la realitat del model econòmic i del model de societat de Catalunya. Un model de societat, evidentment, que respon també al nostre entorn, al nostre entorn europeu, i que, per tant, és de lliure mercat, de no-confrontació, de cooperació social, i a on els diferents agents, els diferents actors, cadascú hi té el seu paper: l'Administració, les organitzacions empresarials i també les organitzacions sindicals. Mai –i entenem que mai– substituint, l'Administració, cap dels agents socials; màxim, ajudant, impulsant, donant el marc per als acords. És un model, doncs, hi insistim, de participació, de diàleg social, de consens, que és, de fet, el que entre tots hem construït en el nostre país, en el qual, hi insistim, doncs, hi ha autonomia per a les diferents parts.

El Consell de Relacions Laborals de Catalunya ha de facilitar, ha de racionalitzar el diàleg entre les parts, establir una cobertura estable a la participació institu-

cional dels agents socials, crear i articular un marc, un espai català de relacions laborals en funció de la nostra pròpia realitat, de la nostra realitat productiva, social i econòmica. Fet, aquest, que recull –i que nosaltres hi donem, evidentment, el seu valor– el nou Estatut, i fet que, per tant, la llei també ha d'ajudar a avançar en aquest àmbit.

Avançar, doncs, en àmbits importants, com pugui ser disposar, tenir convenis propis. Donant resposta a la nostra pròpia realitat, a la nostra pròpia realitat de país. I, per tant, en el que és l'increment de la competitivitat del país, en el que és l'ajustament dels salaris a la realitat econòmica de Catalunya, tant en els àmbits d'inflació com de productivitat. I, per tant, en aquest àmbit, que segur que no és fàcil i que tampoc és d'avui per demà, s'haurà d'avançar de forma decidida en un futur.

Una llei que, fruit d'aquest consens i d'aquesta forma, jo diria, d'entendre tots plegats aquest àmbit, ha tingut poques esmenes. Vuit per part de Convergència i Unió, però que no volem treure-hi el seu valor, no? Vuit esmenes de les quals dues hem pogut transaccionar de forma positiva a través de la disposició addicional segona. I el sentit de les nostres esmenes..., el que volfem garantir és que, en les diferents comissions, en els diferents grups de treball i també en les diferents comissions territorials, poguessin ser escoltats, tinguts en compte els diferents sindicats que, no tenint la condició legal de més representatius, evidentment tenen el seu pes; en moltes ocasions, territorialment podríem considerar-los, doncs, representatius, i també en alguns dels àmbits. I, per tant, en aquest sentit, vèiem positiu que es pogués escoltar les diferents veus i que això d'alguna manera poguéssim establir com es feia.

Finalment, entre tots hem trobat, doncs, hi insisteixo, un consens, que el que diu és que el Consell de Relacions Laborals pot acollir les opinions d'organitzacions sindicals amb representació que no tinguin la condició legal de més representatives i que s'han de determinar per reglament, en el termini màxim d'un any des de l'entrada en vigor d'aquesta llei, els mecanismes de consulta que facin possible la participació en el Consell de Relacions Laborals de les organitzacions sindicals amb representació que no en siguin membres, tant en les comissions com en els grups de treball i les comissions territorials.

Nosaltres entenem que, finalment, aquest redactat és positiu, que veurem, de forma reglamentària, com poder escoltar, com poder tenir en compte també aquests sindicats. I, a més a més, jo crec que també ha estat positiu poder, a través d'una esmena –esmena tècnica–, posar que hi hagi un termini màxim d'un any, perquè, si no, a vegades aquestes coses, que es fan amb tota la bona voluntat, que poden quedar expressades en una llei, poden dormir el son dels justos i no veure's finalment, doncs, complertes, no? Per tant, creiem que és positiu que hagi quedat redactat d'aquesta manera, amb la introducció inclús d'aquesta esmena tècnica, que, per tant, garanteix, doncs, que això d'aquí a un any sigui una realitat.

Nosaltres hem presentat altres esmenes. Concretament a l'article 8, en la qual demanàvem, més enllà de les qua-

tre comissions i grups de treball que ja es contemplen, poder-ne crear tres més, no?; tres més que nosaltres creiem que són tan importants com les que la mateixa llei, doncs, en principi tenia escrites.

Una és la de la comissió de conciliació de la vida familiar, personal i laboral. Aquest és un àmbit en el qual, sens dubte, Convergència i Unió hem treballat, ens ho creiem; hem fet i varem fer, en l'anterior mandat, més de vint iniciatives parlamentàries, que lamentablement no varem poder tirar endavant, però que és un àmbit en què sens dubte cal avançar, i cal avançar d'una forma decidida. I que cal fer-ho, a més a més, no només des d'una visió, des del punt de vista de les dones, sinó des del punt de vista de la societat. Aquest és un tema de la societat, no d'una part de la societat.

Aquí se'ns ha ofert una transaccional; se'ns ha ofert la possibilitat de fer una transaccional, que nosaltres ja dic d'entrada que acceptarem, encara que també els manifestem que no ens acaba de satisfer, perquè ens posen en un mateix paquet el que és una comissió d'igualtat, en què entenem que aquí es tracta el que és la discriminació de les dones en l'àmbit laboral, el que pot ser la discriminació, i en molts àmbits es produeix la discriminació en l'àmbit laboral..., i ens diuen «comissió d'igualtat i del temps de treball».

Creiem des de Convergència i Unió que aquests són dos temes diferents; que la igualtat, evidentment, ha de ser assumida pel conjunt de la societat, però que evidentment afecta les dones la manca de la igualtat. En canvi, el que és el temps de treball, el que és la conciliació de la vida laboral i la vida familiar, si ens ho plantejem només com un àmbit d'igualtat, com un àmbit en què s'ha de fer des de l'àmbit de les dones..., crec sincerament que serà un error. Així ho varem manifestar nosaltres també en l'anterior mandat, quan aquestes polítiques de conciliació de vida laboral i vida familiar es feien des de l'Institut Català de la Dona. Nosaltres creiem que això és un error conceptual, en què, lògicament, tot el que és la conciliació de la vida laboral i familiar, ha de ser, doncs, des de la transversalitat, ha de ser des de la transversalitat del Govern, i no vist des d'una visió, hi insisteixo, de dona. Creiem que això és un error, hi insisteixo, conceptual, que no s'hi pot caure.

Malgrat això, com que no hi ha cap altra possibilitat de tirar-ho endavant, creiem que és important que es miri d'elaborar i de veure com es pot avançar en l'àmbit del temps de treball i conciliar la vida familiar i vida laboral, i per això donarem el nostre suport a aquesta transaccional que se'ns ofereix.

Nosaltres en aquest àmbit presentàvem també dues comissions més, dues comissions més que nosaltres també enteníem que eren del tot importants. Una comissió sobre la formació en el treball; aquest és un àmbit clau. En l'àmbit laboral, poder avançar i poder analitzar..., i per tant en aquest nou marc de què ens dotem, que és el Consell de Relacions Laborals de Catalunya, d'una comissió sobre formació en el treball, és un àmbit, hi insistim, que per nosaltres és clau. No entenem per què no es pot avançar, per què no pot haver-hi una comissió també sobre això. O l'altre àmbit que nosaltres també proposàvem, i no se'ns ha acceptat la nostra esmena, és

una comissió sobre la contractació laboral de persones immigrades. Aquest és un tema clau i de futur, i per tant no voler-ho introduir en aquests moments a la llei, encara que, evidentment, la llei possibilita que en qualsevol moment puguem crear noves comissions..., creiem, amb sinceritat, que és un error per part del Govern no acceptar la realitat que hi ha en el país i que, per tant, és un tema fonamental també avançar en aquest àmbit.

Bé, nosaltres presentàvem altres esmenes; esmenes, algunes d'elles, que retirarem. Concretament, l'esmena número 5, de modificació de l'article 11 a l'apartat 2; és un tema de matís, però, doncs, la retirarem. També retirarem l'esmena número 7, de modificació de l'article 12 a l'apartat 11; entenem que tenia més sentit el redactat que proposava Convergència i Unió, i no entenem per què, doncs, no ha pogut ser contemplat així. Però mantindrem, en canvi, la nostra esmena número 8, d'addició a l'article 12, en el qual nosaltres parlàvem que s'ha de crear un òrgan amb la competència d'arbitratge voluntari.

Nosaltres creiem que és molt important l'arbitratge, que és important per poder solucionar els conflictes, important per poder-los solucionar més enllà del que pugui ser l'enfrontament o poder recórrer als tribunals, i per tant, en aquest sentit, nosaltres crèiem del tot necessari poder, amb l'accent posat sobre –si em permeten la paraula– «voluntari», crear un òrgan amb la competència d'arbitratge voluntari. Aquest era un tema que per nosaltres també era important que poguéssim contemplar la llei. Malauradament, això, doncs, no serà així, no?

Per tant, vista la revisió, doncs, de les esmenes que ha presentat Convergència i Unió, lamentem que algunes de les esmenes, jo crec que potser per allò de tossuderia de poder, no són acceptades, en el sentit que algunes d'elles en milloraven el redactat, amb sinceritat. En alguna de les altres, creiem que és una manca de visió de per on van les polítiques laborals i la realitat del país en l'àmbit de la formació i en l'àmbit també de la contractació de les persones immigrades. Aquest és un tema clau de país i que hem d'afrontar, i que, per tant, Convergència i Unió no entenem per què no pot ser contemplat en aquesta llei.

Però, en canvi, ens felicitem que la llei pugui tirar endavant, que hàgim pogut trobar el consens i l'acord per tal, també, que els sindicats que no arriben a aquesta quota que als sindicats se'ls ha posat tan alta, cosa que no tenim els partits polítics, del 15 per cent, perquè es considerin representatius, puguin ser escoltats, puguin ser tinguts en compte en els diferents àmbits i, a més a més, que en això es garanteixi que, com a màxim, d'aquí a un any tindrem el reglament, a través del qual, doncs, podran ser presents en totes i cadascuna d'aquestes diferents comissions i diferents àmbits de què ens hem dotat.

Per tant, creiem que globalment podem veure la llei positiva. Ens en felicitem, de crear un marc de relacions laborals de Catalunya, i que això ajudi a impulsar aquest marc que, si bé existeix ja, pot ser un nou impuls i pot ser també un nou impuls de cara a l'avenç que s'ha de fer en el país de tenir, doncs, convenis col·lectius a Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, benivolguda consellera.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Borràs. En nom del Grup Parlamentari Popular, per presentar les seves esmenes té la paraula el senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, finalment arriba a la cambra catalana aquest projecte de llei, aquest projecte que aquest matí es convertirà en llei, que, com ja sabem i varem estar comentant en el debat de totalitat, que es va produir justament avui fa quatre mesos... El dia 30 de gener, concretament, d'aquest any fèiem el debat de totalitat, i avui, quatre mesos més tard, veiem finalment aquest text, que, com ja es va explicar en aquell moment, és un text vist, debatut i dictaminat ja en la legislatura anterior, que arriba, com dic, doncs, amb un cert retard, però que finalment arriba jo crec que en molt bones condicions, arriba amb un alt consens, amb un grau molt alt de consens, que jo aprofito també des d'aquesta tribuna per agrair a tots els grups parlamentaris, en fi, i als diputats que han estat representant els seus grups en aquesta ponència, la seva disponibilitat per debatre i per acceptar un bon nombre d'esmenes amb un esperit constructiu i positiu, i també el suport que hem rebut, òbviament, dels serveis de la cambra, i especialment de la seva lletrada, la lletrada de la comissió, la senyora Anna Casas, a la qual agraeixo també la seva ajuda i el seu suport tècnic, com sempre.

És una llei, per tant, doncs, que s'emmarca dins l'àmbit de les competències de la Generalitat en aquesta matèria, que concretament són les d'execució de la normativa laboral estatal, l'organització dels serveis corresponents en aquesta execució de la normativa, i també facilitar la participació dels agents econòmics i socials –cosa que nosaltres estem sempre defensant– i constituir, que és el cas d'aquesta llei, institucions que fomentin el desenvolupament econòmic i l'ocupació. És una llei que surt fruit, com s'ha dit ja en reiterades ocasions, del diàleg i el consens entre els agents socials, i d'acord també amb l'Acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana amb el màxim, també, consens entre agents i Administració.

De fet, aquesta llei que avui aprovem permet que el Consell de Relacions Laborals de Catalunya es converteixi en l'instrument per dur a terme les mesures pactades en l'acord entre els agents i el Govern, en el qual s'insta a la creació d'un organisme de participació institucional i de diàleg social que en racionalitzi l'estructura en aquest àmbit d'actuació a Catalunya, així com també la constitució, penso que rellevant, d'una institució, la Comissió de Convenis Col·lectius de Catalunya, de caràcter permanent, perquè treballi i millori els diferents elements que intervenen en la negociació col·lectiva de Catalunya. És, per tant, al nostre entendre, una llei positiva, que ve a consolidar un model econòmic i social molt travat a Catalunya al llarg dels anys, a través dels anys, basat en el diàleg i en el consens

entre les parts, sempre per damunt i per davant de la confrontació.

Pel que fa a les esmenes que el Grup Parlamentari Popular ha presentat i ha debatut durant el transcurs del treball de la ponència, doncs, només hem decidit reservar per al Ple un paquet petit d'esmenes que al nostre entendre valia la pena intentar fins al darrer moment, si era possible, aconseguir..., en fi, un acord més ampli, ja que la resta d'esmenes, com dic, en el transcurs del debat, del treball de la ponència, han estat o bé acceptades o transaccionades, o algunes inclús retirades, perquè podien ser reiteratives amb altres esmenes o el contingut de la mateixa llei. Però vull fer un comentari sobre aquests tres blocs d'esmenes que hem reservat per al Ple.

El primer, concretament les esmenes números 17, 19, 20 i 22, ja anuncio en aquests moments que les retirem en aquest moment –per tant, no les sotmetrem a votació–, totes elles sobre l'article 12, relacionat amb la creació, precisament, de la Comissió de Convenis Collectius de Catalunya. Aquestes nostres esmenes, totes elles anaven en una única direcció, que era fer constar explícitament la funció consultiva d'aquesta comissió, atès que, òbviament, en funció de la normativa vigent, doncs, aquesta és l'única funció que pot tenir aquesta comissió, i per tant totes aquestes esmenes, si se'n veu el redactat, anaven sempre adreçades en aquesta direcció, no?, a fer constar la paraula «consultiva» en la denominació de la Comissió de Convenis Collectius.

De fet, però, i com a fruit, doncs, de tot el treball, i vistos també quins són la filosofia i l'esperit que inspiren aquesta comissió, finalment, quan la llei parla de les competències d'aquest òrgan, que és el que feia una mica pensar... –quan parlem de competències, associem ràpidament aquest concepte a competències legislatives, que no és el cas–, finalment, queda definit en la mateixa llei que es tracta d'un òrgan de consulta i assessorament, de seguiment de la negociació col·lectiva, amb capacitat per emetre informes, a iniciativa pròpia o de part, que és un òrgan d'estudi, amb capacitat de fer propostes per a la racionalització de l'estructura de la negociació, sempre a instància de les parts, i que pot també emetre informes en matèria d'extensió de convenis –els que estableix, òbviament, la normativa vigent–, també en funció de les seves funcions, no? Per tant, entenem que podem perfectament retirar aquestes esmenes que havíem presentat, ja que compartim la filosofia i el contingut del que són les funcions –digues-ne «competències»– d'aquesta nova Comissió de Convenis Collectius.

L'esmena número 11 nostra, del Grup Popular, l'hem mantingut fins aquí perquè ens sembla que és important i perquè forma part del que nosaltres entenem que és l'autèntic repte de l'economia catalana actualment, que és la que nosaltres presentem sobre l'article 8, on es defineixen o es constitueixen les comissions i els grups de treball d'aquest consell, que fa referència concretament a crear una comissió de foment de la innovació, la competitivitat, la millora de la productivitat i la internacionalització de les empreses. Aquest és actualment el repte important que té l'economia catalana, i entenem que desapropiar aquesta ocasió, on creem un òrgan nou

al costat del Consell de Treball Econòmic i Social, amb competències concretes en l'àmbit de les relacions laborals, doncs, seria realment perdre una ocasió important per crear aquesta comissió. També sabem que es pot crear en el transcurs del temps; la mateixa llei ho permet, i el reglament també ho permetrà. Però nosaltres creiem que seria bo en aquests moments, atesa la importància d'aquest tema, tenir-la en compte i donar-la per constituïda ja en la mateixa aprovació de la llei.

I, finalment, l'esmena número 9, que és l'esmena en què nosaltres també, a l'article 8, a la creació de comissions i grups de treball, nosaltres establíem la creació d'una comissió nova, la comissió de conciliació de la vida familiar i laboral, i la racionalització dels horaris de treball, que són dos conceptes que, malgrat que puguin semblar el mateix, no són el mateix. Una cosa són les mesures concretes adreçades a conciliar la vida familiar i laboral, i una altra cosa és tot el tema relacionat amb la racionalització dels horaris de treball, amb un concepte ampli. Per tant, ens semblava i ens sembla, ens continua semblant que és un tema prou important i de prou actualitat per poder-lo també introduir en el si d'aquest Consell de Relacions Laborals.

Finalment, hi ha una proposta de transacció sobre la taula que també considero, com ha explicat abans la ponent del Grup de Convergència i Unió, que és insuficient, perquè a més a més..., i a més a més barreja dos temes que al meu entendre són diferents: el tema d'igualtat d'oportunitats home - dona i el tema del temps de treball pensat només en l'aspecte de conciliació. Crec que no és ben bé el que estàvem plantejant, però, en qualsevol cas, també ens apuntarem al consens, amb la finalitat, amb la..., en fi, amb la intenció que pugui, doncs, crear-se aquesta comissió i aquí es puguin treballar aquests temes, que al nostre entendre són importants. Per tant, anuncio també que, en favor d'aquesta transacció, nosaltres retirarem aquesta esmena número 9.

Vull també fer una consideració i remarcar amb relació a com ha quedat definitivament la redacció de la llei pel que fa a un concepte que nosaltres compartim –i per tant anuncio també que, òbviament, doncs, el votarem a favor–, un concepte que apareix en la llei, que se'n parla quan s'explica aquesta llei, que és el de l'espai català de relacions laborals, que apareix precisament en la definició de les funcions, les pròpies funcions del Consell Català de Relacions Laborals de Catalunya. Vull dir que compartim aquesta redacció definitiva que ha estat motiu de debat, ja que defineix l'espai geogràfic en què es produeixen i es desenvolupen aquestes relacions entre els diferents agents econòmics i socials, i respecta escrupolosament el marc normatiu competencial vigent i també la unitat de mercat en tot el territori espanyol, per si algú en té algun dubte.

És a dir, finalment no parlem d'un espai propi, que podrien, doncs, donar-se interpretacions equivocades, ni parlem tampoc, en el text de la llei, d'un marc català propi –que la paraula «marc» també podria tenir una connotació més relacionada amb l'aspecte estrictament legislatiu o normatiu, no? I crec sincerament que la fórmula que s'ha trobat definitivament per trobar el consens entre tots els grups de la cambra, el màxim

consens, aquesta fórmula de l'espai català de relacions laborals, defineix molt bé aquests dos conceptes: la definició d'un espai geogràfic en el qual es desenvolupen aquestes relacions i, alhora, la consolidació d'un model propi, molt català, molt arrelat, que he definit al començament.

Per tant, la constitucionalitat d'aquesta llei queda del tot garantida. És, a més a més, un concepte que apareix en el nou Estatut d'autonomia de Catalunya i és un article que no ha estat recorregut pel nostre partit davant del Tribunal Constitucional. Així com també queda garantida la unitat del mercat, que defensem per la supremacia i manteniment del que són, de fet, les fonts del dret laboral, que tothom coneix, no?: la mateixa llei d'àmbit estatal –l'Estatut dels treballadors–, que garanteix aquesta unitat; els mateixos convenis col·lectius en l'àmbit territorial corresponent, que ningú impedeix que puguin ser de diferents àmbits, i el que els experts en dret anomenen «els usos i costums en matèria laboral». Per tant el que són les fonts del dret laboral garanteixen absolutament, com dic, la constitucionalitat i la unitat de mercat que defensem.

Al nostre entendre, per tant, l'efectivitat d'aquest espai català de relacions laborals ha de permetre i ha de garantir la millora del diàleg social a Catalunya, l'impuls de la negociació col·lectiva i l'entesa entre les parts, la millora de la productivitat de les empreses i la millora de la competitivitat de l'economia catalana, que, en definitiva, són els motius que expliquen el nostre acord en aquest extrem de la llei.

Per tant –i ja per acabar–, també recordar que el que tindrem a partir d'avui a Catalunya, concretament, és una cosa similar al que passa en altres comunitats autònomes en què ja s'han creat organismes amb funcions d'assessorament i consultives, i de diàleg i de participació institucional dels agents socials en l'àmbit de les relacions laborals. De fet, hi han dos models diferents. Hi ha un model en què en algunes comunitats autònomes hi ha un consell únic amb totes les funcions, com era el nostre model anterior fins al dia d'avui. Això passa, per exemple, a Cantàbria, passa a Castella - Lleó, passa a València, passa a Balears i a Navarra. I un altre model, que és el model en què ens incorporarem a partir d'avui, on les funcions que s'atribueixen, doncs, queden repartides en dos òrgans diferents, que és el cas actual: un òrgan més ampli, el Consell de Treball, i un òrgan més específic, el Consell de Relacions Laborals. És el cas, per exemple, d'Andalusia, d'Aragó, de les Illes Canàries, de Castella - la Manxa, de Galícia, de Madrid, de Múrcia, del País Basc, de La Rioja, d'Astúries i d'Extremadura amb un cert matís. Per tant, en les deu comunitats autònomes amb dos consells, el Consell de Relacions Laborals d'aquestes comunitats autònomes gaudeix, a grans trets, d'una naturalesa, d'una composició i d'unes funcions molt similars a les que gaudirem també, a partir d'ara, a Catalunya.

Com ja vaig dir en el debat de totalitat de la llei, del darrer dia 30 de gener del 2007, de fet no hem inventat res de nou i anem una mica tard. Ho repeteixo: és una llei positiva, és un fet positiu, nosaltres ens apuntem a aquest consens, òbviament, però continuem pensant que anem una mica tard i que estem pendents de prendre

altres acords i altres decisions que serien imprescindibles en aquests moments. Tinguem en compte que podríem dir que el que estem fent és liquidar saldos pendents. De fet, ni acords estratègics ni nous estatuts d'autonomia eren necessaris per poder fer aquesta llei; ja l'hauríem pogut fer.

I valorem, en qualsevol cas, que és positiva la llei i, per tant, per aquest motiu, votarem a favor d'aquesta llei. Però advertim... –i amb això acabo–, crec que és molt important que en matèria laboral, en tots els temes que afecten l'àmbit del treball, el Govern no s'adormi a la palla. Cal afrontar els autèntics reptes de la competitivitat, que en l'àmbit laboral passen, sens dubte, avui, a Catalunya –com passa a la resta d'Espanya, però especialment a casa nostra–, per la seguretat i la salut laboral, per la formació dels treballadors i per la contractació dels treballadors immigrants. És important que el Govern prengui la iniciativa en aquests temes; és important que no ens adormim en aquests temes; cal, per tant, que el Govern en prengui bona nota.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Correspon ara, per a la defensa de l'esmena presentada pel Grup parlamentari Mixt, donar la paraula a l'il·lustre diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consejera*, ilustres diputados y diputadas, nuestro grupo se apartará del consenso en esta materia y bien que lo lamentamos.

La razón por la que se aparta del consenso es precisamente por la introducción de un apartado que se ha venido a incluir en el debate de la ponencia y *comissió*, es el hecho de que el Consejo de Relaciones Laborales tiene como función hacer efectivo el espacio catalán de relaciones laborales. Este espacio catalán de relaciones laborales –en su momento ya fue cuestionado por nosotros en el momento de la admisión de la tramitación a la ley– ha sido fundamentalmente remarcado en la tramitación del proyecto de ley.

¿Por qué nos oponemos a la creación de este espacio catalán de relaciones laborales?

En primer lugar, porque todavía no está definida la constitucionalidad de este precepto en tanto que es objeto de un recurso de inconstitucionalidad ante el Tribunal Constitucional. Nos ha parecido precipitado que se incluya este concepto en la norma, si bien es cierto que el artículo 45 del Estatuto de autonomía contempla y prevé el impulso por parte del Gobierno de la creación de este espacio catalán de relaciones laborales.

Discrepamos de las opiniones que se han formulado por otros grupos parlamentarios en esta cámara, entendiendo además sorprendentes las manifestaciones que se han efectuado en la medida en que ha sido objeto, durante la tramitación del Estatuto, una posición firme en contra de este espacio.

Creemos preocupante la creación de unidades autonómicas de relaciones laborales. Nos parece preocupante el efecto mimético que puede conllevar la creación del espacio andaluz, del espacio extremeño, del espacio catalán, del espacio vasco y el espacio castellano-manchego. En este sentido entendemos que la unidad de mercado de trabajo, si bien es cierto que ahora mismo la movilidad geográfica en el mercado laboral español es reducida, no es la de otros tiempos, pero también hay que tener en cuenta la existencia de unidades de producción correspondientes a las mismas empresas en distintas zonas y no creemos conveniente un proceso que introduzca condiciones laborales independientes, definidas de una manera propia en cada comunidad autónoma. Consideramos pertinente que se esté precisamente, por supuesto, teniendo en cuenta las peculiaridades de cada zona, pero no la creación de ese espacio.

En este sentido, hay que tener en cuenta que las justificaciones que se han dado alguna vez para amparar la elaboración de este nuevo marco —el hecho, por ejemplo, del IPC diferencial existente entre unas comunidades autónomas y otras— no justifican la creación de este espacio, puesto que por la vía de la negociación laboral perfectamente se pueden suplir esas diferencias.

Por lo tanto, ese es el objeto fundamental de discrepancia con la creación del Consell de Relacions Laborals en cuanto a las funciones que se le vienen a atribuir, en concreto en el artículo 3.a.

Este aspecto nuclear para nosotros no conlleva que entendamos positiva, en parte, la creación del Consejo de Relaciones Laborales. Y, de hecho, así lo manifestamos a lo largo de la ponencia en cuanto que la creación de un órgano de participación institucional de diálogo y de concertación social en materia de relaciones laborales entre las organizaciones sindicales y empresariales más representativas —ese es otro tema que también hemos discutido a lo largo del debate, en cuanto que entendíamos que nosotros, el concepto de «más representativo» tenía que ser sustituido por el concepto de «con representación»— y, a su vez, estas organizaciones con la Administración de la Generalitat, sin duda es positivo.

También hemos criticado, y así ha sido objeto de nuestras enmiendas al proyecto de ley, el hecho de que se consideraba excesivamente dirigista por parte de la *conselleria* la creación del Consell, en cuanto, incluso, la composición del mismo, y en este sentido nos parecía especialmente preocupante, y de ahí un bloque de enmiendas que se han tratado de mantener por nuestra parte, que ha sido el que velaba por la independencia y autonomía del Consell. Entendíamos que el hecho de que dependiera la presidencia de la propia *consellera*, la vicepresidencia fuera nombrada por parte de la *conselleria*, incluso la secretaria también, considerábamos que no era garantía de su independencia.

Esa razón fundamental nos ha llevado a presentar las enmiendas, que mantenemos, en relación con la garantía de la independencia y de la elección de sus miembros. Por ejemplo, la figura de secretario que fuera escogido entre personas de conocido prestigio, no designado por la *conselleria*, o el caso de que se eligiera el presidente del Consell entre los miembros del propio Consell y no

recayera directamente en la *conselleria* la presidencia, si queríamos realmente un órgano con características independientes. De ahí que mantengamos las enmiendas números 6 y 9, que apuntaban en ese sentido.

Igualmente, también hemos remarcado el carácter consultivo del Consejo de Relaciones Laborales de Catalunya —el Consell de Relacions Laborals de Catalunya— que, a nuestro juicio, tenía un órgano fundamentalmente de carácter consultivo, y por eso hemos establecido las enmiendas números 2, 3 y 5, que mantenemos en estos momentos.

También, si bien es cierto que se ha atenuado el carácter de la presencia de las organizaciones con representaciones no más representativas con la introducción y la modificación de la disposición adicional segunda del actual proyecto de ley, entendemos que no es suficiente, y de ahí que mantengamos las enmiendas número 1 y 7 en este sentido, por precisamente considerar que deben ser las organizaciones sindicales con representación y no necesariamente las más representativas las que deban estar presentes en los órganos de la composición del Consell.

En definitiva, puesto que no se ha aceptado ninguna de nuestras enmiendas, las mantenemos todas. Y entendemos que, si bien la voluntad de la creación del Consell de Relacions es positiva, y de ahí que la creación de las comisiones y los grupos de trabajo nos parezcan realmente correctas y adecuadas al contexto laboral catalán, en especial nos parece conveniente la transaccional que se presenta en este acto, hoy, en el plenario, igualmente la existencia de las cuatro comisiones que figuraban —la de *seguretat i salut laboral*, y la de *seguiment de la contractació laboral* y la de la Inspecció de Treball i Seguretat Social. Y también entendemos que, en cuanto a lo que hace referencia a la Comisión de Convenios Colectivos, si bien se ha atenuado el carácter intervencionista y se marca más el carácter consultivo, hay aspectos que entendemos que son excesivamente dirigistas al respecto.

No tenemos una posición frontal al proyecto de ley, y de ahí que nuestra posición vaya a ser la de abstención. No nos vamos a oponer a su creación, pero sí a la creación en la forma que se plantea, y fundamentalmente por lo que he argumentado en relación con que entendemos que se ha de prevenir la posible vulneración del principio de unidad del mercado laboral y de seguridad social, y el desarrollo actual del proyecto de ley, de la ley que hoy probablemente se apruebe, no lo garantiza.

Por todo ello ya anunciamos nuestra abstención y el mantenimiento de nuestras enmiendas.

El vicepresidente segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per fixar la posició sobre les esmenes reservades i el text del dictamen té la paraula ara, en primer lloc, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'honorable senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com d'aquestes coses després sempre passa que te

n'oblides, començaré pel que habitualment és el final i els agrairé a la lletrada de la comissió, la senyora Anna Casas, i a la gestora de la comissió, la senyora Montse Alcàcer, el seu inestimable treball en la tramitació d'aquesta llei, perquè sense elles possiblement no hauríem tingut la diligència que ha permès que amb aquest període de temps relativament curt puguem tramitar la llei. I, per tant, deixem això, que, normalment, com són elements d'aquests..., doncs, ho deixem assentat des de bon principi i així..., una feina que hem fet, a més a més, amb tota la sinceritat que hem expressat.

En segon terme, dir-li que, com a continuació del que va ser el debat que vam tenir en el moment de la presa en consideració d'aquesta llei..., ja en aquell moment vam anunciar la nostra voluntat. I la nostra voluntat era tornar a deixar el projecte de llei que presentava el Govern tal com s'havia pactat ara fa aproximadament un any, aproximadament, i que no va poder ser tramitat perquè es va produir aquella situació que es va portar al Consell Consultiu i el Consell Consultiu va dir que estava perfectament adequat a tots els ets i uts. I, per tant, d'alguna manera ja vam manifestar aquella voluntat, que era deixar-ho tal com havia quedat. I en aquest sentit ens hem compromès i hem complert els pactes i la paraula donada. Ho hem deixat tal com va quedar en l'anterior legislatura, que no va ser aprovat. És cert que el Grup Mixt no participava en aquell consens i, per tant, és allò..., ell pot manifestar una posició diferent, però els altres grups que estàvem a l'anterior legislatura..., crec que el treball que hem fet entre tots és tornar-lo a repetir o a col·locar en la mateixa situació que hi havia.

Mirin, el que avui aprovem, el que avui aprovarem, és la constitució del que hem vingut a anomenar el segon pilar de l'espai de relacions laborals a Catalunya. És un pilar que no és nou, és cert, perquè el que avui s'encabeix dintre del que serà el Consell de Relacions Laborals, si n'haguéssim de buscar un precedent a Catalunya, possiblement el trobaríem en el primer consell de treball, en el que es va crear fins i tot en la Generalitat provisional, amb el conseller de Treball, en aquell moment amb en Joan Codina, que era un organisme que tenia com a voluntat, en un moment en què hi havia una situació econòmica complicada, racionalitzar la negociació col·lectiva, afavorir el diàleg, buscar que l'acció del Govern tingués els controls per part dels agents socials. Allò era l'objectiu del consell de treball inicial, el que es va crear en aquell moment.

Doncs, el consell de relacions té aquest precedent. La història, l'esdevenir va fer que, finalment, quan després de l'aprovació de la Constitució espanyola apareix un consell econòmic i social a Espanya, es plantegi la necessitat de crear un consell econòmic i social a Catalunya, i es fa un híbrid entre el consell de treball i un consell econòmic i social.

Finalment, en la legislatura passada vam separar els dos organismes constituint un consell de treball, econòmic i social amb els continguts de participació, de decisió, de consulta, d'assessorament en l'àmbit socioeconòmic cap al Govern. I amb un organisme en què no hi era l'Administració. Es va voler que els agents socials tinguessin el seu espai. I aleshores apareixia la necessitat de recuperar una funció tripartida: Govern, patronals,

sindicats, que vigilés i controlés aquells aspectes propis i al mateix temps encabir-hi, també, un foment de la negociació col·lectiva. Això és el que hem fet; per tant, posar-nos al dia, endreçar l'espai de relacions, l'espai de relacions laborals de Catalunya, amb un plantejament i amb un sentit que és, d'una banda, plenament legal i vigent la seva possibilitat. Jo he quedat una mica astorat amb el tema aquest de dir: «Home, veurem què és el que passa...» Escolti, l'Estatut d'autonomia de Catalunya és una llei vigent. Per tant, cap dubte sobre la seva aplicació! Ho dic perquè algú diu: «No, és que potser...» No, no, no; és vigent i s'ha d'aplicar. I obliga. Per tant, aquest tema deixem-lo clar des de bon principi, perquè, si no, amb aquestes coses al final prendrem mal.

Segon element, la unitat del mercat no nega la diversitat; la unitat del mercat de treball, que està garantida, la unitat de mercat econòmic, no nega la diversitat i la pluralitat d'actuacions que es puguin produir. Només en un cap que identifiqui unitat amb uniformitat es pot posar o contraposar les dues coses. I això fa molt de temps que el marc laboral, el marc laboral que estableix l'Estatut dels treballadors, permet que havent-hi una unitat del mercat de treball hi hagi una diversitat de relacions, que són les que fixen les parts a través dels convenis, generant drets i deures.

Per tant, no inventem res. Aquesta pluralitat i diversitat és plenament legal i forma part d'aquesta unitat, i és consubstancial, perquè és el que li permet tenir capacitat d'adaptar-se als canvis, a les noves necessitats i a les noves realitats econòmiques i socials que es produeixen a cada una de les bandes.

És per això que afavorir la creació d'un espai de relacions que s'atingui a la realitat de Catalunya és positiu per a l'economia, per als treballadors, per als empresaris, per a tothom. Per això, aquest espai de relacions laborals s'organitza i té com a temàtiques importants la negociació col·lectiva, la vigilància de la salut laboral, la correcta utilització de les fórmules de contractació, i, per últim, teníem previst, i hem ofert la transaccional, que s'ha acceptat, d'afegir-hi una altra comissió que tracti els temes d'igualtat i del temps de treball.

El tema de la igualtat no és un tema de la dona. La igualtat no és un tema de les dones. La igualtat en l'accés té a veure amb tots aquells col·lectius que tenen dificultats per accedir, per romandre o continuar en el món del treball.

Per tant, quan parlem d'igualtat no plantegem un tema de les dones; plantegem les barreres que hi han per a diferents col·lectius, per raó de gènere, per raó de la seva condició, per raó de la seva formació, per..., etcètera, que tenen dificultats per accedir al món del treball. Per tant, parlem de la igualtat en aquest sentit ampli. I quan parlem del temps del treball, parlem de l'organització interna i de l'organització també social del temps de treball, a fi i efecte d'afavorir la conciliació, però també altres moltes coses, i no tan sols per a les dones. Per tant, entenem que és molt més ampli.

També partim d'una idea claríssima, i és el fet que l'important que donen aquests elements és la possibilitat de tenir un instrument que permeti la gestió del canvi del nostre model productiu, passant d'un model productiu

que s'ha basat en la força de treball a un model productiu que s'ha de basar en el coneixement; hem de passar de gestionar força de treball a gestionar coneixement. I això requereix noves relacions, noves formes d'organitzar els convenis i les relacions laborals. D'aquí, la importància que li donem a aquest organisme.

Nosaltres agraïm la retirada de les esmenes que s'han plantejat, perquè crec que hem explicat a bastament que aquestes..., l'efecte consultiu o la dimensió consultiva de la Comissió de Convenis va més enllà, perquè, com s'ha dit, té altres funcions, i, per tant, posar-li en el títol «consultiu» i després donar-li més competències, a més de les consultives, era contradictori en si mateix a l'hora de definir l'organisme. Per tant, ho agraïm.

No hem acceptat aquestes altres propostes de crear comissions perquè volem fugir de la «reunionitis», de la burocràcia i de la reiteració. I ho dic perquè, en el tema de formació i treball, hi ha un organisme, que és el Consell de Direcció del Servei d'Ocupació de Catalunya, on estan el Govern, la patronal, els sindicats, l'economia social i els ajuntaments discutint de formació i treball, i, a més a més, no com a consultius, sinó com a executius.

En el tema dels contractes d'immigració, hi ha una subcomissió específica, per manament, que parla dels temes d'immigració dintre del Servei d'Ocupació de Catalunya, on estan els mateixos. Per tant, parlarien els mateixos del mateix en dos llocs diferents.

En el tema de l'arbitratge voluntari, hi ha el Tribunal Laboral de Catalunya que té aquesta funció, que està funcionant, que s'està desplegant arreu de Catalunya i que, per tant, duplicaríem les funcions; a més a més, de les comissions d'interpretació i d'arbitratge dels mateixos convenis col·lectius.

I, per últim, el tema de l'acord d'innovació, etcètera, és el mateix que hi ha a la Comissió de Seguiment de l'Acord Estratègic. Per tant, no hem volgut ni la «reunionitis» ni la reiteració ni la repetició. Per això no acceptarem aquestes esmenes que s'han plantejat. El que sí que és veritat és que, si hi ha alguna cosa que ens hem deixat, hem dotat les parts perquè puguin organitzar totes les comissions que considerin adients per millorar la gestió del mercat de treball.

Amb aquesta situació, per tant, volem simplicitat i no burocràcia. Hem buscat un mecanisme. No hem establert un organisme autònom, o no s'estableix un organisme autònom, amb pressupost i, per tant, amb altres coses, si no que és un organisme que té el suport del departament competent en la matèria, però amb tota l'autonomia i la capacitat d'organitzar-se evident. Això sí, com que és un organisme de control i vigilància de l'acció del Govern en matèries com la salut laboral i altres elements o la inspecció de treball, és evident que el Govern allà ha de tenir una presència important, perquè és el que ha de dotar de materials, d'informació i d'altres elements, perquè una de les funcions bàsiques és que controli el Govern o que els agents socials controlin o puguin conèixer i controlar el Govern.

Des d'aquesta perspectiva creiem que la fórmula que s'ha adoptat per a garantir que no hi hagi forces que tinguin

un grau de representació important quedin al marge, però no entrem en un *batiburrillo* que sigui que allà sigui l'assemblea de..., no ho sé, de qualsevol organisme multitudinari... Alguna de les esmenes que s'han plantejat diuen que hi participin totes les organitzacions que tenen representació. Doncs això, bé, voldria dir que han de participar més de mil entitats que tenen representació. Per tant, quan anem a un organisme de participació i control hem d'establir algun criteri selectiu que evidentment és el criteri selectiu de la representativitat a Catalunya. Per tant, el del 15 per cent no és el que opera. El 15 per cent opera d'un organisme sindical o empresarial representatiu en una comunitat autònoma per tenir representació a nivell de l'Estat. Per tenir representació a nivell de Catalunya, la representativitat, la condició més representativa, s'assoleix a partir del 10 per cent, que és el que diu la Llei orgànica de llibertat sindical. Per tant, en aquest àmbit estem parlant d'un percentatge que permetrà que organitzacions –si la realitat és com la que es produeix– com la USOC, que no estarà en els òrgans centrals d'aquest Consell de Relacions Laborals, puguin participar en comissions territorials, que portem molt de temps sense poder constituir perquè no teníem la llei.

Per tant, des d'aquesta perspectiva, creiem que donem un pas endavant –un pas endavant– amb la creació d'aquest segon pilar de l'espai de relacions laborals, que ens ha de permetre gestionar el model, el canvi de model productiu, passant d'un model de gestió de força de treball a un model de gestió del coneixement, que ha de permetre tenir un mercat de treball i unes relacions laborals i uns llocs de treball amb més qualitat, amb més seguretat, amb més capacitat de gestió del canvi, és a dir, allò que la Unió Europea està plantejant i en diu, n'anomena, amb més «flexiseguretat», capacitat d'adaptació als canvis sense perdre la seguretat ni en el lloc de treball ni en aquest tema. I això, fent-ho amb dos elements importants. El primer, el protagonisme de les parts: això no és possible si no es fa per la complicitat i la col·laboració de les parts, dels empresaris i dels sindicats. I amb un mecanisme que és el de la concertació a través dels convenis col·lectius.

Des d'aquesta perspectiva creiem que tornem a recuperar la senda que es va obrir amb la Generalitat provisional, que el conseller de Treball d'aleshores, en Joan Codina, va impulsar recuperant, traient de la tradició històrica de Catalunya el Consell de Treball. I en aquest sentit crec que ens podem sentir tots satisfets del treball fet en aquesta comissió, i que finalment, encara que una mica tard, però finalment, hàgim aprovat el Consell de Relacions Laborals de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Bon dia, senyores i senyors diputats; bon dia, senyora. Bé, penso que el primer que hem de fer és felicitar

tar-nos per l'ampli consens que tindrà l'aprovació del Consell de Relacions Laborals. I és important aquest ampli consens perquè també respon a la necessitat de consens del que implica una reforma que segur que va d'acord amb el que és un canvi que està succeint al país, i és un canvi en l'estructura productiva del país. És a dir, la millora de les relacions laborals, l'afavoriment de la millora de les relacions laborals que implica aquest Consell de Relacions Laborals, és imprescindible per abordar, per afrontar un canvi que s'està produint al país, que és el canvi d'estructura productiva. I, per tant, és bo que hi hagi un consens en els grans marcs en què ens movem, dins de l'economia general del país, com és cap a on hem d'anar, cap a on hem de créixer, cap a on hem de crear ocupació, cap a on, en definitiva, hem d'aconseguir que el nostre creixement econòmic vagi avançant. I, per tant, una pota, un pilar que serà important de cara a abordar la millora de les relacions laborals, que, com tots saben, és un dels pilars per incrementar la productivitat en qualsevol país, és un dels pilars que ens aconseguirà..., i que ens ajudarà a millorar precisament i a poder afrontar aquest canvi d'estructura productiva del país. Per tant, ens felicitem d'aquest consens.

I també ens felicitem que finalment la llei afronti el que és l'agenda de prioritats de les relacions laborals d'avui, perquè aquesta llei no pretén només construir el marc, construir el continent del que han de ser finalment les relacions laborals, sinó que també especifica en quins àmbits aquest Consell de Relacions Laborals haurà d'abordar la negociació col·lectiva. I parlem, doncs, de la contractació i la subcontractació d'obres i serveis, que sabem que és una de les causes principals de la sinistralitat laboral avui a Catalunya i, per tant, és un tema que s'ha d'abordar amb urgència. Parlem de la igualtat i la no-discriminació; encara avui a Catalunya, malauradament, el fet de ser dona implica tenir un menor salari que els homes que treballen i fan feines similars, amb responsabilitats similars. També de la seguretat laboral, com dèiem. De la Inspecció de Treball i la Seguretat Social; una Inspecció de Treball que finalment serà traspassada a la Generalitat de Catalunya i que, per tant, ja se n'ha de fer ressò aquesta Llei de creació del Consell de Relacions Laborals. I, per tant, el que veiem és com la llei dibuixa el marc en el qual les relacions laborals hauran de millorar per tal que millori la productivitat, per tal que millori el creixement econòmic del país, per tal que pugui ser afrontat aquest canvi d'estructura productiva del país.

Si bé nosaltres ens felicitem dels objectius que té aquesta llei, que té la creació d'aquest Consell de Relacions Laborals, també ens volem felicitar dels mitjans que aquesta llei concreta de cara a abordar aquests objectius, sobretot pel que fa a l'article 3, on es parla clarament que «l'impuls del diàleg entre les organitzacions sindicals i empresarials, especialment pel que fa a la millora i la racionalització de la negociació col·lectiva, s'ha de fer per mitjà de la racionalització de les instàncies de diàleg social existents, per a fer efectiu» –i aquí és on nosaltres volem remarcar aquesta frase– «l'espai català de relacions laborals». És a dir, aquest Consell de Relacions Laborals vol constituir la millora de les relacions laborals a Catalunya a través de la vertebració

d'aquest espai català de relacions laborals. Res que no hagués de ser previsible, en la mesura que l'article 45 de l'Estatut parla que la Generalitat ha de promoure la creació d'un espai català de relacions laborals, en funció de la realitat productiva i empresarial específica de Catalunya, i que els poders públics han de fomentar una pràctica pròpia de negociació col·lectiva. Per tant, en definitiva, aquest Consell de Relacions Laborals ja és també un desenvolupament de l'article 45 de l'Estatut, on es parla clarament de la creació d'aquest espai català de relacions laborals.

Per què és important, aquest espai català de relacions laborals? Doncs, perquè a Catalunya hi ha una estructura productiva diferent de la de la resta de l'Estat espanyol, diferent de la d'Espanya; a Catalunya encara hi ha un important pes de la indústria, per sort, que és el que arrossega el creixement econòmic, que és el que permet desenvolupar un nou model productiu; a Catalunya hi ha una iniciativa empresarial, hi ha una capacitat emprenedora... I tot això s'ha de recollir; s'ha de recollir en tota la legislació i en la negociació col·lectiva. I, per tant, si en d'altres indrets de l'Estat hi ha sobretot una estructura econòmica fonamentada en la construcció, en els serveis, fonamentada malauradament, moltes vegades, en el poc valor afegit, doncs, a Catalunya hem de poder revertir aquesta inèrcia, perquè tenim unes bases molt sòlides que ens porten a poder aconseguir una estructura productiva amb alt valor afegit. I, per tant, això s'ha de reflectir en la negociació col·lectiva, perquè l'alt valor afegit també, i per sort dels treballadors, implica la possibilitat de tenir bons salaris, implica la possibilitat de tenir una qualitat de vida que tradicionalment ha set possible aconseguir a Catalunya i que ha de ser possible seguir aconseguint a Catalunya.

Però també és important aquest marc català de relacions laborals perquè a Catalunya encara tenim un IPC diferencial amb l'Estat espanyol. És a dir, els preus del consum a Catalunya s'apugen cada any més que la mitjana de la resta de l'Estat. I què vol dir això? Doncs, que si se'ns apliquen els convenis col·lectius estatals el treballador català perd poder adquisitiu, perquè l'increment salarial és el que es correspon a la mitjana de l'IPC estatal, quan en realitat l'increment dels preus del consum a Catalunya és superior a la mitjana de l'Estat. Per tant, estem perdent poder adquisitiu.

I, per tant, aquesta especificitat ha d'estar present a les relacions laborals de Catalunya, perquè, si no, el que provoquem és que el treballador català perdi cada any poder adquisitiu. No només això, sinó que el cost de la vida a Catalunya –com tots vostès saben– és un 10 per cent més car que el cost de la vida a la resta de l'Estat espanyol. L'altre dia sortia la mitjana que costa un habitatge a Catalunya respecte al que costa a d'altres indrets de l'Estat espanyol. És molt important el diferencial del cost de la vida a Catalunya. Parlem de cinc-cents, sis-cents euros per metre quadrat de diferència del que costa un habitatge a Catalunya respecte a la mitjana de l'Estat. I, per tant, aquest diferencial de cost de la vida també ha d'estar en els convenis col·lectius a Catalunya.

I ho hem de remarcar perquè l'any 1979 Catalunya era la primera comunitat autònoma en renda *per capita*. Ho

sabien, això, senyores i senyors diputats? Catalunya, l'any 1979, era la primera comunitat autònoma en renda *per capita*. L'any 2006, segons la fundació Funcas, de les caixes d'estalvis de l'Estat espanyol, Catalunya és l'onzena comunitat en renda disponible, ajustat al cost de la vida, *per capita* a l'Estat espanyol. De la primera comunitat autònoma a l'onzena comunitat autònoma; per davant nostre hi ha Ceuta, Melilla..., per davant nostre hi ha altres comunitats que són receptores de transferència de recursos impositius de Catalunya cap a aquestes comunitats. I, per tant, això, que hauria de provocar un profund debat en aquest Parlament de Catalunya, això, que hauria de provocar una profunda reflexió de com, en vint-i-set anys de democràcia i d'estatut d'autonomia, hem passat de la primera comunitat autònoma a l'onzena comunitat autònoma, em sembla que no s'aborda amb la suficient seriositat, amb la suficient transcendència.

I, bé, d'alguna manera aquest Consell de Relacions Laborals sí que ja indica que es començarà a parlar d'aquestes qüestions. I, per tant, evidentment nosaltres també hi volem donar suport perquè aquests debats surtin a la llum pública, perquè moltes vegades hi ha una certa opacitat volguda de no voler afrontar la situació de dependència política que té Catalunya respecte a l'Estat espanyol i que afecta clarament la nostra qualitat de vida.

I l'últim punt que nosaltres volem remarcar i del qual ens felicitem és la possibilitat que sindicats petits, que sindicats que no tenen la condició legal de més representatius puguin tenir també un espai de participació en aquest Consell de Relacions Laborals. I parlo d'aquells sindicats que són representatius –perquè tots els sindicats, evidentment, són representatius, perquè han estat votats per treballadors i per treballadores–, alguns d'ells molt representatius en determinats sectors econòmics, puguin tenir la seva participació en el Consell de Relacions Laborals. I, per tant, d'alguna manera, comencem a treballar amb una lògica catalana, amb una lògica catalana que sempre ha fet de la participació un dels seus pilars i un dels seus principals referents quant al sistema democràtic català que hem anat bastint. No, per tant, amb una lògica espanyola, que, com vostès saben, només atribueix la condició de sindicats més representatius a aquells que tinguin el 15 per cent de la representació sindical. Fixin-se vostès que, si això s'apliqués a aquesta cambra parlamentària, hi ha uns quants grups polítics que no hi serien presents. Per tant, afavorir la participació és afavorir també que hi hagi més sectors representats, més treballadors i més treballadores representats en el que és la negociació col·lectiva i en el que ha de ser la participació en aquest Consell de Relacions Laborals.

Per tant, nosaltres creiem que aquesta llei obrirà possibilitats perquè determinats temes que fins ara no s'afrontaven amb la suficient fermesa, amb el suficient compromís, surtin a debat, hi hagi debat, hi hagi comissions en què se'n parli, en parlin els sindicats, en parlin els agents empresarials, puguin arribar finalment al Parlament de Catalunya, perquè és evident que les resolucions d'aquest Consell de Relacions laborals hauran de ser discutides o hauran de ser valorades també al

Parlament de Catalunya, i que, en definitiva, avancem tots plegats cap a un país més participatiu, que ja saben vostès que hi ha una enorme necessitat de participació i de fomentar la participació –ja hem vist els resultats de participació en aquestes eleccions municipals. I, per tant, aconseguir fomentar aquests àmbits de participació, de diàleg, de compromís és, per nosaltres, poder millorar el dia a dia dels treballadors i les treballadores de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Correspon ara el torn al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Per fer l'exposició del grup, té la paraula la il·lustre diputada senyora Mercè Civit.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. Senyora consellera... En primer lloc voldria saludar els representants dels sindicats que estan avui aquí presents, a la nostra cambra; benvinguts. Finalment avui aprovem la creació del Consell de Relacions Laborals de Catalunya, després d'un llarg període, en primer lloc de negociació entre els agents socials i el Govern, i en segon lloc, dintre del tràmit parlamentari de dues legislatures. Per nosaltres és molt important que avui ho aprovem, i també celebrem l'ampli consens que hi ha hagut, primer amb els agents socials i, en segon lloc, entre els partits polítics d'aquesta cambra. És cert que encara queden algunes esmenes –ja m'hi referiré.

És la primera llei que aprova aquesta cambra en aquesta legislatura: la creació del Consell de Relacions Laborals. Jo crec que això també és un indicador que les polítiques laborals són una prioritat d'aquest Govern i d'aquest Parlament. Nosaltres, evidentment, donarem suport a aquesta llei, que creiem que és una llei necessària perquè facilita el diàleg entre empresaris i sindicats, millora la qualitat democràtica amb uns nivells més alts de participació dels agents socials i –d'especial importància per nosaltres– dels sindicats. Incrementar el nivell de participació en aquests moments és molt important, tenint en compte la situació d'abstenció que en aquests moments hi ha a la nostra societat. I, per tant, creiem que aquest també és un element que hi pot –encara que sigui en curta mesura– influir. A més a més, crec que és un instrument per intervenir en les relacions laborals, en quins són els principals problemes en aquests moments de les relacions laborals: la temporalitat –hi ha una comissió de contractació; molt important–, la salut laboral, la Inspecció de Treball i la igualtat d'oportunitats; amb l'esmena que nosaltres recolzem, doncs, igualtat d'oportunitats i temps de treball, igualtat d'oportunitats homes - dones, igualtat d'oportunitats entre els que han nascut a Catalunya i els que no han nascut a Catalunya, igualtat d'oportunitats entre els joves i la gent gran o els que no són tan joves, igualtat d'oportunitats entre tothom.

I això, evidentment, farà que els treballadors i treballadores tinguin unes millors condicions de treball, però també influirà en la vida econòmica del nostre país,

perquè avui en dia ha quedat demostrat que el treball temporal, el treball precari i els salaris baixos no produeixen més productivitat de les empreses, sinó tot a l'inrevés. Per tant, més productivitat, millor economia i sobretot, també, millors condicions per als treballadors i les treballadores del nostre país.

Amb referència a les esmenes presentades, les distingiré. En primer lloc, nosaltres hem participat i estem completament d'acord amb l'esmena que s'ha transaccionat sobre la participació dels sindicats en aquest Consell de Relacions Laborals, perquè pensem que troba l'equilibri; troba l'equilibri entre els sindicats més representatius i altres sindicats que, tenint un nivell de representació important, no arriben a la condició dels més representatius. I així està en la formació de les comissions territorials, i així està en el fet que puguin ser escoltats a partir d'un reglament que es faci.

Nosaltres, evidentment, no recolzarem la participació dels sindicats amb representació. Què vol dir això? Un sindicat d'una empresa que té dos delegats sindicals és un sindicat amb representació? On està? Quin és el representatiu i quin no és el representatiu? Legalment –i ho hem fet– els meus representatius, el 15 per cent, i, evidentment, alguns, en alguns àmbits territorials, poden arribar-hi, i altres podran ser consultats. Però, evidentment, falta un reglament, perquè, si no, jo no sé quin és el més representatiu o no. Per tant, és important la transacció aquesta que hem fet.

En segon lloc, quant a la creació de més comissions de treball, no és per no voler acceptar coses de l'oposició, ni molt menys, sinó que realment és pel que nosaltres entenem que és la millor eficàcia d'aquest Consell de Relacions Laborals.

En primer lloc, referent a la comissió de foment de la innovació, la competitivitat, la millora de la productivitat i la internacionalització, hi ha l'Acord estratègic. Ho dupliquem? En fem dos? Per tant, pensem que no fa falta, que ja tenim l'Acord estratègic.

Quant a la contractació laboral de les persones emigrades, hi ha una comissió d'igualtat, hi ha una comissió de contractació. En tot cas, tant en una comissió com a l'altra hauran de tindre present la contractació de les persones immigrades; no cal fer més comissions.

O la de formació en el treball. Ho ha dit el senyor Rañé: tenim el Consorci per a la Formació Contínua.

Així mateix, la de mediació entre conflictes laborals. Hi ha el Tribunal Laboral de Catalunya. Però és que a més a més el Tribunal Laboral de Catalunya és un molt bon instrument, que es va crear amb el Govern de Convergència, i va ser pioner en el nostre Estat, el Tribunal Laboral de Catalunya. En tot cas, el que s'ha de fer és potenciar encara més el Tribunal Laboral de Catalunya. Ja es va fer des d'aquest Govern, que hi ha una extensió territorial; potenciem-la encara més, però no creem dobles comissions o dos llocs on es tracti el mateix.

Mirin, des de la meua experiència de no fa gaire temps com a dirigent sindical, hi havia uns certs moments en què tenia un cert esgotament d'anar a diverses reunions en diversos àmbits de participació amb les mateixes persones, tractant els mateixos temes. De veritat, sen-

tia que allò era una pèrdua de temps. I, per tant, el que demanaria és una racionalització, una cosa en un àmbit de participació –Govern, sindicats i patronals–, però en un únic àmbit per tractar el mateix tema, perquè, si no, dispersem i finalment no fem res.

I l'altra esmena que ha estat transaccionada –que hi estem completament d'acord i, a més a més, així ho varem parlar en la ponència– és la d'igualtat i temps de treball, i la referència que això té en el tema de la conciliació de la vida laboral i familiar. Per a nosaltres també és un tema importantíssim, el tema de la conciliació: és bàsic. Veiem un problema: en el tema de conciliació, saben la quantitat de jornades que s'han fet, la quantitat de coses que s'han escrit, la quantitat de comissions que s'han creat i la poca cosa que s'ha fet? Jo penso que potser només en fem una i que realment ens posem a fer-la. I l'acord estratègic, en aquests moments, té una comissió sobre la conciliació de la vida laboral i familiar; potenciem-la, fem que faci la seva feina i que faci propostes.

I a més a més, en el tema de conciliació el que fa referència únicament al que són les relacions laborals, hi han dos elements importants a tindre en compte: un, tot el tema que podrien ser permisos de paternitat, llicències, etcètera, que amb la nova Llei d'igualtat està ben recollit –és més, pràcticament gran part de la Llei d'igualtat estatal parla d'això, per tant, ja ho tenim–, i l'altre, i molt important, el temps de treball i, sobretot, l'organització del temps de treball. La flexibilitat unilateral de les empreses a distribuir torns, jornades, horaris, bosses d'hores, això destrossa qualsevol persona. I coincideixo amb Convergència que la conciliació no és únicament de dones, sinó que és per a homes i dones. Per tant, a la Comissió d'Igualtat, el bàsic, que és el que fa falta en aquests moments, és temps de treball, organització de temps de treball, perquè tinguin la mateixa igualtat de drets les persones que tenen responsabilitats familiars i les que no en tenen.

I celebrem, evidentment, i recolzarem aquesta esmena, aquesta transacció, perquè penso que està molt bé.

I, finalment, evidentment nosaltres donem recolzament a la feina de la ponència, que des del nostre grup el que varem fer i també va ser recollir tota la feina que havia fet l'anterior ponència en l'anterior legislació –que pensem que havia fet una bona feina– i que a més a més celebrem que avui puguem crear aquest Consell de Relacions Laborals, per –que és importantíssim– dinamitzar i racionalitzar la negociació col·lectiva i aconseguir un treball de qualitat i segur i sense discriminacions.

I finalment, també, vull agrair l'ajut i la feina de la lletrada i de la gestora, que realment ens han ajudat i han fet agilitzar aquesta feina i que avui puguem aprovar aquesta llei.

Molts gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada.

Finalitzat el debat, passarem a la votació del dictamen.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

El president

Procedirem a la votació. En primer lloc, votarem les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió: la 12, la 13 i la 18.

(El Sr. Rañé i Blasco demana per parlar.) Perdó, senyor Rañé?

El Sr. Rañé i Blasco

Senyor president, hi ha una transacció, que s'ha plantejat amb el Grup Popular i amb el Grup de Convergència i Unió, que hauria de tenir una votació separada amb relació a la resta d'esmenes, que em sembla que només és una que queda viva de Convergència i Unió.

El president

Senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

Perdó, sí, senyor president, jo havia entès que quedaven tres esmenes vives de Convergència i Unió, que serien, crec, la 12, la 13 i la 18, i que l'esmena número 10 de Convergència i Unió queda retirada a favor de la transacció, igual que la nostra número 9.

I el que volia demanar, senyor president, és que les esmenes de Convergència i Unió es poguessin votar separatament, la 12 i la 13.

El president

Aquesta és la petició. Correcte... És a dir, senyor Rañé, l'esmena transaccional es vota al final i se sustenta sobre dues esmenes que no són la 12, la 13 ni la 18. Senyora Borràs, la 12, la 13 i la 18 són vives. Per tant, votarem en primer lloc les esmenes números 12 i 13. Correcte, senyor Millo? (Pausa.)

Doncs, comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 61 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem ara l'esmena número 18.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 48 a favor, 69 vots en contra i 16 abstencions.

Votarem ara l'esmena número 11 del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 61 vots a favors, 69 vots en contra i 3 abstencions.

Seguidament votarem les esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 69 vots en contra i 61 abstencions.

Votarem seguidament la transacció feta a partir de la número 9 del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i la número 10 del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquesta esmena transaccional ha estat aprovada per 130 vots a favor i 3 abstencions.

Passarem ara a votar el text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de creació del Consell de Relacions Laborals de Catalunya ha estat aprovat per 130 vots a favor i 3 abstencions.

Projecte de llei del *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* (tram. 200-00016/08)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el Projecte de llei del *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*. Atès que no hi ha esmenes reservades, passem directament a fixar el posicionament. Per presentar els treballs de la comissió i fixar la posició del seu grup, té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila, que fou designada relatora d'acord amb l'article 109.4 i 112.1 del Reglament. Té la paraula.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, senyor president. Honorables consellers, il·lustres diputats, senyores i senyors del Govern que ens acompanyen, em plau, com a relatora proposada per tal de presentar aquesta proposta de text de la Llei del DOGC, que durant el període de ponència hem incorporat diverses esmenes, proposades, per una banda, de forma conjunta pels grups parlamentaris de Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i per altra banda, també, per part del Partit Popular, que de forma transaccional, doncs, també hem pogut incorporar i que ens ha permès, així mateix, i treballant de forma conjunta amb el lletrat de la comissió i els seus assessors, portar aquí, doncs, un text que creiem que amb aquestes esmenes incorpora moltes millores en el redactat i que, per tant, ens permet, creiem, portar un text consensuat i que recull al màxim la sensibilitat de tots plegats.

En aquest sentit no m'entretindré, doncs, a presentar les bases ni els principis de la llei, atès que, de fet, en el debat a la totalitat ja van ser presentades a bastament, per una banda, per part del conseller, però també per part, doncs, de tots els grups parlamentaris. Però sí que m'agradaria recordar, en tot cas, les fites que aconseguirem, doncs, amb la vigència de la llei. I per tant, a partir d'aquesta aprovació que us proposem a tots plegats, atès que també els antecedents que teníem eren tant sols una ordre de Presidència, i per tant, doncs, en aquest sentit, tenim aquesta llei que, per una

banda, dóna validesa legal al DOGC digital, però, per altra banda, també aconsegueix altres fites com són: contribuir al desenvolupament i a la implantació de la societat de la informació, fita que per altra banda l'Estatut d'Autonomia recentment aprovat i vigent també ens encomana; modernitzar, també, els dispositius que l'Administració posa envers als ciutadans, i amb la seva relació en aquest sentit fer-lo, doncs, més eficaç i més eficient; també, per altra banda, ens permet publicar de forma fàcil, àgil, ràpida tots els planejaments urbanístics per tal, doncs, de donar compliment a les normatives i també a les sentències existents. També, i molt important, creiem que és fer universal i gratuït el seu accés a tots els ciutadans i ciutadanes amb la màxima mesura en tots els punts del territori i a tots els espais públics que així ho permetin. I en darrer terme, i també no menys important –i complint també un mandat que ens estableix l'Estatut d'autonomia–, és vetllar per la implantació de mesures respectuoses amb el medi ambient i, per tant, el consegüent estalvi, tant econòmic com, en aquest cas, d'arbres, que significa el paper.

Per tant, i per acabar, simplement agrair i felicitar el treball de tots els membres dels grups parlamentaris, que ens ha permès, doncs, arribar en aquest punt; també la voluntat, la sensibilitat i la col·laboració de tothom en aquest procés que hi ha intervingut. També en aquest sentit agrair que el Govern així ens ho ha facilitat. I per tant, doncs, ens permet arribar en aquest punt de consens i d'acord, que ens agradaria que acabés essent. Per tant, doncs, en aquest sentit agrair a tothom aquesta col·laboració i també, en tot cas, demanar-vos el vot d'aquesta majoria, d'aquest consens a què hem arribat. Això ens agradaria que fos una nova manera de treballar. També ens agradaria que s'implantés de forma general en la dinàmica d'aquesta cambra, en la mesura, doncs, que això significa aquest consens que abans gairebé hem aconseguit i que esperem que ara comenci a implantar-se en aquest moment.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Correspon ara fixar posició als grups parlamentaris. En primer lloc, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per fer-ho té la paraula la il·lustre diputada senyora Pilar Pifarré.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Projecte de llei del *Diari Oficial de la Generalitat* que avui portem a l'aprovació en aquest Ple té un valor important. De fet, és un projecte de llei molt tècnic i poc mediàtic, si es vol, però és oportú i presenta una certa complexitat. La diputada relatora ho ha explicat abans; els trets generals i característics, efectivament, els compartim i, bàsicament, valorem amb la mateixa importància aquests trets. És a dir, és cert que contribueix a modernitzar l'Administració de la Generalitat de cara al ciutadà, a les empreses i a les entitats; s'adapta a l'ús que avui ja majoritàriament fan d'aquesta eina les persones i les entitats, i resol un tema molt important, que és la publicació de les normes urbanístiques dels nostres ajuntaments. Com deia també la

relatora, contribueix al mandat estatutari de preservar el medi ambient, per la reducció que comporta en despesa i en volum de paper.

Nosaltres tenim clar que, un cop aprovada aquesta llei, el que cal és vetllar perquè es compleixi amb eficàcia i perquè es publiquin amb la màxima celeritat possible les reglamentacions que s'hi exposen.

Vull expressar també l'agraïment molt concret als serveis tècnics del *Diari Oficial de la Generalitat*, i especialment també al director general del *Diari Oficial de la Generalitat* per la seva actitud de diàleg i de col·laboració. I també, com deia la relatora abans, ens hem de felicitar del treball realitzat de forma constructiva i amb consens per totes les forces parlamentàries que hi han col·laborat i que han treballat en aquest projecte. Evidentment, també l'agraïment al lletrat i als assessors.

També, arran d'algunes paraules que deia anteriorment la relatora, no vull deixar de manifestar que el nostre grup parlamentari té una predisposició positiva a negociar i a arribar a acords amb els grups que donen suport al Govern, si aquests acords, òbviament, beneficien les persones, les entitats i la societat en general. I ho dic perquè determinats responsables del Govern de vegades diuen o manifesten el contrari.

Ara bé, per nosaltres, s'han de donar sempre tres condicions perquè això sigui possible, com demanava abans la diputada relatora. En primer lloc, que la proposta sigui conjunta per totes les forces del Govern, per totes les forces que conformen el Govern; que el diàleg sigui franc i sigui cert, i que hi hagi de veritat ganes d'arribar a acords, és a dir, que sigui una autèntica mà estesa, no sigui, la mà estesa, un element retòric o teòric.

Bé, com creiem que tot això s'ha donat en aquest projecte de llei, crec que ens hem de felicitar, com dèiem, tots plegats, i demanem que el projecte de llei continuï el seu tràmit al més aviat possible.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Correspon ara al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i per tant té la paraula la il·lustre diputada senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, doncs, hem arribat al final del camí legislatiu d'aquest Projecte de llei del *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, del DOGC, i la veritat és que ha estat un camí de recorregut molt satisfactori, a causa del consens i la voluntat de tirar endavant la llei per part de totes les forces polítiques de la cambra.

Estem davant d'una llei que urgia aprovar-la –hi havia una nova o hi ha una nova obligatorietat de publicació de les normes urbanístiques–, i així ho han entès tots els grups parlamentaris i, amb responsabilitat, doncs, han actuat respecte a això per aprovar o per permetre l'aprovació immediata d'aquesta llei.

Estem també davant d'una llei que afronta nous reptes de modernitat, avenç tecnològic i social, en generalitzar la cultura digital mitjançant serveis públics electrònics. I ho fa, com ja havíem comentat i han anat comentant les meves precedents diputades ponents, de forma universal i gratuïta. Alhora també apliquem polítiques mediambientals, perquè resulta un estalvi anual important el paper que estalviarem amb el format digital del diari oficial.

I permetin-me aquí que els confessi la meua emoció, perquè aquesta és una de les primeres lleis que s'aprova en aquesta legislatura, i jo sóc una diputada, doncs, novella d'aquesta legislatura i, per tant, com a jurista he estudiat moltes vegades lleis per a la seva aplicació, i ara em trobo en aquesta altra banda amb la possibilitat de contribuir, formant part del poder legislatiu en la confecció, en la confecció, en l'elaboració d'una llei que sé que posteriorment és estudiada pels professionals que es dediquen a l'àmbit de la justícia. Per tant, doncs, aquí volia deixar constància de la meua emoció personal.

I, per últim, agrair la seva eficient feina, doncs, als serveis jurídics i lingüístics de la cambra, a la diputada relatora i als altres diputats ponents d'aquest projecte. I permetin-me també picar l'ullet a la majoria de les ponents, que hem estat doncs, doncs, perquè potser tampoc no és casual, en aquest sentit, que la llei hagi tingut una pacífica tramitació i un diàleg tan fluid.

Moltes gràcies, senyor president, diputats i diputades.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Correspon ara fixar posició al Grup Parlamentari del Partit Popular. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Olano.

(Pausa. Veus de fons.)

Té la paraula la il·lustre diputada senyora Belén Pajares –perdó.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, també vull saludar totes les persones que avui ens acompanyen a la tribuna de convidats de l'Entitat del Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya.

Avui aprovem el Projecte de llei del *Diari Oficial de la Generalitat* que dotarà d'autenticitat i validesa jurídica a l'edició del DOGC en suport digital i que d'ara endavant serà la que tindrà el caràcter oficial. De fet, ja es va expressar al Ple del passat 14 de març, durant el debat de presentació d'aquest projecte de llei, que la publicitat de les normes com a requisit fonamental de l'eficàcia d'aquestes i com a garantia de la seguretat jurídica és un principi recollit en la Constitució espanyola, i també en l'Estatut d'autonomia.

No em referiré als antecedents del projecte de llei perquè, de fet, ja ho ha fet la senyora Capdevila, relatora de la ponència, però sí que és veritat que a dia d'avui aquestes tecnologies que parlàvem abans, fa uns anys, que eren les noves tecnologies avui en dia ja no ho són, i que l'expansió d'internet s'ha convertit en un instru-

ment fonamental d'accés a la informació. I, per tant, l'evolució de la mateixa societat i de l'increment de les demandes dels ciutadans i de les empreses obliga l'Administració pública a adaptar-se a aquestes circumstàncies socials i tecnològiques. L'ús, es podria dir, general de les tecnologies de la informació i el coneixement permet optimitzar aquests processos de producció amb totes les garanties jurídiques, això sí, i alhora permetre també una major difusió.

Cal tenir en compte o nosaltres creiem que cal tenir en compte que amb l'aprovació d'aquest projecte de llei assolirem aquest objectiu en dos sentits: un primer sentit, que és convertir el DOGC en un servei públic d'accés universal i gratuït, i segon, dotarem amb aquest projecte de llei, amb l'aprovació d'aquest projecte de llei, de plena garantia i d'autenticitat i validesa jurídica a l'edició del diari en suport digital.

També és cert que, si volem que es converteixi en un servei públic d'accés universal, era necessari dotar-lo, per facilitar-ne als ciutadans la consulta pública i gratuïta, dels mitjans possibles per fer-ho. I en aquest sentit es va presentar una esmena, que celebrem que s'hagi sumat al text de la llei, en el sentit d'incorporar les oficines d'atenció al ciutadà com a lloc de consulta del DOGC.

També, com no podria ser d'altra manera o com no hauria de ser d'altra manera, aquesta universalitat d'accés també s'havia de traslladar al major nombre de ciutadans possible, evitant, si em permeten l'expressió, la «infoexclusió» de les persones amb discapacitat. I per promoure aquesta accessibilitat es va presentar una esmena d'addició, que hem transaccionat i incorporat al text de la llei, en el sentit que he expressat anteriorment, sense oblidar que els punts de consulta de l'edició digital també han de tenir en compte aquesta accessibilitat.

Per altra banda, i tampoc no és sobrer comentar-ho, la substitució del format en paper per l'edició digital permetrà l'estalvi d'un alt cost econòmic i ecològic, la modernització real de l'Administració pública i com aquesta es relaciona amb els ciutadans i amb les empreses, i –per què no?– ens igualarem amb altres comunitats autònomes que en són pioneres, com és la comunitat de València, que va iniciar el desembre del 2006 la publicació del seu diari oficial en versió únicament electrònica. Vostès, senyores i senyors diputats, ja deuen saber que el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya ens agrada molt equiparar-nos, ens agradaria molt equiparar-nos al que és la Comunitat Valenciana.

Ja per acabar, celebrem la disposició a treballar conjuntament i a consensuar per part de tots els grups parlamentaris el projecte de llei, per tal de presentar..., que no per consensuat creiem que vol dir que sigui una llei menor, eh?, perquè de fet el DOGC és quelcom..., aquella expressió que fan servir els notaris del «dar fe», del «doy fe».

També –i ja sí que és finalment per acabar–, només em resta agrair als ponents i al senyor lletrat de la comissió tota la seva ajuda i col·laboració, i també a totes les persones que treballen al DOGC i al seu cap –del qual

faré l'esment directament—, que és el senyor Guitart, director general de l'Entitat del DOGC.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre diputada senyora Pajares. Correspon ara intervenir al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Per a la seva intervenció té la paraula el diputat senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, de fet, el nostre grup ja va avançar en el seu moment, quan vam fer la presa en consideració, que aquest projecte de llei, malgrat que ho pugui semblar, no regula un tema menor. El *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, el DOGC, comporta la publicació oficial, i tothom sap que la publicació de les normes és obligatòria, és imprescindible, per la seva eficàcia, i de fet és un principi general del dret, la publicació de totes les normes, de qualsevol norma. De fet, aquest principi general del dret en garanteix un altre: el de la seguretat jurídica, eh? —ja s'hi ha fet referència. La publicació de les normes, doncs, acredita la certesa dels drets i de les obligacions dels ciutadans.

La nova regulació, la regulació del *Diari Oficial de la Generalitat*, adequarà, doncs, el que teníem fins ara, diguéssim, a les exigències socials actuals i l'allunya definitivament del seu antecedent històric, el *Butlletí de la Generalitat* republicana, eh? Es basava en un decret, diguéssim, no teníem una llei que el regulés, però definitivament el que s'aconsegueix amb aquest projecte de llei és adequar la normativa, la seva regulació, a les exigències socials actuals.

Hi ha hagut unanimitat, és cert, en l'aprovació del projecte. No voldria ara tampoc treure mèrit a la predisposició de tots els grups a trobar aquest consens, però particularment penso que eren faves comptades. Em sembla que hem anat per feina, hem anat a intentar fer una bona llei; hem realitzat una millora substancial del text inicial, polint determinats aspectes que ens sembla, des del nostre punt de vista, doncs, que eren una mica cantats, no?

La nova regulació comporta que sigui editat el DOGC exclusivament de forma digital i que la seva consulta sigui pública i gratuïta. I coincidim amb la resta de grups parlamentaris en el sentit que comportarà tot un seguit de millores evidents. Aconseguirem una publicació millor, eh?, més completa, més eficaç, més eficient, més ràpida —també en aquest aspecte s'ha introduït una petita esmena que fa, doncs, que el període per a la seva publicació s'escurci encara una mica més—; representarà un estalvi econòmic per als ciutadans evident, la consulta es podrà realitzar per internet, i, molt probablement, la no-necessitat d'una publicació en dos mitjans, quan s'integrin els butlletins oficials de la província, també facilitarà aquest estalvi econòmic; fomenta, de totes totes, les noves tecnologies i afavoreix el seu ús i la seva expansió —en aquest sentit és un pas més cap a la societat del coneixement—; comportarà un impacte positiu

—i també s'ha recollit, si no ho recordo malament, en el seu preàmbul— en el medi ambient, i és un clar exemple de política pública basada en el desenvolupament sostenible.

I per últim dos aspectes més, dues millores més: farà també possible un estalvi econòmic per a les administracions, per la més que evident possible reducció de la taxa de publicació d'anuncis, i, en aquest període també en què s'han incorporat diferents esmenes, aconseguim també garantir l'accés a persones amb discapacitat, i d'això ja se n'encarregarà, doncs, amb tota seguretat, el reglament que desenvolupi aquesta llei.

En definitiva, nosaltres també ens afegim, diguéssim, al fet que ens felicitem per com ha anat la feina d'elaboració d'aquest projecte de llei, d'aquesta llei, i, per tant, felicitem també totes aquelles persones que d'una manera o altra hi han intervingut.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Mixt té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, bé, jo no m'estendré massa perquè coincideixo plenament pràcticament amb tot el que s'ha dit per part dels altres diputats representants d'altres partits.

Sí que m'agradaria destacar la importància que té per al món jurídic, i aquells que som juristes bé ho sabem, aquesta publicació electrònica del dia a dia de la Generalitat. Creiem que era fonamental actualitzar el que més que una modernització era una realitat, creiem que avui dia tenir accés als diaris oficials per via electrònica, ho torno a dir, avui ja no hem de parlar de modernitat sinó que hem de parlar del que és la realitat dels nostres temps. Per això també crec que és important que hi hagi, i amb aquesta llei hi haurà un estalvi econòmic en paper i un estalvi, més que estalvi una defensa també per la sostenibilitat de l'Administració. Evidentment, hi haurà menys despesa econòmica i menys despesa també mediambiental.

Per altra banda, també volem destacar que s'hagi incorporat l'atenció al ciutadà, és a dir que les oficines d'atenció al ciutadà puguin ser de consulta d'aquests diaris. Creiem fonamental que es trenqui aquella dinàmica històrica que per consultar un diari oficial, doncs, ningú sap on s'ha de dirigir i ningú sap on està aquest diari oficial, sinó que era, doncs, una clàusula de tancament d'un sistema jurídic, però, en aquest cas aquesta clàusula, doncs, amb aquesta modernització i accés més directe als ciutadans guanya per tothom.

També, permeti'm la broma, també s'ha comentat aquí que la ponència està feta per dones i que semblava més pacífica. Home, jo crec que és que el tema és bastant més pacífic i que hi estem d'acord tothom; és a dir, els dos últims diputats que hem pujat, doncs, també som pacífics tot i no ser dones i, per tant, creiem que és im-

portant en aquest sentit que hi hagi lleis que s'aprovin per tota la cambra, que siguin de consens.

També s'ha parlat de faves comptades. Sí, és evident que més que faves comptades és una modernització que tots demanem, el que passa que també n'hem d'aprendre d'aquestes faves comptades i moltes altres coses que es proposen des de l'oposició el Govern també les hauria d'entendre com a faves comptades i, per tant, intentar donar-hi suport tampoc estaria malament.

Per tant, aprofitem aquesta llei, que serà votada, espero, pel que aquí s'ha dit, per tota la cambra a favor, perquè pugui ser un exemple també de cara a molts temes, encara que no siguin de diari oficial sinó d'altres, doncs, propostes que vinguin des de l'oposició també puguin ser admeses pel Govern, que penso que fins ara en aquesta legislatura no n'hi ha hagut cap, o sigui que estaria molt bé que per part d'alguna proposició de llei de l'oposició també es pogués passar endavant en algunes temes per part del Govern.

I no em voldria allargar més perquè crec que tot el que s'ha dit en aquesta tribuna ho podria subscriure plenament pels meus companys diputats, i sí que m'agradaria també dir que és important que les persones amb discapacitat puguin tenir accés a aquest diari, i jo crec que si volem realment, doncs, parlar de modernitat també s'ha de pensar amb la igualtat d'oportunitats, i és important que s'hagi tingut en compte aquesta situació i que el proper reglament desenvolupi també la fórmula perquè les persones amb discapacitat hi tinguin accés.

Res més. Agrair també a totes les persones que han participat, a tota la gent que treballa al Diari Oficial i a les persones presents a la cambra.

Moltes gràcies, president, senyors diputats i diputades.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat.

Finalitzat el debat, passarem a la votació, i cridem a votació.

(Pausa llarga.)

El president

Acabat el debat, procedirem, doncs, a la votació.

Comença la votació.

Aquest projecte de llei ha estat aprovat per 132 vots a favor.

Proposició de llei de modificació de la Llei 31/2002, del 30 de desembre, de mesures fiscals i administratives, pel que fa referència a l'impost sobre el patrimoni (debat de totalitat) (tram. 202-00009/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 31/2002, del 30 de desembre, de mesures fiscals i

administratives, pel que fa referència a l'impost sobre el patrimoni. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, senyors consellers, senyores i senyors diputats, per què presentem una iniciativa com la d'avui, és a dir, reducció de la base que permet la tributació de patrimoni per tal que els nostres conciutadans paguin més impostos? Ho fem, bàsicament, per tres raons, de caràcter objectiu les tres. La primera perquè hem sostingut reiteradament que el nostre país, per cert, com a tot arreu, creix la pressió fiscal i l'esforç fiscal. Vull aprofitar, justament, el moment per evitar-nos un fals debat. Quan nosaltres parlem que creix la pressió fiscal i l'esforç fiscal diem que creix arreu del món, després explicaré el perquè. Segona, perquè tenim la percepció que bona part de la nostra ciutadania té la seguretat que es paguen molts i molts impostos, i que, probablement, no hi ha al nostre país una correlació exacta, precisa, adequada, entre l'esforç fiscal, els impostos que es paguen, i els serveis rebuts. I la tercera qüestió per la qual presentem una iniciativa com la d'avui és perquè, doncs, vostès, ens diguin el que ens diguin, romanen passius en l'àmbit de la reducció fiscal.

Anuncien que ens arribarà un impostos sobre successions i donacions, que parlarem de patrimoni, que parlarem d'altres coses, vénen els pressupostos, vostès no prenen iniciatives, no la prenen vostès, la prenen nosaltres. Amb la voluntat de posar el Govern a remolc? Gent modesta la nostra, res més lluny del nostre objectiu que posar a remolc el Govern de la iniciativa parlamentària de l'oposició. Senzillament és amb la voluntat –després m'hi referiré al final– que vostès ens permetin discutir en seu parlamentària de l'impost de patrimoni. Torno a insistir sobre aquesta idea, no pretenem altra cosa que vostès permetin que aquesta cambra discuteixi d'elevat el mínim exempt de patrimoni. No els dic que hi estiguin d'acord, només els diem que ens ho permetin parlar i que ens ajudin a valorar si el nostre plantejament és correcte o no.

Subjectivament per què presentem una iniciativa com aquesta? Els ho hem dit ens els dos debats o tres debats ja que hem tingut de naturalesa fiscal. Perquè tenim un plantejament que ve a dir que avui una reducció mesurada d'impostos és una manera de tributar més justa. I volem una reducció mesurada d'impostos, per què? Perquè puguem, senzillament, esperar empreses i particulars a fer dues coses: a tenir més competitivitat, primera, en l'àmbit de les empreses, i en l'àmbit dels particulars a permetre que la gent estalviï, i que no tinguï l'endeutament que ara com ara tenen.

Per tant, tenim un model fiscal, tenim una voluntat de combatre decididament la pressió fiscal i a més ens sembla que responem al nostre compromís electoral i al que bona part de la ciutadania desitja.

És per tot això que hem presentat un conjunt d'iniciatives. Vàrem parlar en el seu dia de l'impost de successions i donacions, vàrem tenir un debat en l'àmbit presupostari, avui presentem la modificació de l'impost

sobre el patrimoni, demà presentarem la modificació d'actes jurídics documentats i transmissions patrimonials, sempre amb la voluntat, senzilla, de reduir aquesta càrrega fiscal per als nostres conciutadans.

Parlem de l'impost de patrimoni. L'impost de patrimoni és perfecte, jo crec que és un objectiu perfecte perquè ens posem d'acord sobre aquest punt. Jo encara recordo –vostè, senyor conseller, segurament també–, quan vam posar en marxa l'impost sobre patrimoni. El va posar en marxa un ministre de la UCD, es deia Fernández Ordóñez, i el va presentar amb les següents paraules: «Impuesto de carácter transitorio y de naturaleza informativa.» Any 1978. Jo, personalment, tinc la percepció que ja n'hi ha prou de tanta transitorietat, que ja han passat suficients anys, i que vostès estan informats pràcticament de tot, per tant, podem donar un pas endavant en la línia de reduir significativament, com vostès veuran, la base en l'àmbit de l'impost sobre patrimoni.

Dic més, nosaltres hem parlat sempre amb el patrimoni d'una doble tributació, per una banda un treballador paga per IRPF, un empresari tributa per l'impost de societats, si a més treballa i tributa per impost de societats, tot això, ve dividends i tributa una altra vegada per renda, i això arriba al patrimoni. Pregunta, per què tornar a gravar aquesta renda? És universal aquest coneixement i l'acceptació d'aquest plantejament. Si vostè tributa per IRPF, tributa per societats, els dividends tornen a tributar per IRPF, i arriben a patrimoni, per què tornar a gravar aquesta tinença d'aquests valors que ja han tributat en origen? Podrem discutir del que vulguin, excepte que vostès vinguin a dir aquí que no hi ha doble tributació. Poden dir: «La doble tributació és necessària i és imprescindible», però no ens podran dir que no hi ha doble tributació.

Ens queda la referència europea, a què vostès són tan i tan aficionats. Vostès ens van parlar d'aquestes qüestions quan parlàvem de successions i donacions. Bé, doncs, parlem de la referència europea quan parlem de l'impost de patrimoni. Suècia, Finlàndia, Luxemburg –aquests dos països en retirada– i França: això és el que queda d'impost de patrimoni a tot Europa. I els demanem que, en la mesura en què sigui possible, doncs, vostès caminin cap a la retallada d'aquesta base.

Per cert, el president francès, en Sarkozy, ja ha parlat de la reforma de l'impost de patrimoni. Situa precisament la base en un mínim exempt fins a 720.000 euros. En el punt àlgid de la nostra proposta, parlem de 300.000 euros. Els francesos tindran una reducció fins a 720.000 euros. No hi ha un marge de maniobra entre els 108.200 que ara tenim i els 720.000 euros que tindran els francesos? No hi ha un marge de maniobra amb què treballar? Nosaltres creiem sincerament que sí.

I una darrera qüestió de caràcter objectiu: la competència fiscal en l'àmbit autonòmic, que va fent, senyores i senyors diputats i senyor conseller, més forat del que sembla. És un lloc comú parlar amb la gent que ens diu que nosaltres no podem competir amb les mans a l'esquena en l'àmbit dels impostos. I jo crec que a hores d'ara vostès, i molt particularment el conseller Castells..., ja tenim la percepció que la competència au-

tonòmica, senyor conseller, senyores i senyors diputats, està aquí per quedar-s'hi. O sigui, això no ho canviarem, no hi haurà mesura possible per redreçar-ho, i hem de tenir en compte aquest element a l'hora de configurar la nostra política fiscal.

Totes aquestes raons justifiquen, des del meu punt de vista i del meu grup parlamentari, clarament que presentem aquesta proposició de llei. Dues consideracions: una, de caràcter més polític i ideològic, i l'altra, de la proposta pròpiament dita.

És veritat que estem davant d'un debat ideològic; jo els ho admeto, això. Ja hem tingut elements de contrastació d'aquest debat durant aquests plens anteriors. Nosaltres els voldríem fer entendre, ens voldríem esmerçar perquè vostès entenguessin que incrementar els impostos no és una política progressista. Voldríem que vostès poguessin abandonar la idea..., ho desitjaríem, sé que quasi ho desitgem en va, però voldríem que abandonessin la idea que un govern d'esquerres necessàriament ha d'incrementar impostos per donar millors serveis. És, aquesta, una vella idea. Vostès han anat per tot el món, han anat per tot Catalunya explicant noves idees. Jo he estat sempre molt escèptic respecte a la seva propaganda electoral, però una esperança els resta aquí. És una vella idea creure que és progressista incrementar impostos, i és una vella idea creure que un govern d'esquerres inevitablement ha d'incrementar els impostos; fins i tot en tenen antecedents: els laboristes de Nova Zelanda. Laboristes, van arribar al Govern, van mirar quina era la seva situació fiscal, van reduir sistemàticament els impostos i van fer créixer l'economia d'una manera substancial a Nova Zelanda. I d'altres exemples.

Al primer punt, respecte al debat ideològic, nosaltres impugnem la major: no és progressista l'increment d'impostos sistemàtic, i no és progressista negar-se a reduir-ne l'impacte. Vostès, jo els he sentit en algun debat, molt particularment al diputat Comín, que avui té l'amabilitat d'assistir al debat..., sobre un debat de moralitat. Semblaria que és més moral defensar els impostos que demanar-ne la retallada, des d'aquesta percepció que l'esquerra té que la seva posició està absolutament saturada de moralitat respecte a una posició que redueix els impostos. I nosaltres creiem que això és senzillament poc seriós, però que a més no té cap sentit.

Nosaltres del que volem discutir amb vostès és d'eficiència. I si nosaltres proposem reduccions selectives als impostos és perquè creiem que és més eficient, perquè preferim que els empresaris tinguin aquest plus en l'àmbit de l'impost de societats i els nostres particulars puguin estalviar i reduir el seu endeutament senzillament pagant aquesta quantitat menys d'impostos. No és més moral ni menys; és més eficient que respecte al que vostès plantegen.

Tres: vostès ens han dit alguna vegada –fins i tot recordo alguna expressió utilitzant l'adjectiu «radical» per part del conseller Castells– que la nostra és una posició extrema en aquest sentit. No és veritat. Defensem una posició de moderació fiscal. I com que estarem tota la legislatura donant-hi el tomb, a aquesta qüestió, anem a posar-nos d'acord seriosament en aquesta qüestió. Defensem moderació fiscal. Ja admetem que vostès no la

vulguin tenir en compte, però no fem una posició maximalista respecte a la reducció d'impostos. Comptin, ens hem posat d'acord amb els socialistes a Espanya per reduir el tipus de gravamen a l'impost sobre societats. Moderació fiscal. Vostès es van convèncer d'aquesta qüestió. Nosaltres hem plantejat, en l'impost de successions i donacions, la seva eliminació. Vostès aniran molt més lluny del que volien anar. Moderació fiscal. I ara els proposem que incrementem l'exempció a l'impost de patrimoni, que el tenim a 108.200 euros i els en plantejem 300.000. Moderació fiscal.

Per parlar de radicalitat fiscal, hauríem de recórrer, amigues i amics, als conservadors americans o als conservadors britànics. Quan parlàvem del president Reagan, o del president Bush, o de la primera ministra Thatcher, o del primer ministre Major, aquí sí que parlàvem de retallades; retallades que van permetre un discutible, per vostès, increment del capitalisme popular als dos països. Però allò eren retallades fiscals que generaven dèficits; per cert, molts d'ells reconvertits. Cal llegir el senyor Stockman o cal llegir el senyor Stiglitz per adonar-se de què significaven aquestes retallades. Però hem de ser seriosos davant del poble de Catalunya i dir que el nostre partit, una federació de moderació fiscal. I per això els proposem el que els proposem.

I per què ara? Per què ara vostès es desperten sobre aquesta qüestió? Doncs, els ho hem explicat també. Perquè, evidentment, creiem que aquesta és una demanda objectiva que creix; perquè el nostre partit ha tingut debats, la nostra federació ha tingut debats seriosos sobre aquesta qüestió; perquè el nostre grup parlamentari creu que aquesta és la línia per a tota la vuitena legislatura, i perquè hem passat de 18.000 milions de pressupost a 32.000 milions. Diu: «Escoltin, però ho volem aplicar tot per a polítiques socials i per a la inversió.» Naturalment que hem de tenir inversió i polítiques socials. Però els diem que podem fer certs estalvis sense que ni una escola, ni un hospital, ni un jutge, ni un bomber quedin en perill. Es tracta d'estalviar on cal estalviar. I estem parlant de xifres absolutament raonables.

Només des de l'obstinació política de dir: «Això és absolutament reaccionari», vostès poden mantenir que reduir l'exempt des dels 108.200 a 300.000, com tenim, és una posició absolutament radical i extrema. Ho podem fer quan la pressió, com els deia, creix arreu. Deixi'm que els digui això, que m'agradaria que vostès acceptessin, si més no, aquest punt de vista: no hi ha cap país del món, cap, on no creixi la pressió fiscal; per tant, seria miraculós el que vostès defensin, que a Catalunya la pressió fiscal no creix. Clar que creix; creix la pressió fiscal i creix l'esforç fiscal.

Culpa aquest grup parlamentari d'aquesta situació al Govern? Doncs, en part sí i en part no, però no fem d'aquest el nostre objectiu fonamental. Creix la pressió fiscal perquè creix el nivell dels impostos indirectes; no a Catalunya, no a Espanya: arreu del món. Ni en l'època del president Reagan, ni en l'època de la senyora Thatcher, ni en aquests moments tan àlgids de retallades fiscals va baixar la pressió fiscal, perquè la tributació indirecta segueix creixent. I, per tant, el que hem de fer és: podem obrir una porta, podem obrir una «esplota» perquè els nostres conciutadans paguin menys

impostos, tinguin menys més elements a la seva mà per decidir què gasten, com ho gasten i en què inverteixen? Això és el que estem discutint, i jo crec que vostès podrien ser sensibles a aquest plantejament.

Què fem nosaltres? Ben senzillament, plantejem que el mínim exempt avui s'incrementi a 300.000 euros. Comptin, vostès saben perfectament –ho saben– que tenim en l'àmbit de «vivenda», ja, una exempció de 150.253 euros. Malgrat l'evolució de l'habitatge, mantenim aquesta exempció, ni la toquem. Diem: «Escoltin, no exagerem, no toquem aquesta exempció. En canvi, anem a fer créixer l'altra exempció de caràcter general.» No podem arribar a un acord sobre aquesta qüestió, senyor conseller? No podem arribar a un acord, que puguem discutir al llarg de tota la legislatura –potser aquesta legislatura i la que ve– que aquest és un impost que ha de desaparèixer? –que ha de desaparèixer. «No corri tant»; d'acord, no correguem tant. «–Ha de desaparèixer. –No corri tant»; d'acord, no correguem tant. Podem incrementar el mínim exempt? Podem passar de 108.200 a 300.000? Podem passar per als discapacitats a 400.000 euros i els grans discapacitats a 600.000 euros?

Nosaltres hem tingut la paciència –i l'obligació, clar que sí– de veure quina repercussió té tot això. Si vostè mira l'exempció per a grans discapacitats i discapacitats, veurà que l'import...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...del que deixem –acabo, senyor president– és ben petit. Si mira pel conjunt de la població, on teníem la base imposable tenim la base liquidable. No és tant; ho podem fer plegats.

Acabo, senyor president, amb un prec als grups que donen suport al Govern tripartit: si són tan amables, ens deixen discutir aquesta qüestió en aquesta cambra. Només els demanem això. Si vostès són tan amables, quan des d'aquesta tribuna els diem: «No pateixin per qui pren la iniciativa parlamentària. Ja creiem que el Govern vol treballar en aquesta línia. Anem a treballar plegats», si vostès són tan amables, ens deixen discutir aquesta proposició a la cambra. Ara en tenen l'oportunitat; res més.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, senyor president, per dir: ara tenen l'oportunitat de dir «encetem aquest debat». Potser no seran 300.000, senyora diputada, potser seran 200.000, senyor conseller. Parlem-ne. Però no prohibim el debat quan el conjunt de la ciutadania d'aquest país està a l'expectativa que des del seu Parlament se li doni una idea: els impostos es rebaixen amb seny i amb moderació, i el Govern tripartit hi dona suport, a aquest seny i moderació predicats per Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president, per la seva amabilitat; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, senyor president. Conseller, senyores i senyors diputats, portem, crec que són sis mesos de legislatura, i en aquests, si no vaig errada, hem tingut ocasió de debatre amb relació a temes fiscals, em sembla que han estat tres vegades, i més si tenim en compte que el debat sobre l'impost de successions i donacions va monopolitzar gran part del debat pressupostari. Per tant, senyor Teixidó, la primera: no vingui aquí a dir que el deixem debatre, perquè vostè ha parlat en aquest tribuna com un diputat que és, pertanyent a un grup parlamentari d'aquesta cambra, quan fa les iniciatives corresponents.

Convergència i Unió, des que està a l'oposició, ha presentat, que hagin tingut debat a la totalitat, crec que són tres proposicions de llei, dues de les quals han estat sobre temes fiscals: la primera, successions i donacions, i la segona, que avui pertoca, sobre patrimoni. Per tant, estem parlant de dues de tres; Déu n'hi do! I dic «Déu n'hi do» perquè és una pràctica molt habitual en les dretes, no només a Catalunya, sinó a tot arreu, que és que quan ells governen no abaixen els impostos –perquè, escoltin, vostès no van retocar res ni de successions, ni de donacions, ni de l'impost de patrimoni, quan governaven..., és igual, l'any 2002, si vol, per què no ho van canviar?–, i en canvi, quan estan a l'oposició o quan estan en campanya electoral, enarboren tots vostès aquesta bandera de «no als impostos» que creuen que els dona molts rèdits i una bandera que, ja els ho avanço, a nosaltres no ens hi trobaran.

I no ens hi trobaran no per aquesta caricatura que vostè fa, senyor Teixidó, de l'esquerra. Li ho vaig dir el dia del debat dels pressupostos: l'esquerra del segle XXI, que és on estem en aquests moments, l'any 2007, no té cap complex d'aquest tipus, no tenim cap barrera ideològica amb els impostos, i som bons gestors dels recursos públics i promotors de la competitivitat. Per tant, no vingui aquí a fer aquestes caricatures, que estan completament passades de moda.

Vostè puja aquí i, com a bon liberal que vostè és, vostè utilitza un argument que jo qualificaria d'hiperrealista. Vostè diu: «Escoltin, sentin-me bé, acabarem suprimint successions i donacions, perquè les altres comunitats autònomes ho estan fent i s'erosionen les bases fiscals.» Avui ens diu: «Acabarem suprimint l'impost de patrimoni, perquè grava massa l'estalvi, fa minvar la competitivitat i hi han altres països que el tenen molt més reduït.» Jo, si vol, li puc continuar amb aquest argument, perquè no és nou d'avui, és prou conegut; jo també me'l sé.

Per què no eliminem l'IVA? Perquè, és clar, miri, l'IVA, doncs, que no aconsegueix acabar amb el frau fiscal, no... –clar, clar–, no aconsegueix treure els efectes perversos, aleshores eliminem l'IVA. Per què no eliminem les cotitzacions fiscals, per tot això del *gap* fiscal i perquè suposen una penalització al treball massa gran? Per què no eliminem, per exemple, la tributació directa sobre les rendes de capital? Perquè, és clar, com el capital és mòbil i molt més que el treball, se n'acaba anant del país. Per què no eliminem, eliminem, eliminem...? En el fons, per molt que la vulguin amagar, sempre és la mateixa retòrica. I jo, de veritat que els ho dic molt sincerament: si vostè i el seu grup es defineixen com a evolucionistes fiscals, en el fons, per un argument de realisme crec que haurien d'anar una mica amb compte.

En primer lloc, perquè realisme vol dir, com la mateixa paraula indica, estar al costat de la realitat, de l'evidència. I l'evidència empírica que tenim, que vostè deu conèixer igual que jo, no és concloent, ni molt menys, en el tema de l'erosió majoritària de les bases imposibles per a la competència fiscal. La gent no vota amb els peus perquè la comunitat autònoma del costat han rebaixat l'impost sobre successions i donacions, ni els capitals són tan mòbils com vostès ens volen fer creure, perquè la majoria d'estudis demostren que en un país, i més en un país com el nostre, hi han moltíssims factors que tenen influència, fins i tot factors emocionals, en la decisió d'on la gent s'acaba instal·lant per viure la seva vida.

I en segon lloc, i molt relacionat amb el que acabo de dir, vostès no poden fer servir aquests arguments realistes com una excusa, no poden fer servir el realisme del mercat de la mobilitat dels factors de producció i de la competència fiscal per defensar un argument que al cap i a la fi només és polític i que consisteix en l'asfíxia dels serveis de benestar. I dic «en l'asfíxia dels serveis de benestar» perquè quan vostès parlen d'impostos sempre –sempre– es deixen l'altra part de l'equació, que és la part de la despesa social, que, com vostè sap, és el que vertaderament actua com a factor de redistribució en el nostre país.

Catalunya està molt lluny de tenir un estat de benestar a l'alçada dels altres països europeus, i ho està no perquè no hàgim fet entre tots la feina, sinó perquè, per motius que tots coneixem, va començar a construir-lo molts anys més tard.

En conseqüència, la nostra pressió fiscal és relativament molt més reduïda que la dels altres països europeus del nostre entorn. Dades de l'Eurostat 2005, les últimes que hi han: a Espanya, la pressió fiscal –per tant, similar a Catalunya– és del 36,4 per cent, quan a Bèlgica és del 47,7, a França del 45,8, a Itàlia del 40,8, a Suècia del 52,1..., i podria continuar.

Per tant, quan vostès parlen d'una reforma impositiva amb efecte sobre els ingressos de la Generalitat, per petita que sigui, ens han de dir a canvi de què. Perquè, escolti, això no és Finlàndia, aquí no anem sobrats. Per la qual cosa, digui'm, si us plau, a canvi de què. Per petita que sigui.

La proposició de llei que vostès presenten incrementa en un 275 per cent els mínims exempts vigents en l'ac-

tualitat. Molt bé. A canvi de què, senyor Teixidó? A canvi de què? No faci un debat tan parcial d'aquest tema, digui'ns a canvi de què, digui'ns quina és la visió de conjunt, perquè no es poden fer propostes impositives i no parlar dels efectes que té en el seu conjunt.

Mirin, des del nostre grup creiem que quan es parla d'impostos hem de parlar de com és en conjunt el nostre sistema fiscal, perquè sigui més just, perquè sigui menys distorsionador, perquè tingui més equitat vertical, que vol dir, com vostè sap, tractar diferentment els diferents, i més equitat horitzontal, que vol dir tractar igual els iguals.

Creiem que és necessari tenir un debat sobre com són els nostres impostos, sobre com els podem millorar, perquè s'han d'ajustar al nou context econòmic que ve marcat per la globalització, sobre quin és el seu nivell total, sobre en quin punt estem de la corba de Laffer. Però també, si tenim aquesta discussió, l'hem de tenir amb la segona part de l'equació al cap; és a dir, quin és el nostre nivell de servei públic, quina és la millora del finançament que ens permet aquest nou Estatut que hem aprovat. Però no podem tenir aquesta discussió, li ho reitero, com vostès volen tenir-la, que és simplement posant pegats, pegats parcials, que al final l'únic que acaben fent és beneficiar a molts pocs.

El Govern el que vol i el que està fent és liderar un debat seriós en matèria impositiva, perquè és el Govern qui té el mandat exprés de la ciutadania de defensar l'interès general de Catalunya, i per tant no pot ni anar a corre-cuita en aquests temes, ni prendre decisions que no tinguin en compte quin és el model fiscal en general que necessita i que ha de tenir Catalunya.

Jo li admeto aquí, molt sincerament, que el fet que l'impost de patrimoni hagi deixat d'existir en gairebé tots els països europeus, és a dir, a Luxemburg –vostè els ha citat–, a Finlàndia, a Suècia l'any passat..., i França *de facto* ha fet la reducció aquest any, és un element molt important de reflexió, perquè nosaltres, quan defensem que hem de fer el mateix que Europa, no ho defensem quan no ens convé, ho defensem sempre. I, per tant, no només és un element de reflexió, sinó una reflexió direccionada que ens indica, segurament, quin és el tipus de reforma que hem de fer en aquest impost; una reforma que va en la direcció que vostès apunten, que és la d'incrementar els mínims exempts, i segurament també va en la direcció de reduir els tipus, perquè a Espanya l'impost de patrimoni, que està cedit totalment però que la majoria de comunitats autònomes no han fet servir la seva capacitat normativa respecte a l'impost..., és cert que té no tan sols l'impost menys senzill, definit de manera menys senzilla, i, per tant, més complexa, sinó que té els tipus més elevats de tot el continent.

Però al mateix temps d'aquesta reforma, que ja li admeto que ha d'anar en aquesta línia –per tant, la de fer un impost més neutral respecte a l'estalvi i amb més equitat–, també ha de preservar la funció censal, si vol, o de control que té aquest impost, i també la funció d'impost progressiu, perquè en el fons, com vostè sap, la riquesa té una distribució molt més desigual que la renda, i, per tant, aquest element de l'impost de patrimoni intenta modificar aquest tema.

Però, com jo li deia abans, aquesta reflexió sobre aquesta reforma puntual de l'impost s'ha de fer amb una visió global sobre l'estructura fiscal del país, i no es pot fer com la pretenen fer vostès, que en el fons és una visió purament economicista; els impostos són molt més que instruments econòmics perquè estan a la base del contracte social en què es construeix i es basa la nostra societat.

Jo cito molt sovint un economista que segur que m'agrada molt més a mi que a vostè, que és Keynes, que diu que els impostos són la quota que s'ha de pagar per viure en una societat justa. I tota discussió sobre els impostos que deixi de banda aquest fet és una discussió incompleta.

La proposició de llei que vostès han presentat deixa massa preguntes obertes en aquest sentit. I, per tant, hi votarem en contra i donarem suport a l'esmena a la totalitat que hem presentat des dels grups que donem suport al Govern.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començarem per en Keynes; diputada, començarem per en Keynes. Keynes té un llibre recomanable a tots els efectes: *Why I am a liberal*. Si vostè llegeix aquest Keynes pot tenir la seguretat que es posaria les mans al cap de veure el nivell impositiu de les nostres societats. La darrera cosa en què podria estar pensant Keynes –per cert, no un economista de la meua devoció, malgrat que l'admiro moltíssim com a intel·lectual... Es posaria les mans al cap del nivell dels impostos a les nostres societats, que segueix una inèrcia que, d'alguna manera, hem d'aturar. Això és del que discutim, no de retòrica ni de belles paraules, com ara li tractaré de demostrar; el que estem discutint és el següent. A causa del nivell de pressió fiscal existent i a la percepció de la ciutadania respecte a les figures impositives, podem ajustar el nostre sistema fiscal, sí o no? Això és del que parlem. No parlem de valors com els que vostè, ho ha dit aquí, reclama, doncs –una societat justa, de tenir impostos, etcètera–; escolti'm, discutim això en termes concrets.

Vostè, inadvertidament, ens dóna la raó, senyora diputada; fa un discurs en què polemitzo amb les dretes, amb el que diem, amb el que deixem de dir, amb les contrapartides, amb la despesa social, però, inadvertidament, ens dóna vostè la raó. Miri què ens ha dit, senyora diputada, que és per on començarem; diu: «Naturalment que nosaltres estem per la reforma de l'impost.» Doncs, ja hem acabat el debat! Diu: «Naturalment que estem per l'increment del mínim exempt! Ja veurem quan, però naturalment que estem per aquí. Fins i tot, estem en una seriosa reflexió perquè, vist el que passa a Europa, a veure si prescindim de l'impost.» No ho ha dit aquest diputat, que també ho ha dit, ho ha dit vostè. Doncs, fem-ho! Diu: «No, no, no, a corre-cuita, no.»

Només discutim, senyora diputada, d'una cosa, i vostès podran cantar missa, discutim d'una cosa: l'oposició pren una iniciativa parlamentària i vostès no desitgen cap debat parlamentari que sigui iniciativa de l'oposició. S'ha acabat. Perquè tan lluny estem de la reforma d'aquest patrimoni? Tan lluny estem? Diu: «No, no estarem per 300.000; ens quedarem en 250.000.» Benvinguts, el poble de Catalunya ens ho agrairà.

I vostè es confon, diu: «Teixidó, com, que no el deixem debatre?, si vostè parla tot el que vol!» Només faltaria!, que vostès m'haguessin de donar permís per parlar al Parlament sempre que jo vulgui, o qualsevol diputat d'aquesta cambra! He dit una altra cosa diferent, diputada. No és que em deixi debatre a mi, és que debati el conjunt de la cambra. No té valor el que vostè i jo diem en aquest debat –valor relatiu–, té valor el que la cambra finalment decideixi. Siguin valents i discutim d'aquesta qüestió. Si vostè ho accepta, si està clarament per la reforma, doncs, prenem el debat. «No, no, no...» Hem de passar per la fórmula d'una esmena a la totalitat ben bé a repetir uns arguments, que ara hi entraré, per finalment dir: «Sí, nosaltres estem per la reforma, però quan la portem nosaltres.» Home! Una mica de sinceritat política, diputats!, una mica de sinceritat política! Jo prefereixo que vostès surtin a la tribuna –els ho dic amb franquesa– i diguin: «Escolti, això ve de l'oposició, no està gens malament, no ho hem dit nosaltres, s'esperen i hi votem en contra.» Ens ho diuen així i m'estalvien el debat. Però, això, no tenen el valor ni el coratge polític per dir-ho; ho diuen, si us plau, no el tenen. Vénen aquí i diuen: «No, aquest debat genèric sobre els impostos..., la dreta..., que vol vostè abaixar, etcètera...» No és veritat.

Anem a les coses que vostè ens ha dit; diu: «Vostè amenaça que en el tema de la competència fiscal el que acabarà passant..., en l'impost de successions i donacions i patrimoni.» Doble contra senzill. Vostès en aquesta legislatura modificaran substancialment l'impost de patrimoni i vostès en aquesta legislatura faran quasi desaparèixer l'impost de successions i donacions. Quan això ho decideixin serà progressista; ara que ho demanem nosaltres és reaccionari. Quan vostès, investits finalment per la moral d'esquerres, decideixin que això és el que toca fer, seran progressistes, i, aleshores, nosaltres, que els demanem amb temps anticipat això, som reaccionaris.

Diu la diputada, tota segura d'ella mateixa: «Ja se sap..., ja se sap, les dretes sempre volen apujar els impostos quan governen, però quan estan a l'oposició els abaixen.» Però si el que hem dit és una cosa més complicada, senyora diputada; el que hem dit és més complicat, no val això; això és discurs. De veritat, no li correspon, senyora diputada, de veritat, cregui'm, li ho dic amb tota sinceritat, no faig broma, no li correspon això, senyora diputada. El que li estic dient és una cosa més complexa, és que la naturalesa del fet fiscal fa que tots els governs, de dreta i d'esquerra, *inevitablement* portin a l'increment de la pressió fiscal.

Li dic una cosa més complexa. Que no ho comprèn? Li dic que vostès i nosaltres. I nosaltres quan estàvem al Govern..., ep!, bones batalles que teníem al si del Govern respecte si això ho milloraríem o no..., que hi

havia el tema de la recaptació. I jo, això, clar que ho entenc! Com no puc entendre aquesta qüestió? He estat conseller d'un govern, sé del que estem parlant. Però ara discutim una altra cosa. És possible l'escletxa que obre la reducció d'impostos al nostre país, sí o no? I vostè diu: «Sí, perquè és necessària una reforma.» I el conseller Castells diu: «Sí, perquè els enviaré l'impost de successions i donacions.» I els diputats de la majoria diuen: «Sí, però quan ho enviem nosaltres al Parlament.» Doncs, acabem el debat, i ja està, i d'aquesta manera s'estalvia unes quantes coses boniques de les que ens ha dit.

No ens pot dir aquí..., diu: «Escolti'm, vostès vénen aquí a carregar-se la despesa fiscal.» Per l'amor de Déu! –per l'amor de Déu! Si estem parlant d'una quantitat determinada que podem estalviar clarament en l'àmbit del que és la despesa ordinària. I naturalment que hi poden haver retocs sobre la despesa fiscal! Però vostè creu que una federació que ha estat al Govern, que ha deixat un sistema sanitari i ha deixat un sistema educatiu com els que vostès avui gestionen, no té polítiques socials? Però no ens prenguin el pèl, home! No ho poden dir, això! Doncs naturalment que sí. Vostès creuen que poden dir que un govern de Catalunya dirigit per Convergència i Unió, que té el plantejament sanitari que ha tingut i el d'educació, no té polítiques socials? S'ha de ser o molt sectari o molt ignorant, o les dues coses alhora, sectaris i ignorants (*remor de veus*), sectaris i ignorants, les dues coses alhora.

Laffer. Ha esmentat Laffer, senyora diputada. Laffer? No pot vostè esmentar Laffer sense dir què vol dir Laffer. Laffer vol dir que arriba un moment, com vostè sap, professora, perfectament, en la progressivitat de l'impost que justament desincentiva. Això és Laffer! Si l'esmenta, l'explica, i si l'explica, ho entenem. Laffer vol dir, senyores i senyors diputats –perdonin que perdi un segon amb aquesta explicació–, que arriba un moment que en l'increment del pagament dels impostos la ciutadania es desmobilitza, es desincentiva i opta per dues coses: no declarar i polítiques d'eludir, i per tant la recaptació baixa. Laffer és l'inspirador del president Reagan i del president Bush. I controvertit, per cert, perquè després hi ha un problema que clar que cal analitzar, el dels dèficits fiscals. Clar que cal analitzar això. Però jo crec sincerament, senyora diputada, que vostè d'això no n'ha fet referència. Ha citat en Laffer, s'ha quedat tan tranquil·la i ha anat al que vostè l'interessa que és dir: «Vostès són de dretes; quan estan al Govern mantenen els impostos, quan estan fora ens reclamen...» Però, no siguem... Si és més complex tot això. És més complex, senyor conseller. És més complex, i si vostès ens diuen que sí sobre aquesta base, és que estan tocats pels arguments que els plantejem.

És més complex. Vostè ens diu: «No, no... Escolti, nosaltres no tenim l'estat del benestar suficient i hem de tenir més estat del benestar.» Això és una proclamació retòrica. Estem on estem. Els nostres competidors van a on van. I vostè no pot repetir això gratuïtament. Els nostres competidors van a on van, i vostè el que diu és: «Res, més estat del benestar, més impostos, més serveis socials, que pagui la ciutadania.» Doncs tot això té un límit. I el que venim a discutir amb vostès és: té un límit?

Si no volem imposar res, senyors i senyores diputats. El que venim a discutir amb vostès és: això que ens diuen vostès té un límit? Diu: «No, no té límit fins que arribem al nivell del benestar de Suècia.» Doncs veurem si això és possible. Diu: «No, no..., fins que arribem més enllà.» D'acord, és una visió. Jo la respecto, no la comparteixo. No la respecto. «I per què no la comparteixes?» Moralment estaria disposat a compartir aquest criteri, però no parlem d'això.

Podem nosaltres a les nostres empreses i als nostres particulars incrementar els impostos sense que la capacitat d'estalvi i la capacitat per competir se'n ressentin, sí o no?

Escolti'm, quan estem parlant d'impostos és la massa salarial, la massa d'impostos amb què es troba la ciutadania. I estem plantejant, senyor conseller, a l'hora del debat, el que estem plantejant senzillament és: obrim una porta, senyor conseller –i vostè a mi em val aquest tractament per vostè, diputat, em val aquest tractament per vostè–, el que estem dient, obrim una porta per discutir plegats si podem fer que la gent en l'àmbit del patrimoni pagui una miqueta menys. Miri, sap quina exempció tenim, senyora diputada? Podria vostè recordar-me l'exempció que tenim per «vivenda» al patrimoni, ara? (*Veus de fons.*) No, perdoni'm..., perdoni'm, no és pot dir... Escolti'm podríem recordar... (*veus de fons*) –escolti'm, no pregunto res–, podríem recordar quina deducció tenim per «vivenda»? 150.253 euros, aquesta és l'exempció. Està exempt 550.000 euros. Vostès creuen que 150.000 euros..., les classes mitjanes del nostre país tenen «vivendes» exclusivament de 150.000 euros? Vostès creuen que la gent normal, els treballadors i les classes mitjanes del nostre país, tenir la seva casa pròpia –pròpia–, no va més enllà de 150.000 euros? Per l'amor de Déu! No pot haver-hi aquesta exempció incrementada? És una possibilitat.

Nosaltres n'hem buscat una altra: el mínim exempt per a tothom, i per a la gent discapacitada. Tan difícil és entendre això? Perquè els admeto que em puguin dir que no, però no es posin les mans al cap com dient: «però escolti, quina cosa, quina proposta tan absolutament exagerada!»

La deducció per «vivenda» és de 150.253 euros, eh? La «vivenda» té aquesta deducció, té aquesta exempció en l'impost de patrimoni. Tothom, tothom té una «vivenda» en propietat. Bona part en té. No pot anar directament l'exempció al patrimoni? Vostès creuen que això és una exempció normal? Doncs bé, la podem incrementar. Tenim una altra via, el mínim exempt. És tan difícil d'entendre això?

Bé, podríem seguir molt i molt, senyor president. Vostès ens han dit una cosa que no és certa. Diu, «escolti'm, això és un pegat.» No és veritat. Nosaltres els hem proposat una reforma en l'àmbit de l'impost de societats. Ho hem fet a Madrid i ho hem fet conjuntament. Ep, amb moltes resistències per part del ministre Solbes. Però ho hem fet. Del 35 al 32 i mig, al 30. I el 25 avall. Ja hi ha acord de tota la cambra a Madrid. Els hem proposat la desaparició de l'impost de successions i donacions. I ens diuen vostès: «No desapareixerà, però ens hi atansarem molt», satisfets –«no desapareixerà,

però ens hi atansarem molt», satisfets. Ens anuncia avui que «escolti'm, trigarem més o menys, però això anirà per on vostè diu, que és un mínim exempt més gran en l'àmbit del patrimoni, i intel·lectivament estem pensant si això té sentit, fins i tot la seva desaparició. Ep!, que no desaparegui l'impost a fins censals.» Hi estem d'acord –entre altres coses, perquè no podem fer desaparèixer l'impost a Catalunya, perquè no tenim la competència per fer-ho–, hi estem d'acord. «I a més, proposem una reducció de mig punt d'actes jurídics i documentats.» Quin extremisme és aquest? On està la política de dretes? On està la radicalitat? A on està aquesta voluntat d'acabar amb les polítiques socials? De què estem parlant?

Si redueixen el debat a aquesta qüestió, doncs, malmetem el debat. Jo no els acuso de res, senyora diputada. No els acuso de res. Sé que tenen vostès un plantejament que a mi em sembla que ni és progressista ni està ple de moralitat. Però no els acuso de res. Entenc que hi ha un model d'aquestes característiques, però si comencem a tenir elements –i acabo, senyor president– de conjunt per entendre que podem baixar l'impost de societats perquè dóna ales als nostres empresaris, perquè dóna competitivitat a les nostres empreses; que podem baixar successions i donacions, perquè ni és just ni és eficient –i ho baixarem molt, més que el que vostès volien la passada legislatura–, i que tard o d'hora anirem a la reforma del patrimoni, doncs, fem-ho.

Bé, jo admeto que vostè avui ens digui aquí: «no volem fer-ho, perquè no volem que sigui dit mai que vostès han pres la iniciativa parlamentària amb aquesta...» Haig de dir-los dues coses: no és un pegat. Un respecte, senyora diputada: no és un pegat. Forma part d'aquest conjunt de mesures que hem proposat: actes jurídics documentats, patrimoni, societats, IRPF i successions. No és cap pegat. És una política. Que potser vostè no la comparteix? Ho respecto, però no és cap pegat, és una política.

«No ho farem, perquè ve de vostès.» Admès; ara, no puc acabar sense dir que trigarem sis mesos, en trigarem dotze, divuit, vint-i-quatre..., estaran al Govern o no: aquest país deixarà de pagar successions i donacions i deixarà de tenir l'impost de patrimoni. Estaran al Govern o no –això ja en parlarem i ho decidirà el poble de Catalunya–: desapareixerà l'impost de successions i donacions i desapareixerà el patrimoni. I no és una profecia. És senzillament que així són les coses aquí, a Europa i al món civilitzat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyora diputada, té un minut.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, molt ràpidament, senyor president. Senyor Teixidó, jo és que, primera, estic al·lucjada que el que parli de retòrica sigui vostè, perquè n'és el gran expert en aquesta cambra. I segona, estic cansada que sempre que tenim un debat parlamentari em doni vostè aquest tipus de lliçons. Perquè, escolti'm... No, no, i després,

a sobre, m'exigeixi respecte. S'ho hauria, sincerament, d'aplicar. Jo li reitero i li he deixat molt clar amb la seva exposició. Vostès, quan estaven al Govern, no van tocar en cap moment aquests impostos. I ara el Govern en canvi ha dit que farà una reforma, i la farà a fons, però tenint en compte el conjunt del sistema fiscal que aquest país necessita, i és el Govern qui té el mandat de la ciutadania per fer aquestes coses. I entengui-ho, si us plau, vostè i el seu grup, d'una vegada.

El president

Senyor Fernández Teixidó, trenta segons.

El Sr. Fernández Teixidó

En cap moment jo he donat cap lliçó. No em vingui... No, perdoni, no..., defenso amb convicció les meves posicions i poso en entredit les seves. Escolti'm, vostè no en necessita cap, de lliçó. No n'ha de rebre cap i jo sóc incapaç de donar cap lliçó. No confongui això amb la defensa amb convicció de les meves posicions. Si vostè diu aquí el que diu, ha de tenir després el valor d'aguantar el que un diputat li contesta. I això és el debat parlamentari. I no ho interpreti mai com una lliçó. És el debat parlamentari. I si vostè té aquesta concepció de la lliçó, en rebrà de lliçons durant tota la legislatura no sap quantes. Si en té aquesta concepció. Però és respecte al que oferim, senyora diputada...

El president

Senyor Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

...i respecte al que demanem.

El president

Acabats els aclariments, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, mirin, el primer que li volia comentar, seguint l'exposició de motius que fan en la seva proposició de llei de modificació de l'impost de patrimoni, doncs, el primer que ens diuen és que hi ha moltes administracions autonòmiques dins de l'Estat espanyol que han dut a terme reformes importants en aquesta figura impositiva. I jo el primer que li vull apuntar és que això no és veritat, que només hi ha dues comunitats que han fet modificacions en aquest sentit. Una d'elles és Cantàbria, que ha incrementat el tipus impositiu, està aplicant el 3 per cent. I l'altra és Madrid. Suposo que el seu paradigma fiscal, en què l'únic que ha fet Madrid és augmentar el mínim exempt a 112.000 euros, a diferència, doncs, dels 108.200 que aplica Catalunya.

Bé, aquest és el primer punt que li volia dir. Després, continua dient-nos en la seva exposició de motius que s'hauria d'eliminar aquest impost de patrimoni, perquè resulta injust, suposa una doble imposició i a més alludeix a la seva falta de progressivitat. Doncs permeti'm

que li faci unes quantes consideracions respecte a això. Primera, no hi ha doble imposició. No hi ha doble imposició, perquè els fets imposables sobre què recauen els impostos són diferents. L'impost sobre el patrimoni recau sobre la titularitat de béns i drets de contingut econòmic i l'impost sobre la renda, doncs, recau sobre l'obtenció de rendes per part del subjecte passiu. I si vostès consideren que patrimoni és una acumulació de rendes i per això hi ha doble imposició, el mateix hauríem de considerar respecte de l'IVA i dels impostos especials, perquè aquelles rendes que es gasten, prèviament han sigut rendes i per tant han estat gravades com a tals rendes. Això, permeti'm que li digui que és una concepció abusiva de la doble imposició, i sap què passa amb aquesta concepció abusiva de la doble imposició? Que sols es pot arribar a una conclusió, i és que sols pot existir un únic impost. I això sap que no és correcte.

Després també ens diuen que és un impost injust. Miri, tradicionalment s'ha acceptat que dues persones que tinguin fins i tot les mateixes rendes poden tenir capacitat econòmica diferent, encara que quantitativament les rendes siguin iguals. Per què? Perquè no és el mateix la font de què deriven aquestes rendes. No és el mateix si la font de les rendes és el patrimoni o la font de les rendes, doncs, és el treball. I això està acceptat. Que la capacitat econòmica és superior, de les persones que les rendes els deriven de patrimoni respecte d'aquelles que les rendes els deriven del treball, ni que tant sols sigui perquè el subjecte que percep rendes de patrimoni té una major tranquil·litat amb què contemplar el futur. I això, tradicionalment, ha estat acceptat en aquest sentit.

I ens diu que no és un impost progressiu. Evidentment que és un impost progressiu. No ens ho pot dir això. Els seus tipus impositius ho són. Van del 0,2 al 2,5 per cent. Per tant, aquí té la progressivitat.

Després, una altra qüestió. Ens parla de la supressió de l'impost. Vol dir que cal entrar a debatre la supressió de l'impost tenint en compte que estem davant d'un impost estatal, per tant, que nosaltres tenim competències normatives, vostè ho sap perfectament, molt reduïdes i que és un impost que no podem suprimir i aquesta cambra no té capacitat per fer-ho? La cambra, en aquest cas, que té capacitat per eliminar, per suprimir l'impost, és el Congrés. I en cap cas el Grup Parlamentari de Convergència i Unió a Madrid ha plantejat mai una proposició en aquest sentit. Mai ha demanat a Madrid la supressió definitiva de l'impost sobre el patrimoni. Mai. Però bé, reflexionem-hi; reflexionem-hi si s'ha d'anar a la supressió d'aquest impost o no.

Però també, permetin-me que els digui que també hi ha motius d'altra banda que avalen la seva persistència. El caràcter censal de l'impost ja l'hem comentat aquí. I aquest impost sobre patrimoni també ajuda una millor utilització del patrimoni, afavoreix la progressivitat del sistema, actua com a complement de l'impost sobre la renda de les persones físiques, i ajuda a una major redistribució de la renda i de la riquesa, com els impostos tenen encomanat fer. Per tant, en primer lloc també té un valor molt important com a instrument de control d'IRPF i en aquest sentit lluita contra el frau i la

distribució, doncs, de la renda i de la riquesa de manera més equitativa.

I d'altra banda, un altre motiu de defensa és que existeixen determinats béns de luxe o improductius que no generen rendes, no generen ingressos, i mai serien tributat per l'IRPF. L'impost sobre el patrimoni és l'únic impost que els grava, aquests béns. Per tant, des d'aquest punt de vista renda i patrimoni són complementaris; element de control i dona més dades sobre la capacitat econòmica del subjecte passiu, doncs, que l'IRPF a vegades no la capta en la seva totalitat.

I per últim, deixi'm que li digui una cosa. La seva proposta es tradueix en una disminució d'ingressos. Proposen un increment, ja hem vist, del mínim exempt del 275 per cent –li ho ha recordat la diputada socialista–, sense proposar cap mecanisme compensatori al respecte. Per tant, el que vostès proposen és el mateix que una disminució de recursos que l'Estat aporta a Catalunya. Estan proposant això. Vostè creu realment que el país s'ho pot permetre? Amb el sistema de finançament actual que tenim, el dèficit fiscal en què es troba Catalunya, vostè creu que nosaltres podem demanar rebaixes a Madrid? Jo crec que estan equivocats en aquest sentit; nosaltres no promouem cap rebaixa, almenys fins que efectivament s'implanti, doncs, un sistema de finançament per a Catalunya més just i tinguem, doncs, la visió global sobre la totalitat de l'estructura fiscal que necessita el nostre país.

I és per això que votarem en contra de la seva proposició de llei.

Moltes gràcies, president, senyors i senyores diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Gomà. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Angels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després d'una campanya electoral, jo crec que, si algú està en aquestes hores veient la tele, està totalment decebut de la classe política, perquè realment no hem aconseguit, doncs, explicar per què alguns grups es posicionen en contra de la proposició presentada per Convergència i Unió.

Nosaltres anirem exclusivament a adreçar el nostre discurs i el nostre posicionament sobre la modificació que proposen de l'article 2, és a dir, sobre la quantificació del mínim exempt de l'impost sobre el patrimoni a 300.000 euros, en el supòsit que es tracti d'una persona incapacitada amb discapacitat igual o superior al 33 per cent, 400.000 euros, i en el supòsit que la minusvalidesa sigui superior a 65 per cent, 600.000 euros.

Nosaltres considerem que realment les polítiques van adreçades a les persones; realment hem de ser conscients de en quina situació econòmica es troben els ciutadans de Catalunya. I, per tant, nosaltres, a més del fet que el nostre grup ja ha presentat, doncs, una proposició

de modificació en el mateix sentit que la proposada per Convergència i Unió, hi donem recolzament.

Realment quan hem sentit parlar els grups que donen suport al Govern, hem quedat molt decebuts. En cap moment hem vist cap tipus d'esforç adreçat a la ciutadania, cap tipus de previsió. Simplement ens parlen de despesa, contínuament despesa. I per tant, jo els voldria parlar de gestió i de saber estalviar. I això en cap moment del debat ho hem sentit.

És evident, tal com s'ha dit, que ha crescut la pressió fiscal. És evident que el moment d'estalviar és en el moment en què l'economia, doncs, va fent. Jo no coincideixo amb algunes valoracions que diuen que l'economia en aquests moments va bé; considero que no és així. I per tant, considero que estem donant un missatge a la ciutadania com a mínim confús i que tindrà conseqüències en el futur.

Però si hi ha algun tipus d'irresponsabilitat és aquella que el que fa és enfrontar la justícia o no d'un impost respecte a l'estat del benestar social. Escoltin, vostès per a qui governen? Per a un tipus de societat? O governen per a tota la societat?

Nosaltres defensem l'estat del benestar social i defensem les classes desafavorides, però també defensem que hi hagi una política fiscal adequada. Vostès tenen l'encàrrec de governar i de prestar els serveis arreu de la comunitat autònoma, i ho han de fer amb els mínims impostos; és a dir, estrictament amb els que calen, però el seu missatge a la ciutadania és: «Nosaltres recaptem, nosaltres cobrem, no volem deixar de recaptar més i qualsevol tipus d'estalvi o de millora en la gestió no la veiem adequada, perquè això, doncs...» M'estalviaré els qualificatius.

Escoltin, nosaltres hem abaixat impostos. Ho hem demostrat quan governàvem i també ho hem demostrat amb les diferents proposicions que el nostre grup parlamentari ha plantejat arreu de les diferents legislatures. El que els passa –i jo ho comprenc– és que no els surten els números. I no els surten els números perquè van negociar malament l'Estatut –i ja els ho dèiem nosaltres. I en aquests moments no poden presentar una reforma fiscal a Catalunya perquè no saben realment quins seran els números finals. I estan esperant que el senyor Solbes faci la modificació de la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes. I aquest és el problema que té el tripartit en aquests moments; aquest i no un altre.

Jo els encoratjo, senyors d'Esquerra Republicana, que demanin des del seu grup parlamentari, des del seu grup del Congrés les tan dites balances fiscals. Escoltin, sembla que va acabar el debat de l'Estatut i aquest tema no ha tornat a sortir. Doncs jo els encoratjo que realment es facin els números i que demanin al senyor Solbes i al senyor Zapatero quin són els números per a Catalunya, perquè, si no, els pressupostos, doncs, tenen la conseqüència que tenen.

I ens han parlat de frau fiscal. I, home, és un moment interessant, atès que tenen vostès, doncs, si van a la plaça Letamendi, la meitat dels funcionaris en vaga, dient que no arriben, que realment no estan ben pagats,

que realment la gestió que s'està fent des del ministeri no és la correcta.

I ens parla d'asfíxia. Home, sí, asfíxia sí, però dels que paguem; asfíxia sí que en tenim, quan hem de pagar els serveis com l'educació o la sanitat dues vegades, i quan ens trobem amb supòsits tan absurds com que has pagat l'impost de successions i liquides l'impost abans del 31 de desembre, i resulta que això torna a computar com a renda a l'impost de patrimoni. Si això no és computar dues vegades un mateix impost, si us plau, que ens ho vinguin a explicar, perquè realment no en tinc cap —cap— tipus de dubte.

Després, quan han parlat de l'impost del patrimoni, sembla que només hi hagi el d'obligació personal. Doncs, els ho recordo: estan els d'obligació personal i els d'obligació real. I, oh meravella!, presentem una modificació per a les obligacions personals, és a dir, de la gent nostra, la gent d'aquí, la gent que guanya, la gent que realment està treballant per construir aquest país, i són aquests que..., doble clatellada!, interior i també a nivell de la renda. Jo no sé si vostès fan l'impost o si es dediquen a això, però els que ens hi dediquem, que és la nostra professió, quan fem les declaracions, realment veiem com aquesta doble imposició és una realitat.

Per tant... Vostè deia al Grup de Convergència i Unió: «A canvi de què?» Doncs, escolti'm, a canvi que aprenguin a gastar; a canvi que aprenguin a gestionar correctament; a canvi que facin uns pressupostos que realment s'ajustin al que necessita la gent; a canvi que l'estat del benestar realment es pugui realitzar i pugui ser una realitat, i no el que veiem. I si no, ja els tornarem a fer preguntes sobre estudis, programes, patates fregides, etcètera, que això són com obsessions que tenen en la gestió dels seus governs.

Jo li demanaria al senyor Teixidó que no demani perdó. Escoltin, jo ho dic aquí públicament: el nostre grup és de centredreta —i molt orgullosos de la vida— i la nostra política és d'abaixar impostos. I ho portem quan presentem programes municipals, autonòmics i estatals. I no hem de demanar perdó, simplement estem parlant de gestionar i realment l'obligació que tenim és de gestionar per als nostres ciutadans, no de fer aquí electoralisme o exclusivament parlar del que pot portar el nostre programa electoral en altres situacions. No es tractava aquí de fer una qüestió d'economia, es tractava de posicionar-se sobre els supòsits que ens plantejaven de modificació de la llei.

Nosaltres no demanem perdó, nosaltres fem bandera d'això. Nosaltres considerem que la millor manera d'incentivar la contribució i que realment els ciutadans facin ús del seu dret i la seva obligació de contribuir en aquest dret del benestar social és realment implicant-los en el projecte comú de tota la ciutadania. I exclusivament ho han de fer i ho fan quan realment veuen que nosaltres, els polítics, parlem realment i fem bandera dels problemes que afecten la gent, i, quan tenim la responsabilitat de fer-ho, ho gestionem correctament. Per tant, treure aquí qüestions, com s'han tret, de moralitat, em sembla que, com a mínim, és prendre el pèl al ciutadà.

Nosaltres no advoquem per ser abolicionistes fiscals, com s'ha dit. Nosaltres defensem que realment hem de

començar a plantejar-nos que el futur d'aquest impost no passa per incrementar o per mantenir-lo. Potser d'altres s'hauran d'apujar, sí que és veritat, però aquells que van directament relacionats amb la prestació de serveis per part de la comunitat autònoma. Considerem que les mesures presentades, doncs, són, com a mínim, un camp a seguir en la supressió de l'impost.

I jo només els encoratjo que entrin a la pàgina web de la hisenda pública aeat.es, i veuran quina és l'única bonificació que surt quan entres en la comunitat autònoma de Catalunya: és aquella que fa referència a les persones discapacitades quan només part dels seus béns formen part del patrimoni especialment protegit. És aquesta la nostra manera de defensar les persones discapacitades.

I, per cert, si també entren en aquesta pàgina, veuran que inclús avui en dia que tothom té una hipoteca els interessos que paguem amb la nostra quota d'hipoteca no computen com a deute; és a dir, exclusivament el capital i no els interessos computen com a deute del patrimoni. Imaginin vostès, en una situació en què realment la majoria dels ciutadans no poden arribar a final de mes, no poden pagar la seva hipoteca, amb una situació dels tipus hipotecaris en clara alça, realment des del Govern de Catalunya se'ns trasllada que continuem pagant i que realment no s'obren portes a la possibilitat de fer un plantejament de si realment hem d'estalviar i hem d'abaixar la despesa en allò que no és essencial per mantenir l'estat del benestar social. Nosaltres realment advoquem per aquestes modificacions, i naturalment, si haguéssim de fer una retallada, és en tot allò que és prescindible.

Per tant, el nostre grup parlamentari donarà suport al projecte presentat pel Grup de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tornem a parlar d'impostos. I en tornem a parlar a partir d'una proposta que ens fa Convergència i que, a criteri del nostre grup, és parcial, esbiaixada, regressiva i reduccionista.

Parcial: no es planteja amb una visió global; tornem a parlar d'una acció unilateral sobre un únic impost, no redefinim el sistema.

Esbiaixada: no beneficia la col·lectivitat. Aquí s'ha insistit molt que volem abaixar els impostos a la gent. A veure, tinguem-ho clar, si us plau. L'any passat, els contribuents per impost de patrimoni van ser 239.427 a Catalunya, amb una població de 7 milions d'habitants. Per tant, estem parlant d'abaixar els impostos a una minoria que, sense cap perjudici ideològic i únicament amb ànim descriptiu, estaran d'acord que és aquella gent menys vulnerable econòmicament.

Regressiva: perquè amb la proposta que se'n fa el sistema perd proporcionalitat, perd justícia.

I reduccionista. Mirin, malament anem si les comunitats autònomes només fem servir les nostres capacitats normatives per destruir base fiscal.

Si aquest impost era tan dolent, què devien pensar els que el van posar? El senyor Fernández Ordóñez... Jo m'he molestat a buscar un manual d'hisenda que era d'ús comú en aquella època. I l'índex, en l'apartat de la justificació —«És aconsellable l'existència d'un impost sobre el patrimoni net»—, deia: «U: l'impost de patrimoni com a instrument adequat per a l'assoliment d'una major equitat en el sistema en gravar la capacitat econòmica addicional de qui té un patrimoni. Dos: l'impost del patrimoni com a instrument adequat per a l'assoliment d'una major equitat del sistema en gravar els rendiments no monetaris, la major seguretat del detentor del patrimoni. Tres: l'impost del patrimoni com a instrument al servei de la progressivitat. Quatre: l'impost del patrimoni permet donar un tractament discriminatori positiu als patrimonis no fundats en rendes. L'impost del patrimoni incideix en l'assignació més adequada als recursos econòmics, contribueix a la més justa distribució de renda i la riquesa, pot tenir un efecte recaptador i té un caràcter censal.»

Si hi havien aquests vuit arguments, com és que ara ja no valen? Què està passant? Doncs, jo crec que estan passant tres coses. Estem renunciant a l'equitat del sistema fiscal; acceptem que les mateixes rendes amb diferent origen tinguin tractaments diferents —estem renunciant a l'equitat fiscal. Estem renunciant a la progressivitat; ja no tenim tan clar el que sí que era una cosa comuna: que qui més tingui, pagui més; hi estem renunciant.

Això penso que és normal que des de Convergència i Unió se'ns proposi, efectivament. Ja no és tan normal que des de Convergència i Unió se'ns proposi un ús poc responsable de les competències fiscals. Puc entendre que algú que no creu en el sistema de l'autonomia, i molt menys en l'autonomia de Catalunya, faci aquest tipus de propostes. Però si aquí anem fent servir únicament i exclusivament les nostres competències fiscals per canibalitzar les bases fiscals, al final acabarem donant la raó a aquells que diuen allò que les coses serioses no poden estar a les comunitats autònomes, han d'estar necessàriament —han d'estar necessàriament— *en el Estado central*.

I llavors, és clar, ja entrem en la demagògia, eh? Escoltin, mirin, això no és un debat de dretes, que volen abaixar els impostos, contra un debat d'esquerres, que només saben apujar-los, i això no és un debat de la modernitat contra l'antiguitat. Mirin, aquí hi ha una posició política que vol un sistema fiscal amb equitat, amb progressivitat i amb justícia. I les propostes que vostès plantegen no van en aquesta línia. Per tant, no s'han d'estranyar que ens posicionem en contrari.

Es poden fer, encara, moltes altres explicacions. Parlen vostès de la doble imposició. La doble imposició, en el sentit abusiu en què vostès la formulen, acaba..., la doble tributació, sí senyor, la doble tributació, en el sentit abusiu que vostès la plantegen, arribaria a anular

la possibilitat de qualsevol altre impost, perquè també podríem dir que, com que les rendes han tributat, eh?, en el moment en què se'n fa ús no és normal d'aplicar-hi un impost indirecte, com l'IVA o com els impostos especials. També podem dir que hi han rendes de capital que no tributen fins que no es realitzen, i l'impost de patrimoni hi té un paper a jugar, en el sentit que permeten que facin una tributació, o que hi han béns improductius que no generen ingressos, i aquí també l'impost de patrimoni hi juga un aspecte important.

Més coses per explicar. No hi ha cap mena de dubte que qualsevol gestor ha de fer una bona política de despesa. Però, en un moment en què tanta gent posa en dubte l'acció dels polítics, no em sembla responsable dir que la fiscalitat es pot abaixar sense que passi res, sense que tingui efecte. Passarà alguna cosa; o tindrem menys disponibilitat, o hauréu de fer una cosa que és coneguda a la Generalitat de Catalunya: generar un dèficit important.

Vol dir tot això que l'actual sistema és intocable? Vol dir que tot això que no podem fer res i que, per tant, estem en una actitud tancada i que ens...? Doncs, poden veure que això és absolutament fals; ho hem demostrat: s'ha presentat una modificació a actes jurídics documentats, i possiblement en vindran darrere, en el marc d'una acció de govern, amb una visió global de sistema fiscal per part nostra, amb una exigència d'escrupolós respecte als principis d'equitat, de progressivitat i de justícia, i amb una utilització raonable —no una utilització suïcida— de les competències fiscals. En aquestes condicions, es pot, podem considerar qualsevol proposta de modificació del sistema fiscal.

Però jo ho vaig dir en el debat de pressupostos, i ho repeteixo aquí perquè crec que és la part més important del debat fiscal a Catalunya. Hi ha qui vol un sistema fiscal basat només en impostos indirectes i amb una tributació sobre rendes del treball. I aquest no és, claríssimament, el nostre model, i en aquest camí a nosaltres no ens hi trobaran.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup parlamentari Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*. Ilustres diputados y diputadas, quiero hacer de entrada una proclamación: no soy abolicionista fiscal, soy evolucionista fiscal. (*Remor de veus*.) ¿Qué quiero decir con esto? Evidentemente, no estamos hablando ahora de moralidad fiscal —y entiendo que el debate está mal planteado—, sino de oportunidad de cambio de impuestos, de la reforma de los impuestos.

Se ha hecho mucho hincapié aquí en el debate ideológico. Recordemos: este impuesto es creado en los años setenta por el Gobierno de UCD —aquí se ha citado al señor Fernández Ordóñez—, y tenía fundamentalmente un carácter extraordinario —también se ha citado—, y la finalidad era recaudatoria y censal, en su momento. El

cambio más importante que ha sufrido este impuesto se produce a raíz de la Ley 22/93, de 29 de diciembre, cambio en la época socialista. Es decir, es el Gobierno socialista el que declara la exención del patrimonio empresarial. Esto es, la exención se aplicaba tanto a empresarios o profesionales que fueran personas físicas como a sociedades controladas por grupos familiares, siempre que se cumplieran unas determinadas condiciones. Es decir, la izquierda antepuso en aquel momento la exención del patrimonio empresarial y dio prioridad a la eficiencia y, en consecuencia, debilitó el papel redistributivo del impuesto, en aquellos momentos. Es decir, es la izquierda la que aporta en aquellos instantes una reducción sustancial del impuesto sobre el patrimonio para determinados colectivos.

En la práctica, esto ha supuesto que cualquier patrimonio elevado acaba considerándose como empresarial, de forma..., porque realmente lo es, es el patrimonio, o bien porque tiene los medios suficientes para aparentar una actividad económica y disminuir realmente su imposición mediante ficciones. Estamos ante un importante papel de fraude en esta materia y, por lo tanto, las grandes fortunas pueden declarar exenciones empresariales a veces por miles de millones de euros.

La derecha. La derecha introduce otro aspecto sustancial en el cambio en cuanto a la exención. En este caso, la exención de la vivienda habitual por importe de..., bueno, el centroderecha, ¿eh? —perdón (*rialles*), nunca se sabe con ustedes, ¿eh? (*remor de veus*)—, y el... Desde el liberalismo progresista y desde la socialdemocracia reclamamos... (*persisteix la remor de veus*), reclamamos un contexto...

El president

Senyors diputats, si us plau...

El Sr. Domingo Domingo

...un contexto distinto para la tramitación de este impuesto. En primer lugar, porque creemos que, efectivamente, se ha de valorar —y por eso lo de «evolucionista fiscal»— la necesidad de reformar este impuesto; no de suprimirlo, pero sí de reformarlo, y de ahí el matiz que hacía al principio.

Pero, entre otras cosas —y después entraremos a valorar las exenciones que se proponen en la proposición de ley—, porque ahora mismo este es un mal impuesto. Es un mal impuesto en cuanto que, en primer lugar, pues, tiene distintas normas de valoración de los activos que grava, y podemos calificarlos como discriminatorios. Habrá que calificar también la exención del impuesto, en especial del patrimonio empresarial, a que antes me he referido, y valorar sus efectos que está teniendo en estos momentos, y sobre todo, además, habrá que valorar en estos momentos la gestión que se está efectuando de este impuesto por parte de las comunidades autónomas. Creemos que existe un gran fraude en el impuesto sobre el patrimonio, y de hecho así lo puso de manifiesto la reciente comparecencia de la Asociación Profesional de Inspectores de Finanzas del Estado, con motivo del debate de la Agencia Tributaria catalana. Allí puso de manifiesto que esta era una bolsa de frau-

de importante, y a lo mejor es necesario valorar esos aspectos. En definitiva, entender que ha de mejorarse la gestión.

Por eso, sí que creemos oportuno el debate, y por eso daremos apoyo a la proposición de ley de Convergència i Unió en esta materia. Porque creemos que realmente no es un tema de moralidad, y me parece un poco, digamos, desviado o tramposo encorsetar en este tema de la moralidad fiscal este tema, cuando vemos que tanto la derecha como la izquierda, y en este caso en el contexto europeo, tienen posiciones parecidas en relación con este impuesto. Pero sí que es necesario abordarlo de una manera seria, responsable, y por qué no ahora. Y no acabo de entender ese escapismo que suelen utilizar los grupos parlamentarios que dan apoyo al Gobierno, cuando se debaten aquí proposiciones de ley por parte de los grupos de la oposición.

Afrontémoslo. Afrontémoslos, a pesar de que nosotros no estamos de acuerdo en el fondo y en el contexto literal de la proposición que realiza el Grupo de Convergència i Unió. Y no lo estamos, sencillamente, porque nos parece quizá demasiado simplista valorar la cantidad 500.000, 750.000 o 1.000.000, y habría que valorar las consecuencias. Por ejemplo, nosotros sí que tendríamos que tener en cuenta, con independencia de que fueran esas cantidades u otras superiores, lo que están suponiendo para el conjunto de declarantes las exenciones recogidas en el apartado octavo del artículo cuarto de la ley; esto es, los bienes y derechos de las personas físicas necesarios para el desarrollo de la actividad empresarial profesional, la exención de estos supuestos, y la plena propiedad, la nueva propiedad y el derecho de usufructo sobre las participaciones en la sociedad. Es decir, estas consecuencias que está teniendo en cuanto a la exención, que también habrá que valorar en su momento.

Pero no vamos a ser cicateros. Vamos a darle apoyo al debate, porque creemos que lo merece. Y creemos que, aun cuando nos diferenciamos en este tema, sí que entendemos oportuna —y digo «oportuna»— la puesta de manifiesto de un debate sobre impuestos sobre el patrimonio de las personas físicas. Y más cuando se plantea otra vez algún problema, que yo ya he tenido ocasión de plantear en esta tribuna, que es el de la competencia fiscal a la baja. Me temo que vamos a iniciar ahora otra guerra de comunidades en materia de impuestos sobre el patrimonio. Empieza aquí, ahora está en Madrid, antes se ha citado Cantabria, pero dentro de poco van a... —la representante del Grupo Parlamentario d'Esquerra Republicana de Catalunya ha citado estas comunidades—, pero van a ir a una carrera otra vez por la competencia fiscal a la baja. Desde luego no es un supuesto solamente español, este, el de la guerra de comunidades o de estados. Ya sabemos que se planteó en otros estados, en Australia y Canadá, en los años ochenta y noventa. Y de ahí debemos extraer algunas consecuencias.

Y vuelvo otra vez a establecer, dado el carácter estatal, la necesidad de armonizar, de armonizar este impuesto. La supresión del impuesto no cabe, a nuestro juicio, pero sí se tiene que establecer un tipo impositivo mínimo para evitar esta guerra entre las comunidades y fijar unos ciertos mínimos exentos que eviten el debate

sobre quién tiene una presión tributaria menor, puesto que en consecuencia va a sufrir de una forma notable la movilidad de patrimonios en nuestro país.

Por eso apoyaremos, y apoyaremos ya, la proposición de ley del Grupo Parlamentario de Unión, y pido al Gobierno reflexión y debate. Es decir, si se va a hacer, y aquí se ha planteado por algún grupo que se iba a hacer así, pues, que no se huya, que no se demore en el tiempo y que no tengamos al final de la legislatura, con prisas, que presentar un proyecto de ley sin tiempo para que sea debatido y que pase a la siguiente legislatura. Creemos que debe hacerse con anterioridad.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, doncs, procedirem a la votació.

Comença la votació.

El resultat ha estat: 66 vots a favor, 63 vots en contra. Atès que l'esmena a la totalitat de devolució de la proposició de llei ha estat aprovada, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Interpellació al Govern sobre l'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra i sobre la imatge que els ciutadans tenen de la policia de la Generalitat (tram. 300-00042/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'actuació del Cos dels Mossos d'Esquadra i sobre la imatge que els ciutadans tenen de la policia de la Generalitat. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Daniel Sirera. (Pausa.) Senyor Sirera, pot començar.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, honorable conseller d'Interior, senyor Saura, la imatge de la Policia de la Generalitat –vostè ho sap perfectament– està sota mínims, no? En les darreres setmanes l'actuació del Cos dels Mossos d'Esquadra s'analitza amb lupa per part dels mitjans de comunicació i s'ha instal·lat en la societat la percepció que la nostra policia no funciona com hauria de funcionar. Per aquest motiu vull iniciar la nostra intervenció agraïnt i reconeixent la tasca que porten a terme tots i cadascun dels membres del Cos de Mossos d'Esquadra, als quals volem reiterar tot el nostre suport, en uns moments en què la seva actuació ha estat qüestionada injustament com a conseqüència de la irresponsabilitat, no pas dels seus membres, senyor conseller, sinó dels responsables polítics del Departament d'Interior.

Miri, senyor Saura, jutjar les actuacions violentes dels mossos forma part de la democràcia, ha de formar part

de la democràcia i s'ha de fer, i nosaltres li donem suport perquè ho faci, no? Però muntar una mena de xou públic com vostès han fet amb la credibilitat de la nostra policia per tractar de guanyar un titular de premsa i fer-ho a més a més sense proves és impropí, senyor conseller, d'un règim democràtic com el nostre. Honorable conseller, no hi ha –busqui-ho, ja veurà com no ho troba– cap país democràtic del món –cap– on els responsables polítics del cos facin el que vostès han fet amb el famós vídeo de les Corts.

Hi han massa preguntes sense resposta i vostè no les ha donat. Ens podria explicar per què s'instal·la una càmera de vídeo a la comissaria de les Corts? Per què s'instal·la a les Corts i no s'instal·la a la resta de comissaries? I m'agradaria molt que em contestés aquestes preguntes, no?, senyor conseller, perquè jo crec que són molt importants. Senyor Saura... (pausa) –gràcies, senyor Saura–, per què s'instal·len càmeres? S'havien detectat maltractaments? Si s'havien detectat maltractaments, per què no existeix cap investigació interna del Cos de Mossos d'Esquadra? Això no passa enlloc, senyor Saura –enlloc.

Miri, segons s'ha dit, aquella càmera va estar gravant durant divuit dies, del 23 de març al 10 d'abril, vint-i-quatre hores al dia. Cada dia passen al voltant de cinquanta detinguts per aquesta comissaria; cinquanta detinguts per divuit dies fan, més o menys, unes nou-centes actuacions dels cossos dels Mossos d'Esquadra en aquella comissaria. I de totes aquestes nou-centes actuacions, senyor conseller, només una és considerada excepcional per part del Departament d'Interior. I la pregunta és: què fan vostès davant d'aquestes imatges que grava aquesta càmera? Doncs ja li he dit: el que no fa cap altre govern del món; vostès munten una roda de premsa i col·loquen els Mossos d'Esquadra a la picota. I això ho han fet vostès, senyor Saura, i els membres del seu equip, de manera irresponsable.

Ahir mateix el president de la Generalitat, el senyor Montilla, en un altre episodi d'irresponsabilitat política, va qualificar de delictiva l'actuació dels mossos de les Corts. I jo em pregunto: i si després no hi ha delictes? Serà considerat una injúria, el que ha dit el president de la Generalitat?

Pot explicar-nos, senyor Saura, per què han muntat tot aquest espectacle? Tan necessitat anava, vostè, d'apai-vagar les crítiques i les veus que hi han dintre del seu partit, que el critiquen, perquè vostè hagués acceptat dirigir –bé, potser «dirigir» no és la paraula, no?–, assumir el Departament d'Interior del Govern de la Generalitat?

Miri, senyor Saura, em sap greu dir-ho, no?, però en aquest país hi han dos tipus d'antisistema –dos tipus–: Hi han els que llancen pedres i coets als mossos i els trenquen el nas, i també hi han els antisistema del cotxe oficial, no?, els que suspenen i deixen sense ocupació i sou els nostres policies només per poder justificar una roda de premsa. (Remor de veus.) Sí, sí...

I parlant de nassos trencats, senyor Saura, no creu de debò que ja ha arribat l'hora d'acabar amb aquest «bon rotllo» amb okupes i antisistema? No ho creu? Pot explicar-nos per què..., quines són les raons per les quals

vostès van ordenar als agents de la brigada mòbil que no portessin casc durant la manifestació en què li van trencar el nas al mosso d'esquadra? Pot explicar-nos les raons per les quals des que vostè és conseller d'Interior es prohibeixen les manifestacions de policies o les manifestacions de comerciants al centre de Barcelona, i, en canvi, no només es tolera, sinó que es permet que grups radicals es manifestin sense autorització pel centre de Barcelona? Pot explicar-ho, senyor Saura?

Vostès han aconseguit, senyor Saura, que els mossos perdin tota la seva autoritat. Vostè ho sap perfectament. Fa dies que a Badalona i a altres poblacions de Catalunya s'insulta, s'escup i es llancen pedres contra els cotxes dels Mossos d'Esquadra mentre vostè calla o mira cap a un altre costat.

Honorable conseller, vostè hauria de sortir cada dia, diversos cops al dia, a defensar el cos. Vostè, senyor Saura, no pot continuar amagat com fins ara. Vostè, senyor Saura, ha de donar la cara, és el conseller d'Interior –li ho repeteixo per si no és conscient encara, no?, que és el màxim responsable del departament. Vostès donen rodes de premsa per criticar l'actuació dels Mossos d'Esquadra, però són incapaços de venir al Parlament a explicar-nos les raons per les quals vostès ara es dediquen a vigilar la Policia de la Generalitat, a posar càmeres, videocàmeres a tot arreu on estan els Mossos d'Esquadra. En quin país vivim, senyor Saura? Quin és el missatge que vostè trasllada avui a la societat catalana?

Miri, senyor Saura, més enllà –ja sé que vostè n'és un especialista, no? a fer això; vostè i el seu Govern– de culpar l'oposició i també els mitjans de comunicació, que és el que acostumen a fer, per, diguem-ne, ocultar la seva pròpia incapacitat per liderar aquest departament, podria explicar què és el que pensa fer per recuperar la bona imatge que fins ara, que fins fa poques setmanes tenia el Cos de Mossos d'Esquadra? Perquè si nosaltres no fem aquesta interpellació, vostè es dedica a una altra cosa, vostè no ve al Parlament. No ha demanat venir al Parlament per parlar de tot això que ha passat a la comissaria de les Corts.

Miri, honorable conseller, vostè no pot donar resposta als problemes d'imatge que avui tenen els mossos, perquè precisament són vostè i els membres del seu equip els qui han generat el problema i els que han generat en aquest moment el descrèdit que tenen els nostres policies com a conseqüència d'aquella absurda i inoportuna roda de premsa.

Acabo, senyor conseller, senyores i senyors diputats. Miri, senyor Saura, si de debò vostè estima Catalunya faci un últim servei al país i plegui. Cada dia que el seu equip passa al davant del Departament d'Interior s'incrementa el descrèdit de la nostra policia. I els nostres mossos, senyor Saura, la nostra policia, el país no mereix que vostè faci el que està fent amb el Cos de Mossos d'Esquadra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Honorable conseller de Relacions Institucionals i Participació, senyor Joan Saura, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyor Sirera, he de dir en primer lloc que lamento, no? –ho he dit públicament–, que la campanya electoral hagi estat un motiu d'instrumentalització dels Mossos d'Esquadra amb algunes declaracions absolutament inadmissibles, no? O amb propagandes electorals, com la del PP de Catalunya a Castelldefels, que, amb un encaputxat i una pistola, la pregunta és: «¿Este es el tipo de visitante que quieres para Castelldefels?» Lamento això.

Dir-li que vostè no m'ha parlat de la situació de seguretat a Catalunya, i jo sí que en vull parlar. I el que vull dir és: quina és la situació de seguretat a Catalunya, en tots els indicadors, des de gener a abril? Miri, els indicadors són els següents, comparats el 2007: els delictes han pujat un 1,61 per cent; la població puja un increment d'1,8, un 2 per cent. Els homicidis han disminuït un 35 per cent –han disminuït homicidis un 35 per cent. Han disminuït els robatoris amb força a «vivenda» un 4,5 per cent. Els robatoris amb força a establiments comercials han disminuït un 4,49. Les estrebades han disminuït el 40 per cent. I el robatori i furt d'ús de vehicles, l'11. Han incrementat els furtos en un 3 per cent i els robatoris a l'interior dels vehicles. És a dir, en un moment que tots els indicadors de seguretat diuen que les coses funcionen..., és més, en la resolució dels delictes s'ha passat del 38 per cent al 41 per cent. Miri, l'altre dia vaig fer una reunió de comandaments. Diversos comandaments van dir: «Conseller, estigui tranquil, tots els indicadors dels Mossos funcionen.» I jo li prego, senyor Sirera, que em digui un indicador de seguretat que no funcioni. Després faré referència al que vostè ha parlat. Digui'm un indicador de seguretat que no funcioni.

I, per tant, parlar de seguretat vol dir que avui els Mossos d'Esquadra funcionen i asseguren indicadors absolutament positius, tot, hi insisteixo, i que hem agregat a la feina que fan els Mossos d'Esquadra 145 ajuntaments, que carreguen en definitiva la seva activitat sobre les estadístiques de la Generalitat.

I he de dir-li, senyor Sirera, que les seves crítiques preferiria que no les fes, no? Però, miri, estic molt content que el Col·legi d'Advocats, que Amnistia, que SOS Racisme, que Justícia i Pau, que tots els editorials –pràcticament tots els editorials– de tots els diaris –que després els hi puc llegir– feliciteixin el departament per la seva actuació, tots –tots–, i fins i tot algun editorial, dient el següent: «Aquesta aposta per la transparència, lluny d'atacar el bon nom del cos, demostra que els Mossos disposen de mecanismes d'autocontrol que funcionen.» I aquí li podria..., si tingués mitja hora de temps, li aniria llegint pràcticament tots els editorials; és a dir, pràcticament tots els editorials dels mitjans de comunicació ho van saludar com un exercici de transparència. Vostè no ha dit –després li faré una pregunta, al final– si troba reprovable o no les imatges que ha vist; m'agradaria que ho digués. Vostè no ho ha dit. M'agradaria sentir-lo. Les hi troba o no les hi troba? Vostè què hauria fet?

Segona qüestió. Si els indicadors de seguretat que dic són aquests d'aquí, la pregunta és per què?, és casual? Jo en la meua primera compareixença en el Parlament

vaig dir que hi havien deu punts sobre els quals es guiaria l'acció de govern de seguretat. I el primer va ser mantenir el calendari actual de desplegament. Es manté –es manté. El 21 de juny acaba la promoció d'enguany, estem fent la preselecció per al desplegament dels Mossos de l'any que ve, i ja li anuncio que també vaig anunciar mesures de racionalitat dels Mossos d'Esquadra. I li dic, senyor Sirera, li dic, i ho dic per primera vegada en seu parlamentària, que després de l'estiu tres-cents mossos d'esquadra que no estan fent funcions de policia faran funcions de policia, i els substituïrem. (*Veus de fons.*) Ja era hora..., sí, sí, ja era hora. Al cap de sis mesos ho he fet. Han passat molts anys, però ho he fet jo al cap de sis mesos. Al cap de sis mesos hem hagut d'arribar nosaltres per agafar tres-centes persones, *inicialment* tres-centes persones, tres-cents mossos que no fan funcions de policia..., hem fet un estudi i hem arribat a la conclusió que es poden substituir, i en el pressupost que tenim en el Parlament hi ha la substitució d'aquests tres-cents policies que aniran al carrer per funcions administratives.

Segon punt que vaig dir, vaig dir la necessitat de la coordinació entre les diverses forces i cossos de seguretat de l'Estat, que era un tema que vostè, senyor Sirera, hi havia insistit molt en l'anterior legislatura.

Doncs, bé, jo puc dir aquí que des del mes de gener, amb el protocol firmat d'informació antiterrorista, en aquests moments hi ha una informació i una comunicació i una relació en matèria antiterrorista entre el Ministeri d'Interior i el Departament d'Interior. Ho puc dir. I crec que és molt positiu. I s'ha produït.

I s'ha produït també que la Junta de Seguretat ha creat dos organismes de coordinació policial entre la Policia Nacional, la Guàrdia Civil i els Mossos d'Esquadra, a dos nivells: a nivell operatiu i a nivell de direcció, encapçalats pel delegat del Govern i el secretari d'Estat i el secretari de Seguretat, i es reuneixen. Aquest era el segon punt.

El tercer punt era tirar endavant determinats organismes que estaven pendants i que no s'havien fet. Per exemple, el Consell de Seguretat que determina la llei del 2003. Doncs, bé, el Consell de Seguretat és un projecte que està fet, que està en un procediment d'allegacions i que les properes setmanes aprovarem. El Comitè d'Ètica està ja a la Comissió Jurídica Assessora; espero que la setmana que ve el torni i que el puguem aprovar. Hem nomenat..., i hem elaborat el Programa de violència contra les dones des de l'àmbit de seguretat, cosa que tampoc existia; no hi havia una política amb relació a això. S'ha fet; tenim una responsable.

Els punts 6 i 7 eren tirar endavant, enfortir i modernitzar els sistemes de protecció civil. En el Parlament hi ha el 112 i divendres explicaré les tasques d'extinció d'incendis.

Deia, el punt 8, desplegar les competències estatutàries. S'ha creat ja la ponència amb l'Estat per traspassar la seguretat privada.

El punt 9 deia crear l'Institut de Seguretat. Està en el Parlament des de fa tres mesos.

I el punt 10 era reduir els morts per accident de trànsit en un 50 per cent el 2010 respecte al 2000. Estem pràcticament al 46 per cent i queden tres anys.

Mentre vostè fa escarafalls, el que fem és això. I quan explico els indicadors de seguretat... Perquè vostè no ha sortit aquí avui dient «hi ha inseguretat»; avui el tema és: hi ha una percepció de mala imatge dels Mossos –que ara m'hi referiré.

Però el que m'interessaria destacar..., i li ho pregunto: creu vostè que els indicadors que li dic són bons, sí o no, senyor Sirera? Creu que són casuals, sí o no? Dels deu punts que li he dit, què en pensa? Què en pensa, del que he fet en sis mesos? Hem fet poc o molt? Segur que no és suficient, segur que es pot fer més, però vostè no pot dir de cap de les maneres que avui no existeix una política d'interior; no només existeix, sinó que la vaig explicitar fa tres o quatre mesos i l'estem tirant endavant.

Amb relació al tema de les Corts. Miri, jo seré molt contundent amb qualsevol fet dels Mossos d'Esquadra que signifiqui vulneració de drets. Molt –molt. I espero que vostè ho digui també. I, per tant, la segona pregunta que li faig és que digui si a vostè li sembla que les imatges que va veure eren reprovables o no. I aquest és el problema de fons.

El president Montilla i jo mateix a la roda de premsa que es va fer es va dir que aquest era un comportament absolutament *minoritari* i que el fet que el cos prengués la iniciativa, com diuen els editorials de diversos diaris, enforteix el cos, no afebleix el cos.

Hi ha el tema ara de si la roda de premsa s'havia de fer o no s'havia de fer. Però escolti'm, enviar cinc persones a la fiscalia, vostès pensen que es pot amagar? O és que ho volen amagar? Què hauria passat? Que al cap de mitja hora trenta-tres periodistes ho haurien publicat i haurien trucat a tot arreu i se n'haurien as-sabentat de forma absolutament irregular. I la direcció de la policia el que fa és dir: «Escolti, hi ha aquestes infraccions i ho enviem a la fiscalia.» I he de dir, per si algú no ho té clar –i aquest matí el senyor Mas semblava que tampoc ho tenia clar–, que les imatges no estan passades pel departament, com abans-d'ahir reconeixia l'editorial d'*El Mundo*, que va ser qui les va treure, que diu que evidentment el departament no va ser. El departament en cap cas va treure imatges, no les va treure. El departament està content del funcionament dels Mossos d'Esquadra, estem absolutament contents dels indicadors de seguretat i serem contundents amb les actuacions minoritàries que vulnerin drets, que, tot i que inicialment pot significar problemes, a la llarga és la garantia de la bona imatge del cos.

El president

Senyor Sirera, pot fer la rèplica.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., honorable conseller, en qualsevol cas, té raó que s'ha utilitzat el tema dels Mossos per desgastar el Govern en campanya electoral, però no hem estat nosaltres, han

estat els seus socis: el PSC i també el senyor Portabella, d'Esquerra Republicana de Catalunya. I, per tant, ja s'ho fotran vostès amb els seus problemes interns. (*Veus de fons.*) Ja s'ho faran, perdó.

En qualsevol cas, senyor Saura, a vostè o li han passat malament els papers o no s'ha mirat la interpellació que jo li he fet, perquè nosaltres li hem demanat sobre la situació del Cos dels Mossos d'Esquadra i la imatge que els ciutadans tenen d'aquest cos. No hem parlat d'altres coses; ja l'hem interpellat en altres ocasions, no? I, per tant, vostè òbviament no ha volgut contestar el que nosaltres li estem dient, no?

Miri, algunes coses. Per exemple, de la manifestació de radicals, de la qual he parlat abans, que li van trencar el nas a un mossos d'esquadra, només s'està parlant d'això; només es parla d'això, senyor conseller: del *kubotan* (*l'orador en mostra un*), un instrument que uns diuen que està prohibit, que altres diuen que no està prohibit. I jo em pregunto: «I el conseller del Govern de la Generalitat què diu d'això? Què diu d'això?»

Miri, senyor conseller, vostè es va assabentar que els Mossos utilitzaven aquest instrument quan ho va veure a la premsa; ho va reconèixer. A vostè, senyor conseller, no li interessa la policia, no sap ni què fan ni com actuen, i ni tan sols es preocupa de parlar amb els representants del cos per conèixer de primera mà quins són els problemes que tenen. Ho hem vist ara, quan fa pocs dies els sindicats majoritaris han demanat al president del Parlament que designi representants del Parlament per poder veure quina és... (*pausa*) —no, no riguin, no riguin...—, per posar observadors per garantir la transparència i el respecte a la llei en les eleccions sindicals que estan convocades a finals de juliol, no? Jo crec que, senyor Saura, és notable, no?, que amb un conseller diguem-ne «d'esquerres», «ecologista de debò», els sindicats majoritaris hagin de demanar observadors internacionals com si això fos una república bananera. Faci-s'ho mirar, senyor Saura, faci-s'ho mirar.

Vostès ens pregunta sobre les imatges, no? Miri, és que vostè, senyor Saura, en el mateix mes que felicita un dels mossos protagonistes del vídeo, el felicita per la seva actuació, el porta a la fiscalia. Jo em pregunto: «Escolti, és el mateix mossos, no? Què està passant?» Nou-centes actuacions i hi ha una actuació..., que li dic, que li contesto la pregunta, ja li ho adverteixo, no?, jo contesto totes les preguntes que vulgui, però recordi, el conseller és vostè; ja sé que no se'n recorda mai, però vostè és el conseller d'Interior, i, per tant, nosaltres li ho continuem repetint. Jo quan sigui conseller d'Interior, si és que algun dia ho sóc (*remor de veus*), doncs, ja contestaré totes les preguntes que vostè vulgui fer, no?

Miri, senyor Saura... (*Remor de veus.*) Sí, sí, fa molta gràcia, però tot arriba. Escolti, senyor Saura... (*Persisteix la remor de veus.*) Ja ho veuran, ja veuran el Partit Popular en el Govern de la Generalitat, no es preocupin, ja ho veuran, tranquils, tranquils: el que és bo sempre arriba.

En qualsevol cas, senyor Saura, miri, vostè m'ha fet una pregunta sobre si les imatges que han aparegut..., si nosaltres hi estem d'acord o no. Miri, jo la veritat és que no faig política mirant els titulars de la premsa, no?,

segurament vostè sí, no? (*Rialles en un sector de l'hemicycle.*) Fa molta gràcia; jo ho entenc perquè no tenen cap altre argument, no? Ni m'he fixat en els editorials si l'actuació dels Mossos... Jo el que he fet és el que jo crec que fa qualsevol persona normal, que és preguntar a les persones que en saben, i he parlat amb molts mossos d'esquadra, i he parlat amb membres d'altres cossos i forces de seguretat de l'Estat, he parlat amb policies locals de molts ajuntaments on vostès governen, i ells han dit que són unes imatges que no demostren cap actuació desproporcionada. I, per tant, senyor Saura, miri, jo em mullo: si ho diuen els que saben d'això, jo comparteixo el que ells diuen. I, per tant, no sé si he contestat la seva pregunta, però crec que ha estat molt clar el que nosaltres pensem, no?

El tema de la prevenció de riscos laborals, senyor Saura. Home, un conseller d'esquerres!... Senyor Saura, tan preocupats per la prevenció de riscos laborals i en canvi prohibeixen, impedeixen als mossos d'esquadra que portin casc quan han d'assistir a una manifestació. I, simplement, ho fan perquè vostès diuen que això dona una imatge repressora que no volen donar. En qualsevol cas, senyor conseller, vostè té mala consciència. Jo crec que vostè sap perfectament que tots hem de posar de la nostra part perquè els Mossos recuperin el clima de confiança que sempre havien tingut. I li dic que anunciar com vostès van anunciar que estendran l'ús de càmeres de seguretat a l'interior de les comissaries dels Mossos d'Esquadra és tant com dir que no ens podem refiar de la nostra policia i que cal vigilar-la.

Cregui'm, senyor conseller, la millor forma de millorar la imatge dels Mossos és donar pas a un nou equip que es posi sense complexos...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sirera i Bellés

...al costat —acabo, senyor president— de la nostra policia i no al costat de qui la insulta i l'agredeix.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Senyor Sirera, li agraeixo el to de la seva intervenció. Però crec que ha estat dispersa, no?: exactament, no sé exactament com ha contestat.

Hi ha una cosa que sí que m'ha quedat clara. Vostè no ha dit que troba reprovable les imatges que ha vist. Jo sí. Aquesta és la diferència. Vostè no les hi troba; jo sí —jo sí. I si torno a veure imatges..., i no voldré..., i faré tot el possible perquè no es reproduixin, senyor Sirera. Aquesta és una diferència entre vostè i jo. Però no és la diferència entre vostè i jo. Miri tots els editorials de tots els diaris del dia, tots. (*Veus de fons.*) Es poden equivocar —es poden equivocar—, evidentment. Però jo li dic que des del meu sentit comú i des del meu sentit

de la responsabilitat, i per salvaguardar la imatge dels Mossos, crec que no es pot consentir això.

I quan vostè diu de la videovigilància, escolti, hi han recomanacions de les Nacions Unides i de la Unió Europea que recomanen això. La videovigilància té dues funcions. Una, salvaguardar les denúncies falses de delictes detinguts contra els policies. I dos, que no es produeixi maltractaments. Quin problema hi ha en això, senyor Sirera? En aquesta legislatura..., no en aquesta legislatura, abans de desembre del 2008 hi haurà videovigilància a tot arreu, excepte en els llocs d'intimitat. I és una salvaguarda per als detinguts i una salvaguarda per als Mossos.

La manifestació. Miri, senyor Sirera, a la manifestació del 19 de maig va passar una cosa: és la primera manifestació d'aquestes característiques que no produeixen desperfectes... (*veus de fons*) –i ara anava a dir-li això–, que no es produeixen desperfectes en els comerços. I el president..., perdoni, i el president de Barnacentre va fer una nota felicitant..., i telefònicament a mi em va dir que l'actuació dels Mossos havia estat absolutament *chapeau*!, havia estat *chapeau*! –*chapeau*!

I des d'aquest punt de vista m'agradaria que diguessin que feliciten el sistema dels Mossos..., va ser un determinat sistema perquè la por que tenien..., i la manifestació era d'alt risc, perquè podia acabar amb aldarulls en el centre comercial de Barcelona. I es tractava d'evitar això d'una manifestació que no era autoritzada. I d'uns manifestants, senyor Sirera, que vostè..., no sé si el seu partit hi ha tingut algunes agressions en aquesta campanya electoral; no li explico les nostres. Si vostès haguessin tingut la meitat de les agressions –en els locals, de trencament de vidres, d'agressions personals, de boicot a actes– de les que hem tingut nosaltres, aquí, vostè hauria sortit aquí fent el victimisme i que no els defensàvem. (*Veus de fons*.) I que no els defensàvem. I, per tant, qui ha patit l'agressió de determinats sistemes radicals en aquesta campanya electoral hem estat nosaltres, perquè hem complert amb el que havíem de fer fent complir la llei.

I l'últim tema, el tema de Castelldefels, no? Miri, jo crec que algunes de les coses que s'han dit... Per exemple, vostè en el seu bloc ha posat una cosa que, si m'ho permet, la trobo com..., anava a dir «repugnant», però potser és massa, no?; no sé quin qualificatiu és. L'operació dels carteristes del dia 18, que és una operació que es fa des de fa quatre mesos, en col·laboració amb la fiscalia per decidir el tema i de què, evidentment, el conseller no determina el dia de l'actuació, vostè en el seu bloc hi posa que el conseller fa això el dia 18 per afavorir la candidata d'Iniciativa a Barcelona. Això què és? Tinc la fotocòpia del bloc. Això què és? Això és la bona imatge dels mossos? Això és la bona imatge dels mossos? Què vol dir això? Què vol dir utilitzar qüestions com aquestes? I n'ha utilitzat moltíssimes, senyor Sirera. Vostè és un generador de percepció d'inseguretat, perquè acostuma a ser temerari en les seves oposicions. I espero que algun dia, si ha de ser conseller, aquests quatre anys li serveixin per poder ser un bon conseller d'Interior.

(*El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.*)

El president

Senyor Sirera, és una interpellació. Hi ha dos torns per cada..., i està taxat així. No té la paraula.

Suspenen la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les institucions que vetllen pels drets fonamentals dels ciutadans (tram. 317-00052/08)

La primera la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera. Té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Al nostre grup li agradaria preguntar a aquest Govern i al president de la Generalitat quina és la seva opinió respecte a la carta que va adreçar el conseller Saura a l'Administració de la Generalitat, a totes les conselleries, referent que no s'atengui les sol·licituds del Defensor del Poble quant a drets fonamentals i reclamacions dels ciutadans de Catalunya que vagin adreçades a aquesta institució.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, el Govern de Catalunya respecta totes les institucions, i també el Defensor del Poble, i respecta, òbviament, la llei, no?, és la nostra obligació i també la de vostè, senyor diputat, no? I, per tant, el Govern el que fa és respectar i aplicar l'Estatut d'autonomia vigent, com una llei vigent que és. Per tant, no dubti que l'Estatut s'aplicarà també en allò referent a la distribució de competències que preveu entre el Defensor del Poble i el Síndic de Greuges.

Moltes gràcies.

El president

Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. És cert que l'Estatut de Catalunya atorga unes competències al Síndic de Greuges, el que també és cert és que es demana directament, sense comptar amb el consentiment dels ciutadans, que es traslladi immediatament al Síndic de Greuges. Això està en contra de la Llei de protecció de dades, perquè hi ha unes dades personals d'aquestes persones, d'aquests ciutadans que reclamen, i, a més a més, hi ha un altre tema amb profunditat política, que és que nosaltres com a ciutadans podem dirigir-nos, si s'estan creant síndics de greuges municipals, podem adreçar-nos fins i tot als *ombudsmen* europeus, però sembla que aquí no interessa que els ciutadans de Catalunya es puguin adreçar també al Defensor del Poble de tots els ciutadans espanyols.

El que reclamem des d'aquí és que, mentre no estigui aplicable..., o millor dit, encara que estigui en vigor i hi hagi un recurs sobre aquest punt en concret a favor dels drets fonamentals dels ciutadans de Catalunya, es respectin els expedients que arribin al Defensor del Poble, es respecti la protecció de dades dels ciutadans de Catalunya que volen adreçar-se indistintament al Defensor del Poble o al Síndic de Greuges i que des de la Generalitat no es coarti o no s'intenti que només sigui el Síndic de Greuges el competent. Mentre hi hagi un recurs, mentre hi hagin drets fonamentals en joc i mentre les persones de Catalunya puguin adreçar-se a un o a l'altre, en favor d'aquestes persones li demano que la conselleria en què està al capdavant el senyor Saura o vostè mateix, doncs, tinguin en compte aquestes necessitats i tinguin en compte, sobretot, que estem parlant de drets fonamentals. Això vol dir que no estem demanant que no es vagi al Síndic de Greuges, evidentment, estem demanant que els ciutadans de Catalunya que es vulguin adreçar o que s'hagin adreçat al Defensor del Poble vegin garantits els seus drets fonamentals.

I ha de saber el ciutadà de Catalunya que ens estigui veient que la Generalitat està demanant que directament es passin aquests expedients al Síndic de Greuges, que no s'atengui des de la Generalitat el que digui el Defensor del Poble. Creiem que és fonamental que es tinguin en compte aquestes drets, i també tenint en compte la mateixa opinió del Defensor del Poble, que, com vostè sap, és contrari a la interpretació que ha fet la Generalitat.

Per tant, estem parlant de drets, és important que els ciutadans sàpiguin que és millor tenir més garanties que menys garanties, i el que s'està fent des de la Generalitat és intentar que només es vetlli pels drets des d'aquí i el que volem és que hi hagi oportunitats. Si tenim síndic de greuges municipal europeu, per què no ens podem adreçar al síndic de greuges, en aquest cas, el Defensor del Poble de tots els ciutadans d'Espanya. Jo crec que és important que els ciutadans sàpiguin que la Generalitat ha fet aquesta carta i que no vol que es vetlli per aquests drets.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, president. Els ciutadans no han de conèixer necessàriament les lleis i, per tant, poden dirigir-se a qualsevol institució. No coneixen les lleis, una altra cosa és que això no eximeix del seu compliment. Però no han de conèixer les lleis i, per tant, es dirigeixen a qui volen.

Però l'Administració de la Generalitat sí que té l'obligació de fer complir les lleis, de començar fent complir les lleis. I, per tant, el que fa el Govern de Catalunya és, precisament, complir una llei vigent, que sembla que a vostè no li agrada, però és una llei vigent, l'Estatut. L'Estatut és una llei vigent per aplicar, per aplicar-la nosaltres, també per conèixer-la i aplicar-la el Defensor del Poble.

Arguments com el que «com està recorregut no s'ha d'aplicar», en fi, és una mica surrealista. Hi ha moltes lleis recorregudes al Tribunal Constitucional. Si no s'haguessin aplicat, la situació d'inseguretat jurídica que hi hauria seria enorme. Per tant, el que estem fent és aplicar les lleis.

Deixi vostè de parlar de drets fonamentals. El Síndic de Greuges atén respecte al que són les competències que recull l'Estatut –que recull l'Estatut–, i això és el que s'està fent, i això és el que es farà, i això és el que el conseller d'Interior i Relacions Institucionals i Participació comunicava al Defensor del Poble: que el Govern de Catalunya està per complir l'Estatut. És el que farà i és el que vostè també hauria de fer, senyor diputat.

El president

Pot formular la següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política després de les darreres eleccions municipals (tram. 317-00051/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Les eleccions de diumenge han tornat a mostrar un elevat índex d'abstenció, la necessitat d'abordar la qüestió hauria de quedar al marge de crítiques partidistes interessades. Els que ara acusen el Govern de fomentar l'abstenció amaguen que a les eleccions locals de 1999, amb Govern de Convergència i Unió, l'abstenció fou gairebé la mateixa, el 44,5 per cent. D'altres, que fa pocs mesos citaven l'abstenció al referèndum de l'Estatut o a les eleccions al Parlament com a mostres del desinterès amb relació al fet nacional català, ara s'hauran d'inventar un altre argument.

Cal passar de la reflexió sobre l'abstenció als fets i això és responsabilitat de tots: del Govern, que ja estudia possibles alternatives, però també de les forces polítiques, que haurien de començar a aplicar en el seu funcionament canvis profunds, i dels grups parlamentaris, que hem de tirar endavant la llei electoral catalana que Convergència i Unió no va fer.

El meu grup confia, però, sobretot, que el compliment dels compromisos del Govern al llarg d'aquesta legislatura amb relació a les qüestions que preocupen la ciutadania, ajudarà a restablir la relació entre política i societat. No ha ajudat a la participació, l'obsessió del Partit Popular de convertir les eleccions locals en unes primàries de les generals; per aconseguir-ho no ha dubtat a utilitzar qüestions sensibles com la seguretat o la immigració com a armes electorals. Un DVD demagògic, que no ha fet cap bé a la convivència, no ha pogut evitar, però, que el partit que ha guanyat les eleccions municipals a l'Estat espanyol sigui a Catalunya la cinquena força política en nombre de regidors, perdent el 20 per cent dels que tenia; alhora, un monstre perillós s'ha fet gros a Vic i al Vendrell i ha tret el nas a Olot i Manresa.

La solidesa de la majoria de Govern es reforça ja que els tres grups que la integren, tot i baixar, és cert, en percentatge, representen un 53 per cent dels vots, gairebé quatre punts més que a les eleccions al Parlament. Ara el Govern haurà d'establir relacions institucionals amb tots els ajuntaments amb la responsabilitat de fomentar-ne la col·laboració sense mirar colors polítics.

Amb relació a aquestes qüestions voldríem conèixer, senyor president, la seva opinió.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, gràcies, senyor president. Senyor diputat, en primer lloc crec que tots ens hem de felicitar per una jornada electoral, no?, que va discórrer sense incidents i amb la normalitat digna d'una societat plenament democràtica com és la nostra, no?

Sap perfectament que jo mateix he estat alcalde molts anys i que per tant sóc ben conscient de la importància i el paper que tenen els ajuntaments al nostre país, i és per això que no dubti de l'estreta col·laboració, com vostè sap, entre la Generalitat i el món local, que hi ha hagut i que hi haurà els propers anys.

Vostè em demana que valori l'alt grau d'abstenció, i en primer lloc he de dir que aquest tema s'ha de tractar... –com vostè i jo ho compartim segur–, seriosament, no des del simplisme. L'abstenció no es dona sempre pels mateixos motius, això és un fet, i un altre fet és que el Govern sol, sense el concurs del conjunt de les forces polítiques, no aconseguirà resoldre el problema.

Les dades electorals, com vostè sap també, són oscil·lants, depèn del municipi, depèn de la convocatòria,

però és veritat que els actuals índexs de participació ens han de portar a una reflexió serena, seriosa, per saber en primer lloc qui són els abstencionistes, quines són les seves raons i què es podria fer per tal d'augmentar la seva participació electoral. En això hem començat a treballar, com vostè sap.

I, en segon lloc, hem de prendre les iniciatives necessàries també per aconseguir recuperar i superar la confiança d'aquests ciutadans que no van precisament a votar per diverses raons.

Finalment, també vostè ha parlat de la immigració i de la irrupció d'aquest fenomen durant la campanya electoral. Jo he de dir que el Govern tractarà el tema amb responsabilitat i ja avanço que condemno propostes i programes de partits xenòfobs que divideixen la societat catalana, així com també aquells que fan demagògia en aquest tema. Per això cal fer una crida a la responsabilitat, al treball conjunt; crec que així avançarem més que amb determinades actituds que igual poden ser molt rendibles electoralment, però que, evidentment, el que fan, en definitiva, és no millorar, sinó tot al contrari, la cohesió social al nostre país.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les declaracions i les polítiques de seguretat del conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (tram. 317-00053/08)

...en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la formula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, a mi m'agradaria tornar a la sessió de control al Govern, perquè això no és una sessió de control a altres forces polítiques, i en funció d'això m'agradaria saber l'opinió del president de la Generalitat, que és el president del Govern, respecte a les declaracions i les polítiques d'un departament, que, lògicament, està sota la seva autoritat, que és el Departament d'Interior, Participació i Relacions Institucionals.

Gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, miri, durant especialment aquestes setmanes tots hem fet, absolutament, tots els presents, tantes declaracions que no sé a quines declaracions fa vostè referència. Si vol precisar amb molt de gust li contestaré.

El president

Senyor Piqué, pot repreguntar.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Jo li faig amb molt de gust aquesta precisió, senyor president, perquè estic segur que vostè sap a què em refereixo; ara pot fer veure que no ho sap, però segur que sap a què em refereixo. Em refereixo a unes declaracions que s'han fet durant molt de temps a uns dels àmbits de responsabilitat més importants del Departament d'Interior, que és la política d'interior, la política de seguretat, referint-se, doncs, a què hi havia una política progressista i d'esquerres, des de la força política que està al càrrec d'aquest departament, doncs, simpatitza amb els antisistema o declarant-se antisistema o simpatitzant amb els okupes.

Jo crec que –i la responsabilitat és de vostè, senyor president– donar la responsabilitat d'un departament que ha de garantir la legalitat i la seguretat de tots a algú que no creu i que qüestiona aquesta legalitat i que al mateix temps, doncs, simpatitza amb els antisistema no és la millora manera de tranquil·litzar els ciutadans.

I aquesta és una part de les declaracions que a mi m'agradaria dir-li, perquè aquests dies estem veient un enorme polèmica sobre els Mossos d'Esquadra absolutament negativa, i que no se'ns digui que és culpa de l'oposició posar-la sobre la taula: està als mitjans de comunicació i a l'opinió pública; hi és –hi és. I a mi m'agradaria que avui aquí es digués que la presumpció d'innocència i la confiança respecte als Mossos d'Esquadra han de primar per sobre de qualsevol altra consideració. No pot ser que es filtrin, des del Departament d'Interior, determinades coses que només podrien ser objecte de procediment judicial un cop acabat el corresponent expedient. No pot ser. I no pot ser que el debat es fixi respecte a quins tipus d'instruments utilitzaven els Mossos d'Esquadra a l'hora de reprimir una manifestació violenta i no respecte a l'agressió d'un d'aquests manifestants violents contra els Mossos d'Esquadra. Aquí passa alguna cosa que no funciona, senyor president.

Però em refereixo també a unes altres declaracions, que són les relatives a la participació. I aquí ocurrències, les mínimes. Vostè, senyor president, ha dit que l'abstenció és deguda al fet que els ciutadans estan molt satisfets. I el conseller d'Interior i Participació –que des que se n'encarrega cada vegada hi ha menys participació, per cert– el que ha dit –el que ha dit– és que no va fer una crida a l'abstenció, sinó només que els votants de dretes no votessin el seu partit. Escolti'm, els votants de dretes són prou intel·ligents per saber que mai podran votar un partit com el del senyor Saura.

Moltíssimes gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Miri, senyor diputat, no entraré en determinades coses que han estat objecte d'una

interpellació per part del seu grup aquest matí, el que fa referència a xifres i situacions. Però sí que li he de dir una cosa: aquest Govern és un govern que fa una excel·lent valoració de la tasca que està realitzant la nostra policia, els Mossos d'Esquadra, en primer lloc –vull que quedi això clar–; Mossos d'Esquadra que tenen el ple suport del Govern de Catalunya –el ple suport del Govern de Catalunya.

Vostè diu que hi ha membres del Govern que simpatitzen amb no sé qui. Aquesta és la seva opinió. Jo em remeto a les dades. Tot just ahir hi va haver un desallotjament d'okupes pel Departament d'Interior, i el seu responsable és el senyor Saura, i el Govern –i el Govern–, i el seu president. No deu ser perquè hi ha simpaties, sinó perquè el que es fa és tot just el contrari del que vostè ha dit: es respecta la legalitat i es fa complir la llei –i es fa complir la llei.

Vostè vol parlar de la seguretat i ha parlat de la seguretat en aquesta campanya, a vegades també lligant-la a temes, com vostè sap, com és el de la immigració. Ho ha fet. S'ha criticat l'actuació dels Mossos en determinats moments i en algunes manifestacions on ha estat exemplar –exemplar–, perquè s'han produït manifestacions d'aquestes que vostè diu a Barcelona que, miri, no hi ha hagut ni caixers cremats, ni contenidors cremats, ni aparadors trencats. *(Pausa.)* I això ha estat gràcies... –sí, sí, sí...–, això ha estat gràcies a la bona feina que fa la nostra policia. I el que hem de fer és, precisament, reconèixer aquesta feina que es fa, reconèixer aquesta feina que es fa i donar-li tot el suport, cosa que no tothom ha fet –que no tothom ha fet– i que el Govern fa, que quedi molt clar.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments de la política catalana (tram. 317-00050/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador.) ...senyor president... Sí, ara? (Remor de veus.)

El president

Senyor Ridao, tornem a començar, que hi ha problemes amb el seu micro.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Deia que vostè mateix fa un instant acaba d'admetre que efectivament... *(Remor de veus.)* Espero, senyor president, que això no m'ho tindrà en compte avui, no? *(Rialles i remor de veus.)*

Gràcies, senyor president. Ara sí. Acaba vostè mateix d'admetre que la participació en aquestes últimes eleccions no ha estat precisament per tirar coets, no? I hi ha qui, com acabem de veure, s'afanya fins i tot a demanar dimissions al Govern.

És evident, i vostè ho sap i ho acaba de dir, que si l'abstenció és alta, el Govern no pot mirar cap a una altra banda. Però també vull dir que no deixa de ser una mica grotesc que els que més criden, que els que més s'exclamen, doncs, siguin els que, per cert, acaben de fer una campanya amb un discurs alarmista sobre la immigració, sobre la seguretat, alimentant, per cert, el discurs de partits petits xenòfobs que inciten a l'odi racial, no?

Però vull dir que tampoc hi ha ajudat massa alguns discursos, no d'alguns dirigents o candidats locals, sinó d'alguns líders polítics que han volgut convertir aquestes eleccions municipals en un fals plebiscit entre tripartit i Convergència i Unió, que han apostat novament per un tot o res estèril. Per cert, un plebiscit que la realitat local i espero que els pactes s'encarregaran de desmentir aviat, no? I ja veurem quants pactes, per cert, hi ha entre Convergència i Unió i PSC o entre Convergència i Unió i PP, per cert, no?

En qualsevol cas el que hem vist és que els nostàlgics de la Catalunya (*remor de veus*) de dos colors han escampat durant aquests dies i encara ara el mite que hi ha espais captius, un sol partit, que vivim sota una asfíxia gairebé angoixant i premeditada, quan la realitat és que hi ha més pluralitat que mai; només cal mirar el mapa dels anys vuitanta i l'actual, com han canviat les hegemonies polítiques.

Curiosament, després es demana no fer frontisme, no aïllar ningú... Miri, no hi ha pitjor autoexclusió que aquest tipus de campanyes que acabo de denunciar; no hi ha pitjors auguris, en aquest cas, que campanyes demencials, com la del DVD i l'excursió al notari.

Però en qualsevol cas què vull dir? Que al cèsar el que és del cèsar, cal ser justos, la responsabilitat és compartida, i ja se sap que entre poc i massa la mesura passa, i per tant hi ha molts factors a corregir, alguns són estructurals; és evident que les eleccions locals, aquí i a tot Europa, no són per molta gent de primer ordre. Per tant, és evident que l'electorat es mobilitza si hi ha algunes coses en joc. I també hi ha algunes causes conjunturals que caldrà atacar. Hi ha excessiva fatiga, hi ha hagut un cicle electoral atapeït, el sistema electoral probablement també preveu pocs estímuls, caldrà allargar la jornada, caldrà facilitar el vot per correu, el vot electrònic... (*Fora la remor de veus.*) S'imposa, doncs, per tant...

El president

Senyors diputats!

El Sr. Ridao i Martín

...senyor president, una reflexió, i perdoni'm el tòpic, perquè ha de ser una reflexió...

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

...ràpida i concreta. I si pot ser, una reflexió...

El president

Senyor Ridao, se li ha acabat el temps.

El Sr. Ridao i Martín

...una reflexió –sí, gràcies, senyor president, acabo immediatament–, si pot ser, una reflexió abans de les pròximes eleccions.

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

Per tant, senyor president, li demano quines mesures pensa adoptar el seu Govern per paliar l'alta abstenció a partir d'ara.

El president

Té la paraula el senyor president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, com vostè ha dit, la realitat política catalana és molt plural. Així ho volen els ciutadans i ciutadanes, i crec que aquest fet no és negatiu, és un fet que en tot cas és reflex de la mateixa realitat del país. I la nostra obligació és governar, no?, aquesta realitat.

Precisament, enllaçant amb aquesta reflexió, vostè parlava de l'alta abstenció a les darreres eleccions, i crec que també hem d'analitzar aquesta abstenció amb rigor i amb tranquil·litat. No tota l'abstenció, com ja he dit abans, es deu a les mateixes causes, com alguns volen indicar de forma simplista, no? Hi ha qui no vota perquè ja està bé amb la situació actual; hi ha qui no percep que hi pugui haver cap canvi significatiu; perquè no està d'acord amb una determinada formació política; perquè no se sent cridat per les nostres propostes; perquè no creu en el sistema democràtic, també n'hi ha –pocs afortunadament–; perquè es donen moltes convocatòries electorals en un mateix període –recordem, en quatre anys hem tingut set convocatòries electorals.

En fi, al Govern li preocupa aquesta qüestió i és per això que, en primer lloc, vull cridar totes les forces polítiques a reflexionar, perquè és responsabilitat de tots il·lusionar la gent i fer que vagi a votar, no?

En segon lloc, ja hem pres algunes mesures: posar en marxa un grup de treball per fer les anàlisis necessàries amb les universitats, per poder realitzar aquesta valoració i la reflexió seriosa que cal, amb experts.

Ara bé, sobre aquest tema que ens afecta, que no ens afecta exclusivament a Catalunya i que succeeix fa anys a molts països, ningú n'acaba de trobar la solució definitiva. I si algú en té la recepta que la digui i que comenci a aplicar-la ell, diguem, a la seva formació política, no?

Bé, jo crec que també, certament, en aquestes eleccions hem tingut algun altre fenomen, no?, com és l'aparició d'alguns partits de caire xenòfob, fruit de determinades situacions generades arran de la immigració. De totes maneres, jo crec que no ens hem d'alarmar. La immigració ha augmentat de forma molt significativa durant els últims anys, certament. En canvi, dels 8.600 regidors elegits només disset pertanyen a aquesta formació política, i crec no cal ni menysvalorar ni sobrevalorar. Aquests són partits minoritaris, irresponsables, i l'obligació de tots també és intentar que no tinguin un paper rellevant, ni social ni institucional.

I també és obligació de tots...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...no fer demagògia ni electoralisme. Acabo, senyor president. L'obligació del Govern i dels governs és encarar el problema de la immigració amb responsabilitat i en cert. I estic convençut que tots plegats serem capaços de fer-ho.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les relacions amb els ajuntaments en aquesta nova etapa (tram. 317-00055/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Judit Carreras.

La Sra. Carreras Tort

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt honorable president, durant molts anys el Govern de la Generalitat va veure els ajuntaments amb distància, amb un cert recel i desconfiança. Però la situació ha canviat.

El Govern que vostè presideix és un govern amb una elevada sensibilitat municipalista, com també ho era el Govern anterior. De fet, així ho demostra l'acció de govern que, en col·laboració amb els municipis, ha engegat la construcció de vint-i-quatre escoles, la remodelació de vint més, dotze centres d'atenció primària, dos hospitals, tretze biblioteques o l'impuls que representa la Llei de barris.

També demostra aquesta sensibilitat les xifres dels pressupostos que estem tramitant en aquest Parlament, on està previst que les transferències als ens locals s'incrementin en un 19 per cent, amb un 17 per cent d'augment del fons de cooperació local i un 16 per cent més de recursos assignats al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya.

En les properes setmanes, es constituïran els nous ajuntaments sorgits de les eleccions municipals del passat diumenge; ajuntaments que hauran de treballar per fer front a nous reptes i millorar la qualitat de vida en els nostres pobles i ciutats. En alguns casos, especialment en els petits municipis de Catalunya, de la Catalunya interior, del Berguedà, del Solsonès, haurem de treballar de valent.

És per això que el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi voldria saber quin és el capteniment del Govern pel que fa a les relacions amb els ajuntaments en aquesta nova etapa.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, permeti'm que, en primer lloc, la felicitï per la seva elecció com a regidora i suposo que futura alcaldessa d'Olván. Felicitació, també, que faig extensiva, no?, al conjunt de regidors i regidores i futurs alcaldes i alcaldesses de Catalunya, i, especialment, als que són membres d'aquesta cambra.

Com ja he dit abans, aquest Govern és conscient de la importància dels ajuntaments per afrontar el futur amb garanties i de la important tasca que aquests han realitzat, els ajuntaments, perquè Catalunya estigui avui on està.

Aquest és un govern que enceta la nova etapa amb la voluntat de continuar donant un ampli suport als governs locals, amb el ferm compromís de refermar i recolzar l'autonomia local.

En la darrera legislatura es va començar a introduir un canvi en relació amb els ajuntaments, amb els governs locals, i l'actual relació es basa en el suport i la confiança mútua, en la coresponsabilització i el treball conjunt davant dels problemes del país i de la ciutadania. I prova d'aquest fet és que en els darrers quatre anys s'ha doblat el suport econòmic als ajuntaments, al conjunt d'administracions locals. A tall d'exemple, la Generalitat ha invertit durant els anys 2004-2007 prop de 3.000 milions d'euros, un 103 per cent més del que es va invertir en els anys 2000-2003.

Però aquest suport també s'ha de veure refermat amb algunes iniciatives legislatives que considerem necessàries: la Llei del consell de governs locals, per regular, precisament, la representació i la participació dels governs amb relació a les institucions de la Generalitat; la Llei municipal de Catalunya; la Llei de finances locals.

Aquest Govern vol millorar la vida dels catalans i les catalanes i vol una societat més justa, i això serà impossible sense la col·laboració permanent del Govern amb l'administració més propera als ciutadans, que són els ajuntaments.

Per tant, coresponsabilitat, confiança, subsidiarietat, proximitat, lleialtat institucional. Aquests seran els eixos

sota els quals el Govern treballarà amb els ajuntaments del país. Cap alcalde o alcaldessa es trobarà sol davant els problemes; cap ajuntament oblidat; cap administració local menyspreada.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments de l'actualitat política (tram. 317-00054/08)

El president

L'honorable senyor Artur Mas, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per formular la següent pregunta.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, crec que és inevitable que parlem avui de com va transcórrer la jornada electoral i, concretament, de la participació; se n'ha parlat abans per part d'altres intervinents.

Per part meua voldria fer una cosa que no acostumem a fer, però que em sembla que cal fer-la, i és donar les gràcies a totes les persones que el diumenge passat van anar a votar. Es parla molt de l'abstenció, jo també en parlaré, però també és veritat que hi va haver centenars de milers de persones en el nostre país que van anar a votar. I van exercir un dret legal, certament, però també van complir un deure cívic. I em sembla que això val la pena recordar-ho, perquè és una forma també de reforçar la qualitat democràtica del nostre sistema, reconèixer això.

Ara bé, l'abstenció és un fet evident. Jo no cometré l'error de convertir el Govern de la Generalitat, i a vostè, en l'únic responsable de l'alta abstenció. Però de tota manera vostès són el Govern i vostè és el president, i, per tant, alguna responsabilitat hi deuen tenir. Jo crec que la principal —és una opinió nostra, no?—, però, en tot cas, segurament no l'única, però sí la principal.

Aleshores, jo he escoltat algunes respostes avui per part seva; crec que no és bo minimitzar això. Vostè ha parlat de fer convenis amb les universitats. Em deixa perplex, perquè, escolti, quan un president de la Generalitat s'enfronta a un clima abstencionista en un país, ha de fer alguna cosa més que convenis amb la universitat.

I aleshores la meua pregunta és molt concreta: com pensa vostè liderar amb les altres formacions polítiques aquest procés de recuperació de confiança per part de la gent en el nostre sistema?

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, jo estic convençut que, entre altres coses, ho aconseguirem sobre la base de treballar tots plegats. Si vostès, nosaltres, la resta de formacions polítiques, a les properes elec-

cions traiem més vots, voldrà dir que hi ha més participació. (*Rialles i remor de veus.*) Això és innegable.

Ara, vostè diu que el Govern és el principal responsable. Els governs sempre són els principals responsables, però no els únics. Suposo que no farà vostè responsable el Govern dels resultats de Convergència i Unió; cadascú és responsable dels vots que ha tingut i de la gent que podria haver-lo votat i no l'ha votat. I, per tant, és un esforç de tots plegats, que evidentment no s'ha de fer exclusivament en col·laboració amb les universitats. Jo he fet referència a una iniciativa derivada d'un acord d'aquesta cambra, sobre el qual s'ha començat a treballar per part del departament, en aquest cas, de d'Interior, Participació i Relacions Institucionals.

Evidentment que és una tasca també de tots plegats, cadascú des de la seva responsabilitat, però, evidentment, no és una responsabilitat ni exclusivament del Govern, ni exclusivament dels partits polítics, com vostè sap: també hi ha una responsabilitat que va més enllà, d'aquests que frivolitzen la política, la banalitzen, i que no necessàriament són persones que es dediquen a la política. És també una tasca, per tant, que hem de fer nosaltres i en què hem d'aconseguir també implicar moltes altres persones i institucions.

El president

Senyor Mas, per repreguntar.

El Sr. Mas i Gavarró

Jo, senyor president, li agraeixo la resposta, però deixi'm incidir en el que li deia: crec que en tot procés de país hi ha d'haver algú que ho lideri. Hi ha d'haver algú que ho lideri. Escolti'm, no ho pot liderar Convergència i Unió des de l'oposició, vostè ho ha d'entendre, això; ni ho poden liderar tampoc les formacions polítiques per separat. Hi ha d'haver algun director d'orquestra. Perquè fixi's una cosa: vostè a vegades li treu una certa importància; he sentit declaracions seves, aquests darrers dies, en què diu: «Segurament una de les causes» —avui ho ha repetit— «és que la gent ja està satisfeta», una de les causes.

Escolti'm, quan l'equip va bé, la gent va al camp, i quan l'equip no va bé, la gent deixa d'anar al camp. Per tant, si la gent no va a votar és que no està satisfeta amb el sistema en el seu conjunt (*remor de veus*), i, escolti'm, la part de responsabilitat que hi tingui Convergència i Unió també l'assumim...

El president

Senyors diputats....

El Sr. Mas i Gavarró

...també l'assumim, però jo només demano una cosa: que algú, i no pot ser altre que vostè, lideri aquest procés, i el lideri amb energia i amb convicció, arriscant; segurament això és arriscar, però, senyor president, s'ha d'arriscar, per ser president...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...i no es pot simplement adormir i silenciar-ho tot, com si això al final, doncs, fos la tònica general. S'ha de liderar i s'ha de convèncer a través de la pròpia acció.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè sap que les raons són moltes; també aquesta que vostè ha citat, fent referència al que jo he dit, també –també. Quan hi ha més crispació, més bipolarització i més confrontació –no necessàriament positiu per a un país–, hi ha més participació. Fem un repàs de qualsevol país, de qualsevol elecció. Quan hi ha un alt grau de satisfacció amb el que es fa, quan no hi ha perspectiva de canvi, hi ha molta gent que deixa d'anar a votar, si els que governen o els que diuen les enquestes que governaran ja els semblen bé. Això és una obvietat també, senyor Mas.

Ara, dit això, miri, al camp hi ha hagut concurrència. La majoria dels ciutadans, com vostè ha dit al començament, han anat a votar; també cal recordar-ho. Parlem dels abstencionistes, i no de la majoria del país, que ha anat a votar. Uns camps s'han obert més que altres...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...també ho he de dir. Per tant, repeteixo el que deia al començament: si tots plegats mirem de treballar per tenir més vots la propera vegada...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...segur que hi haurà més participació, i ho treballarem conjuntament.

(*Remor de veus.*)

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre la promoció de la moda (tram. 310-00067/08)

...en aquest cas al Govern, la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Carina Mejías. Té la paraula.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Honorable conseller Huguet, entre les moltes competències que vostè té, hi ha també la de promocionar la moda. Des que vostè és conseller, aquest sector, que volem recordar que factura milions

d'euros i milions de llocs de treball, s'ha vist afectat per l'arbitrarietat de les seves decisions. L'any 2005 vostè va decidir acabar d'un cop amb la passarel·la Gaudí, que havia esdevingut un referent, retirant totes les ajudes, argumentant que hi havia amiguisme i que es malgastaven els diners i es gastaven en festes, afirmació que va causar gran malestar entre els dissenyadors. La passarel·la Moda Barcelona va entomar el projecte, però ho va organitzar només durant dos anys. Ara fa poques setmanes, s'ha presentat a la premsa un pla de promoció de la moda que ha recollit les crítiques unànimes de tot el sector, especialment comentat ahir durant la inauguració de la presentació de la Barcelona Bridal Week.

Ens agradaria que ens oferís en seu parlamentària una explicació, i si vostè pensa que aquest pla de promoció de la moda, i que comporta, a més a més, una gran inversió pública, tindrà el rèdit i el benefici que el sector de la moda a Catalunya necessita, tan bo com els tenia amb la passarel·la Gaudí o amb Moda Barcelona.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, veig que vostè és partidària del model antic, del segle xx, de passarel·les, que, un cop estudiat detingudament amb una anàlisi externa, encarregada al professor Nueno, va demostrar que els 7 milions d'euros i escaig destinats, podem dir, a vents d'artifici pràcticament afectaven alguns dissenyadors del sector, no tots precisament, i pràcticament competia amb una lliga de tercera regional amb Madrid. I, per tant, el que feien era finançar la publicitat a empresaris d'un segment, ni tan sols tots, sinó una minoria, per a publicitat interna, cosa que no fem, per dir-ho d'alguna manera, ni amb els transformats agroalimentaris o amb les peces de metall; no els financem la publicitat per vendre al mercat espanyol, que jo sàpiga.

Vista la magnitud de la tragèdia a què vostès donaven suport, vam prendre una determinació, que és que la política econòmica d'aquest Govern passa per donar suport, primer, a la creació de noves empreses –per tant, als emergents, i això té necessitat de diner públic–, i segon, per promoure la internacionalització dels consolidats. I això és el que hem fet en aquest període. Si de cas, li ho explicaré amb més detall.

El president

La senyora Mejías té la paraula.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, miri, tot això que ens explica està ple de grandíssimes incoherències, senyor conseller, i vostè ho sap. On es malgastaven els diners en festes, ara resulta que es triplica el pressupost que invertirem a fer sortides internacionals.

Es desmunta una passarella a Barcelona on eren protagonistes, per participar en altres en què, com París o Milà, Barcelona tindrà una presència testimonial i cap protagonisme –segona regional, senyor conseller. S'ignora l'aportació de dissenyadors consagrats amb gran volum de facturació, que units podrien haver constituït una marca internacional potent, a més de crear llocs de treball, i, a canvi, es subvencionen dissenyadors novells, joves, independents, que tenen un futur incert i que no sabem exactament quin rèdit en trauran. S'organitza un nou esdeveniment i es promet un concurs públic que no es fa, que a més a més s'ajorna fins al 2009 i que, en comptes d'això, es practica –aquí sí– l'amiguisme i es designa a dit l'organitzador. I, per si això fos poc, els impulsors de l'anomenat circuit declaren públicament que se'ls havia promès que participarien en el projecte, on no se'ls ha convidat, i, en comptes d'això, s'adonen que s'ha copiat el seu projecte en línies i continguts i no se'ls ha convidat a participar-hi.

Sincerament, senyor conseller, no veiem quin rèdit en trauran la promoció de la moda i el disseny a Catalunya, en què havíem aconseguit ser un referent, no només al conjunt d'Espanya, sinó també a la resta d'Europa, i creiem que no recuperarem amb aquest pla de promoció el privilegi que havíem aconseguit. Un fracàs més de la seva gestió, senyor conseller.

El president

El senyor conseller té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

En fi, em fa il·lusió tenir un model totalment diferent de moda tèxtil del de vostès, senyora diputada. El nostre model ha estat avalat per la majoria del sector, del sector del disseny, del sector del tèxtil. Curiosament, el model de moda anterior no tenia res a veure amb els fabricants; els fabricants, sempre al marge.

Ha sigut en aquest Govern, ja en l'anterior etapa, on se signa l'acord per a la internacionalització amb el sector del tèxtil - moda. Aquest acord d'internacionalització va destinat als industrials i als empresaris, per tant als consolidats –podríem dir, de Mango cap a sota, per posar un exemple d'una marca de tots coneguda–; suporta fires internacionals, participació en passarelles, que és allà on realment es ven al món, participació en *showrooms* internacionals, creació de punts de venda a l'exterior, ajuda a la creació de franquícies de moda catalana que mai havien existit en l'anterior model, on es gastava tot en passarelles internes a Barcelona. Aquest és el canvi.

En segon lloc, s'aposta perquè, si Barcelona ha de lluir, no serà entrant en una àrea on no sortirem de la tercera regional, sinó en un nínxol en què siguem únics...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...i aquest nínxol, senyora diputada –acabo–, és el nínxol dels independents. Dels independents, no dels con-

solidats, on hi ha París, Nova York, Londres i Milà, que són les referències internacionals.

Aquest és el nostre model, avalat per la majoria. Només algun beneficiat dels subsidis anteriors...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...està en contra del nou model.

El president

Té la paraula...

Pregunta al Govern sobre el traspàs de les competències en matèria de notaris i registradors de la propietat (tram. 310-00073/08)

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Lúcia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, el passat 18 d'abril, vostè, la consellera de Justícia, vostè com a consellera, va signar amb el secretari d'Estat de Justícia, el senyor Pérez Hernández, i amb la presència de la directora general de Registres i del Notariat, la senyora Pilar Blanco-Morales, una declaració conjunta, un compromís sobre les actuacions que cadascun dels respectius governs hauria d'emprendre per tal de desplegar les competències de l'article 147.1 de l'Estatut, en matèria de notaries i registres.

En aquest sentit, i amb bona intel·ligència, entenc que es tracta no d'una transferència pròpiament dita, sinó d'adoptar les mesures que facin possible a la Generalitat l'exercici efectiu de les competències executives en matèria de convocatòria de concursos o de nomenament de notaris, amb relació a la fixació de demarcacions, amb relació a la normativa que determina l'accés a la funció pública notarial, previstes a l'Estatut, i, per exemple, amb relació al coneixement del dret català. Tot això es pot consultar a la web del departament i el text, per tant, de l'acord.

Miri, les activitats notariales i registrals, que compleixen una essencial funció de seguretat jurídica preventiva, han estat de sempre àmpliament vinculades a l'activitat i al tràfic jurídic dels ciutadans de Catalunya; fins i tot es podria dir que, consultant els arxius notarians –per exemple, el Col·legi de Notaris de Catalunya, doncs, disposa de documents des de primeries del segle XIII fins a l'actualitat–, es pot resseguir la història econòmica i social de Catalunya.

Segurament per aquesta raó, per la vinculació estreta al nostre sistema jurídic, econòmic i social, per la cabdal funció de seguretat que compleix, per la seva rotunda implantació a Catalunya –més de cinc-cents notaris implantats, a banda dels registres–, hi ha hagut

una llarga reivindicació d'assumir les competències en aquesta matèria, per tal de millorar-ne l'eficàcia. En són una prova, d'aquesta voluntat, no sols la proposició de llei que va presentar l'any 2003 aquest Parlament al Congrés dels Diputats, sinó que ja l'Estatut de 1979, a l'article 24, contenia competències molt similars a les que disposa l'actual Estatut, malgrat que mai no van estar desenvolupades.

Ara sembla que a partir d'aquest i del nou vigent Estatut, de la bona cooperació, de la relació i del diàleg entre les dues administracions, estem en condicions de poder assumir...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Santos i Arnau

...aquestes competències. Faig la pregunta: voldria saber, senyora consellera, com se segueix aquest acord, amb quins continguts i amb quins calendaris per desenvolupar l'Estatut.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Justícia, senyora Montserrat Tura.

La consellera de Justícia (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, doncs, voldria aprofitar per dir que valorem molt positivament, per aquestes coses que vostè plantejava, que ja figurava en l'Estatut de 1979, però també, si m'ho permeten, i a títol informatiu, i perquè consti en la resposta, figurava també en l'Estatut de Núria, es va ratificar per referèndum la competència en matèria de registres de la propietat, i van ser les Corts Generals de l'època qui va fer que aquella competència no s'arribés a tenir mai a Catalunya. Per tant, l'acord que se signa el 18 d'abril aquí a Barcelona, a Catalunya, i que es desplaça fins aquí el secretari d'Estat de Justícia, i que s'acorda desenvolupar l'article 147 de l'apartat de competències, del títol quart, de competències, de l'actual Estatut, de l'any 2006, és un llarg desig d'un poble que pretén tenir competències en unes matèries que a vegades es consideren secundàries però que de cap de les maneres ho són, per aquestes raons de caràcter econòmic que vostè diu, però també per raons de caràcter de prestació de servei als ciutadans.

Quan parlem de noves notaries i de nous registres de la propietat és possible que a la gent que vivim en grans ciutats o en ciutats mitjanes ens sembli que bé, que aquest és un servei que ja tenim. Però en la darrera demarcació es van aconseguir registres de la propietat a ciutats com a Tàrraga, Mollerussa, Cambrils, Salou, Banyoles, Blanes..., registres de la propietat de gent que ara ja no s'ha de desplaçar per anar a registrar algun moviment d'alguna de les propietats o béns immobles que tingui. Per tant, estem parlant de servei als ciutadans, estem parlant d'assumir competències polítiques

importantíssimes i de processos de provisió de llocs de treball amb base a les característiques específiques de Catalunya.

També ho ha dit vostè, i jo li ho ratifico. Catalunya és la primera demarcació notarial de l'Estat, tenim 557 notaris, més els que s'hi afegiran quan es creïn noves demarcacions, i 203 registres de la propietat. Sense cap mena de dubte vol dir que hi ha moviment econòmic, que hi ha molta activitat de la que vostè havia destacat.

Em preguntava com es desenvolupa això. Es desenvolupa...

El president

Senyora consellera, s'ha acabat el temps.

La consellera de Justícia

...complint calendaris de provisió i de demarcació, que a partir d'ara els convocarà la Generalitat i ja no ho farà el Govern central.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre l'índex d'absència en les darreres eleccions locals (tram. 310-00070/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Demanem al Govern quina explicació pot donar, continuant amb el tema de la participació i l'elevada abstenció, al fet que a Catalunya s'hagi produït deu punts per sobre, l'abstenció, en relació amb la resta de l'Estat espanyol en aquestes eleccions municipals i que des de fa tres anys es va produint sistemàticament a les cites electorals a Catalunya.

Quines mesures ha endegat el Govern en els darrers temps per intentar motivar la participació ciutadana? I quines iniciatives, més enllà de les conegudes, pensa endegar en el futur?

El president

Té la paraula, en nom del Govern, l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Sí, gràcies, senyor president. L'abstenció no ha crescut des de fa tres anys; des de fa més temps: l'any 1999 l'abstenció a les municipals va ser del 44 per cent, igual que ara.

El senyor president ha dit dues coses que em semblen importants. Una, l'abstenció no és un problema

només del Govern: és un problema del Govern, és un problema dels partits polítics, de la societat. I, en segon lloc, és un fenomen, segons una recent enquesta que va fer el departament, complex i no conjuntural sinó estructural.

Jo vaig explicar que després, la setmana després de les eleccions autonòmiques, el Govern va fer una cosa que no s'ha fet amb cap govern; vam fer una enquesta a set mil abstencionistes la setmana després de l'1 de novembre, una enquesta que vam repartir a tots vostès, i vam explicar el pla de treball, que consistirà fonamentalment a crear tres grups de treball amb ciutadans, líders d'opinió i institucions per fer propostes, que no seran una vareta màgica, però per contribuir a la participació, que es presentarà a finals d'any en el Parlament, a la Comissió d'Afers Institucionals, i que estic segur que contribuirà a l'increment de participació.

Però l'increment de participació depèn, com ha dit el senyor president, de moltes i moltes causes.

El president

Senyor Puig.

El Sr. Puig i Godes

Sí, moltes gràcies, senyor president. Sí, és veritat, tots hi tenim una certa responsabilitat, però no tots igual. Convergència i Unió ha perdut, en pes relatiu, un 8 per cent del vot en aquestes eleccions municipals; el Partit Socialista, un 16, doblement responsable; Esquerra Republicana, un 19, un 20 per cent, dues vegades i mitja més responsable que Convergència i Unió, i Iniciativa per Catalunya el 24 per cent, tres vegades més responsable que Convergència i Unió.

En tot cas, deixin-me que sí que repassem què és el que des de l'oposició i des de la societat es veu què és el que estan fent. Impedeixen que el Parlament discuteixi sobre les causes de l'abstenció; han impedit la creació d'un grup aquí, en el Parlament de Catalunya. Encarreguen a l'exconseller Vallès –exconseller perquè el van fer plegar per manca de confiança– un grup de treball per combatre l'abstenció, que acabarà, suposo, al costat de l'estudi sobre la felicitat, que també van encarregar fa temps.

Es neguen sistemàticament a parlar dels temes que afecten el país: seguretat, immigració, infraestructures... Han incorporat, senyor Saura, vostès, al Govern, la seva filosofia contrària a la democràcia representativa, i d'anar en contra permanentment de les institucions. Menteixen sistemàticament amb publicitat institucional enganyosa. (*Remor de veus.*) Els recordem el llibret i el fullet de la consellera Geli? Dilapiden 8 milions i mig d'euros des de la Direcció General de Participació Ciutadana en els darrers quatre anys. Compren alcaldes a cop de talonari. (*Forta remor de veus.*) Fan precampanyes electorals... (*persisteix la remor de veus*), fan precampanyes electorals...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Puig i Godes

Fan precampanyes electorals abusives, multimilionàries i asfixiants. Amenacen periodistes. (*Forta remor de veus.*) Manipulen els mitjans de comunicació públics... Volen que continuem? (*Remor de veus.*) Doncs, continuem una mica.

El dia 24, senyor Saura, vostè crida a l'abstenció a tots els que no se sentin d'esquerres. Vostè ha de dimitir.

El dia 27, quan demana la participació ho fa apellant a les polítiques d'esquerra: lluita contra el canvi climàtic, habitatge públic, transport públic..., només les seves polítiques sectorials...

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president, acabaré amb el mateix temps que la senyora Lúcia Santos...

El president

Senyor Puig, no, acaba ara..., se li ha acabat el temps.

El Sr. Puig i Godes

...senyor president...

El president

Senyor Puig, se li ha acabat el temps...

El Sr. Puig i Godes

Acabo ara mateix la pregunta...

El president

Senyor Puig, se li ha acabat el temps!

El Sr. Puig i Godes

Senyor president... (*El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

El president

Senyor Puig..., senyor Puig, vostè no pot discutir l'autoritat d'aquesta presidència. (*Remor de veus.*) Senyor Puig, ha acabat el temps. Li retiro la paraula. (*Forta remor de veus.*) Senyor Puig, li retiro la paraula! (*Pausa.*) Senyor Puig, li retiro la paraula.

Té la paraula el senyor Saura.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Havia entès que, en la pregunta del senyor Mas, el Grup de Convergència i Unió volia fer una proposta positiva de treball. No m'ha semblat que això era el que deia el senyor Puig, eh? M'ha semblat que el que deia el senyor Puig era una altra cosa; era una utilització partidista i d'oposició de l'abstenció.

Hi insisteixo, senyor Puig i senyor Mas, el Govern, aquest Govern, ha fet el que l'altre Govern no havia fet mai: una enquesta, un grup de treball, i a final d'any presentarem propostes que seran debatudes a la Comissió d'Afers Institucionals.

Però, de veritat, que si la seva posició en relació amb el tema de l'abstenció és el que ha dit avui..., tinc la sensació que amb la seva intervenció augmenta l'abstenció, no la participació.

(Alguns aplaudiments.)

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre l'impacte dels darrers anuncis de la Generalitat relacionats amb la prevenció d'accidents laborals (tram. 310-00072/08)

...la formula la il·lustre senyora Meritxell Borràs, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Consellera Serna, fa pocs mesos Convergència i Unió vàrem fer un seguit de propostes aquí en el Parlament positives per tal de treballar, de col·laborar amb el Govern per tal de disminuir la sinistralitat laboral.

Demanàvem el traspàs immediat del Cos d'Inspecció de Treball; revisar el Pla de Govern, que s'ha demostrat que a part de no tenir consens no ha estat eficaç; apostar per formació continuada en matèria de seguretat i salut en el treball; potenciar sistemes institucionals de prevenció, etcètera.

El tripartit, sota les ordres de la seva conselleria i sota l'emblema que no augmenta la sinistralitat laboral a Catalunya, lamentablement no va donar suport a unes iniciatives positives per tal que les ràtios de la sinistralitat laboral a Catalunya s'acostin a les europees.

La seva reacció, consellera, veient que la cosa en l'àmbit de la sinistralitat no millora..., el que ha fet és fer un seguit d'anuncis agressius en els quals ens fa un dipòsit de cadàvers a la plaça Espanya, i ahir ens anuncia una campanya publicitària que la premsa, doncs, unànimement diu que responsabilitza els empresaris sobre la sinistralitat.

Bé, consellera, és aquesta la política que pensa fer la consellera sobre l'àmbit de sinistralitat, al marge de l'acord social i amb l'enfrontament? És aquesta la política, buscant els culpables només i en tot el sector del món empresarial?

El president

Té la paraula, en nom del Govern, l'honorable senyora Maria del Mar Serna, consellera de Treball.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna i Calvo)

Gràcies, president. Senyora diputada, per aquest Govern la reducció de la sinistralitat és un eix fonamental de la nostra acció. Estem, com sap vostè molt bé, un 15 per cent per sota de la mitjana espanyola, però a un 50 per cent de la mitjana europea. I nosaltres exercim i exercirem la nostra responsabilitat, i cadascú té les seves. Les nostres són: promoció, sensibilització i vigilància i control. I la de les empreses és complir les seves obligacions, garantir la seguretat i salut dels treballadors. I la dels treballadors és complir les ordres.

Estem incrementant les accions de formació en matèria de prevenció de riscos laborals, hem demanat el traspàs d'inspecció, i serà una realitat dins d'aquesta legislatura, i continuarem fent les campanyes de sensibilització a la societat en general.

El president

Senyora Borràs, té la paraula.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies. Celebrem que accepti la major: en l'àmbit de la sinistralitat, no anem bé a Catalunya. Però, miri, consellera, no sé qui l'aconsella en aquestes campanyes publicitàries al marge del consens i dels agents socials. No només la critiquen els empresaris, també els sindicats. Comissions Obreres deia que destaca l'afició de la consellera Serna a impulsar accions sense cap mena de consens, culpabilitzant, criminalitzant els empresaris, les persones emprenedores que arriquen, per generar riquesa i buscar i crear llocs de treball a Catalunya, i posant només sobre la taula la responsabilitat dels empresaris, hi insisteixo, quan vostè accepta que el gran gruix treballa bé.

Miri, consellera, vostè aconseguirà, i la felicito, ser una consellera mediàtica, però no està aconseguint disminuir de forma eficaç l'àmbit de la sinistralitat laboral. Si vostè vol sortir en els mitjans, ho està aconseguint. Si vostè vol protagonisme, ho està aconseguint. Si vol criminalitzar tot el sector empresarial, ho està aconseguint.

Però nosaltres li demanem més eficàcia, més mitjans, més polítiques, més lideratge, i que busqui el consens, no l'enfrontament, com està fent la consellera. Demanem, consellera, que busqui aquest consens; aquí ens hi trobarà, si no, finalment, consellera, es trobarà...

El president

Senyora Borràs...

La Sra. Borràs i Solé

...sola a la foto —sola a la foto—, això sí, amb unes campanyes que escandalitzen a tothom.

El president

Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Treball

Gràcies, president. Senyora diputada, aquesta consellera no vol tenir efecte mediàtic; aquesta consellera vol es-talviar-se vides humanes i persones que perden la salut fruit dels accidents que tenim.

Hem de dir que aquestes accions estan consensuades. Tenim un pla de govern de prevenció de riscos laborals en el qual totes aquestes accions estan consensuades i continuaran consensuades.

A més a més des del 2004 estem fent tot un seguit de campanyes que diuen «A la feina, cap risc». I treballem perquè creiem en la competitivitat de les empreses i en la qualitat de la nostra ocupació, que hi té una relació directa.

I miri, hem treballat amb els efectes, hem dit el que passa cada dia, que cada setmana perden la vida més de dos treballadors a Catalunya, i estem treballant dient que els accidents no avisen, i treballant per combatre les causes d'aquests accidents, i amb polítiques i amb planificació de totes les mesures. La invito que miri el nostre pla de govern de prevenció de riscos laborals, i totes aquestes accions estan consensuades i participades.

Aquest Govern lluita, està lluitant i continuarà lluitant contra la reducció de sinistralitat, i amb una eina que..., aquest matí vostès donaven suport al Consell de Relacions Laborals i a la seva Comissió de Seguretat i Salut, que és per continuar treballant en aquest tema tan important que afecta la competitivitat de les nostres empreses i la seva productivitat. No volem que es perdin aquest any més de 3 milions de jornades fruit dels accidents de treball. I la tendència, senyora diputada, és positiva.

El president

Honorable consellera, gràcies.

— Pregunta al Govern sobre les actuacions previstes amb relació a les empreses sancionades per infraccions molt greus en matèria de prevenció de riscos laborals (tram. 310-00068/08)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Mercè Civit.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, com vostè ja sap, la sinistralitat laboral és una de les preocupacions de la ciutadania, especialment dels treballadors i treballadores, i un dels objectius del nostre grup és acabar amb els accidents en el treball, i en aquest sentit ens venim mobilitzant contra aquesta xacra del mercat laboral.

Des de l'inici d'aquest any fins a primers de maig són trenta-set persones les que han mort treballant, i durant aquest mes quatre o cinc més, a més a més hi hem de

sumar altres accidents laborals greus i malalties professionals.

Ja en el darrer mes de febrer li vàrem preguntar sobre quines eren les mesures que la conselleria duria a terme. El nostre grup vol manifestar-li la nostra valoració positiva que durant la darrera fira de Construmat, per primera vegada, a part de tractar sobre els aspectes innovadors del sector, cosa important, o sobre la construcció sostenible, cosa també molt important, per primera vegada, com he dit, ha estat present el principal problema que tenen qui fa possible aquesta construcció, els treballadors i treballadores, i va ser la sinistralitat laboral. I des de la seva conselleria es va portar a terme una campanya de conscienciació contra els morts al treball, campanya que va ser criticada per determinats sectors, que nosaltres no compartim; aquests determinats sectors alguna responsabilitat tenen en els accidents laborals.

Així mateix, també valorem positivament la campanya que ahir va presentar; cosa, posició molt contradictòria amb la de Convergència i Unió. Nosaltres pensem que els empresaris també tenen responsabilitats, i importants, en les morts que es produeixen.

Per nosaltres, defensar la seguretat de totes les persones en tots els àmbits és molt important. Avui, la inseguretat que causa més morts és la laboral –trenta-set, com he dit abans. Publicar la llista d'empreses que tenen més sinistralitat laboral és molt important, tant de les pròpies empreses com de les empreses que subcontracten empreses amb nivells alts de sinistralitat.

I és en aquest sentit que volem saber quina serà l'actuació de la seva conselleria referent al compliment del real decret que va aprovar el Govern central sobre la publicació de les llistes d'empreses amb sancions molt greus.

El president

L'honorable consellera de Treball té la paraula.

La consellera de Treball

Gràcies, president. Senyora diputada, com deia en la pregunta anterior, assolir les nostres obligacions en matèria de prevenció de riscos laborals és un eix fonamental. *(Pausa.)* Dir que hem treballat i continuem treballant en temes tan importants com la llei de subcontractació, que estem convençuts i estem d'acord amb vostè que segurament això reduirà la sinistralitat en el sector en què tenim més sinistralitat: més del doble de la sinistralitat la tenim en el sector de la construcció.

Per altra banda, fruit d'una reiterada demanda pel Govern anterior i aquest Govern per al desplegament d'una llei de l'any 95, la Llei de prevenció de riscos laborals, es va aprovar el passat 4 de maig del 2007 un decret que estableix la necessitat de publicitar les sancions molt greus que s'imposin a les empreses. Només seran publicades aquelles empreses que tinguin sancions molt greus, fermes, en matèria de prevenció de riscos laborals; entre altres, el tema que fa referència a dones embarassades, no paralitzar una obra, superar els límits d'exposició a agents nocius.

Aquesta serà una eina important per fer que cada vegada més del 80 per cent de les empreses, que són les que ara compleixen les normes de prevenció..., cada vegada tinguem més empreses complint les normes de prevenció, perquè això no només tindrà aquestes sancions accessòries, sinó també el que ja té en la Llei de contractes públics, que no es pot contractar amb aquestes empreses que estan sancionades per faltes molt greus.

Amb aquesta mesura el que volem és aprofundir en la lluita contra la sinistralitat i fer que hi hagi menys empreses que no creguin en la importància de la prevenció de riscos laborals. Ens agradaria que d'aquí a sis mesos, quan tinguem ja efectiva aquesta relació d'empreses, no tinguem cap sanció ferma, perquè això voldria dir que anem pel bon camí. I confiem que les nostres empreses creuen que anem tots pel bon camí.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre el procediment d'elaboració i els continguts del nou Pla director de cooperació al desenvolupament 2007-2010 (tram. 310-00066/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Anna Simó.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, senyor president. Senyor vicepresident, el Govern va aprovar el propòsit 22 de maig el pla director que ha de regir la cooperació catalana d'ara fins al 2010. Aquest és el segon pla que es redacta, el primer va ser de finals de la sisena legislatura, i ara, un cop aprovat pel Govern, doncs, el pla seguirà el procediment parlamentari preceptiu i habitual de debat i de resolució.

En tot cas, senyor vicepresident, la pregunta del nostre grup va adreçada a saber quins són els principals canvis i millores que incorpora aquest Pla director de cooperació al desenvolupament 2007-2010 respecte del pla anterior.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident del Govern.

El conseller de la Vicepresidència (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, efectivament, aquest Pla de cooperació inclou canvis i millores substancials en tres àmbits. En primer lloc, en el moment de l'elaboració, aquí hi ha un model català de cooperació que és diferencial en la mesura que no s'esgota només en les organitzacions no governamentals o en la mateixa acció del Govern de la Generalitat, sinó que hi

participen altres actors catalans de la cooperació, com són els ajuntaments, com són organitzacions empresarials, organitzacions sindicals, fins i tot entitats esportives, professionals, universitats... És amb aquest conjunt d'actors que s'han anat treballant de manera participada els diferents procediments per arribar a debatre i a consensuar un esborrany, que ha estat tractat tant en el Consell de Cooperació al Desenvolupament, com en la Comissió Interdepartamental de Cooperació, com en la Comissió de Coordinació amb els Ens Locals.

El segon canvi és un canvi i millora en el contingut, que ve determinat d'una manera molt clara per l'impuls al finançament. En aquest sentit, el pla compta amb un pressupost —és un Pla plurianual, com vostè encertadament apuntava— total de 380,4 milions d'euros, la qual cosa representa un increment de gairebé el 150 per cent respecte al total de recursos destinats a la cooperació en l'anterior cicle. Per tant, és un avenç realment extraordinari, amb la previsió que cap a l'any 2010 els recursos destinats pel nostre Govern puguin arribar al 0,66 dels tributs propis.

També s'avança i és una millora en la concreció geogràfica, en la concentració geogràfica dels països que es beneficien d'aquesta cooperació; passem de vint a disset països. Hi ha països d'intervenció prioritària —el Marroc, Palestina, l'Equador, Bolívia, Colòmbia, Nicaragua, el Salvador, Guatemala, Moçambic i el Senegal—; a aquest primer grup s'hi destinen el 60 per cent dels recursos. A un altre grup de set països s'hi destina el 20 per cent dels recursos: Algèria, Sàhara Occidental, Burkina Faso, el Camerun, Etiòpia, el Brasil i el Perú. I els recursos restants es dediquen a projectes multilaterals o bé a situacions d'emergència. Amb dos objectius clars, dues prioritats clares: d'una banda, la promoció dels drets humans, governança democràtica i enfortiment del teixit...

El president

Senyor vicepresident...

El conseller de la Vicepresidència

...social...

El president

Gràcies.

— Pregunta al Govern sobre les mesures impulsades per a fomentar la participació ciutadana en les darreres eleccions municipals (tram. 310-00069/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, votar es un derecho, no una obligación; se ha recordado estos días. Como responsable del Departamento de Relaciones Institucionales i Participació, ¿qué medidas

ha adoptado su departamento para incrementar el ejercicio efectivo del derecho al voto en estas últimas elecciones?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Puigcercós i Boixassa)

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, com pot contemplar, no sóc el conseller d'Interior, sóc el de Governació. Les competències en processos electorals estan en mans del Departament de Governació, i li ho diré molt clar: no podem fer campanyes institucionals, que seria la fórmula que s'ha articulat per promoure la participació, perquè no podem. I no podem perquè aquesta és una competència, com deixa molt clar la Llei orgànica de règim electoral..., la LOREG deixa molt clar que aquesta és una competència de l'Administració que convoca les eleccions. Per tant, no podem.

Desitgem que, si tenim una futura llei electoral de Catalunya, puguem tenir una junta electoral pròpia i puguem tenir aquesta competència en el que són les eleccions catalanes, que a hores d'ara ja la podríem exercir; però en unes eleccions municipals no la podem exercir. A més a més sabem, sap perfectament que hi ha un precedent molt clar, que va ser el cas de referèndum, en el qual alguns ajuntaments i el mateix Govern de Catalunya van intentar promoure campanyes per sensibilitzar la població a l'hora de votar, i la Junta Electoral va ser taxativa, eh?, no es va poder.

El president

El senyor Domingo pot repreguntar.

El Sr. Domingo Domingo

Señor *conseller* de Governació, evidentemente lo que está claro es que lo que no se puede es desincentivar la participación. Una cosa es no efectuar campaña institucional, y otra cosa es desincentivar el voto. Algún miembro de su Gobierno, concretamente, ha desincentivado el voto.

En este sentido, he de recordar las frases que efectuó en su día el *conseller* Saura, que en un acto en Granollers dijo: «Els que no se sentin d'esquerres, els que no se sentin ecologistes, que facin el que vulguin, que s'abstinguin.» Esta frase, «que s'abstinguin», no es de recibo en un gobierno que presume de facilitar o en un *conseller* que presume de facilitar la democracia participativa. Está claro que lo que se ha estimulado por parte de algunos de los *consellers* del Gobierno es la democracia restrictiva o la democracia selectiva. Creemos que esta no es una vía adecuada para estimular la participación del Gobierno.

En estos días se está explicando, dando explicaciones, a nuestro juicio realmente peregrinas, de por qué se ha producido esa baja participación en este proceso electoral y en otros tantos. Se ha dicho en estos días que, como no hay situación de crispación, no se moviliza al

electorado, lo cual no tiene ni pies ni cabeza, a la vista de que en su día, en el debate del Estatuto, también había en aquellos momentos, según decía, un estado de crispación, y el porcentaje de participación fue bajísimo. Hoy aquí mismo se ha escuchado sorprendentemente que las municipales no son elecciones de primer orden, lo cual no deja de ser sorprendente para fomentar la participación. Y ya la última, la más peregrina: «A más satisfacción, menos votos.» En consecuencia, cuanto más votos, menos satisfacción. Es decir, vamos a procurar que haya menos participación mediante el que haya menos votos.

Está claro que esa no es la vía adecuada para fomentar la participación, y hacemos responsables a su Gobierno de ese déficit de participación, que es diez puntos inferior en Cataluña. En este sentido, únicamente señalar que a lo mejor el *conseller* que tiene...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...tres –y termino, *conseller*–, que tiene tres *conselleres*, tres sombreros..., quizá sean demasiados para una sola cabeza.

El president

Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Miri, senyor diputat, des del Govern tenim clar que les causes que provoquen l'abstenció són múltiples, i el Govern ha d'assumir també la seva part de responsabilitat, clar que sí. L'hem d'assumir tots, eh? –el Govern, grups parlamentaris...–, i fer una anàlisi seriosa del que passa. Però jo crec que hem de ser conscients que, com s'ha dit molt bé ja en aquesta sala, hem de considerar dues coses. Primer, agraïment a la gent que va anar a votar, perquè sembla que d'aquests no ens en recordem. Segona, agraïment a la gent que va fer possible tot el procés –m'agrada dir-ho de passada, eh?–, perquè hi ha un gruix molt important de persones, tècnics d'ajuntaments, tècnics de la Generalitat, ciutadans que han d'anar a les meses a fer de president, de vocal, de secretari, i li asseguro que és dedicar-s'hi un dia, i fer-ho..., és la seva..., és l'obligació que fa la llei, però també se'ls ho ha d'agrair.

I el que hem de ser conscients és que hem de fer estudis, hem d'analitzar-ho bé, però és una causa que és de tots. I totes les eleccions són importants, començant pel referèndum sobre l'Estatut, es digui «sí», es digui que «no», però totes són importants, perquè semblava que algú fins i tot celebrava l'alta abstenció que hi havia hagut en el darrer referèndum sobre el nou Estatut de Catalunya, eh? I això va per parts. I crec que són les municipals, unes eleccions catalanes nacionals o unes eleccions estatals, totes són importants, per tant, pel Govern. Però és evident que, quan el ciutadans opten per no anar-hi, és perquè hi ha causes diverses i importants que hem d'analitzar i hem de saber treballar.

No sé quin és el grau de correspondència amb la crispació o la satisfacció, no m'atreveixo a dir-ho en aquests moments, però li puc assegurar que, des del Govern, en els diferents departaments es farà el possible, i amb la feina conjuntament també amb els grups parlamentaris, per intentar solucionar aquest problema o, com a mínim, incentivar molt més la participació.

El president

Gràcies.

Ja estan les preguntes. Entrem... (*El Sr. Puig i Godes demana per parlar.*) Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Sí, una breu situació o qüestió d'ordre, senyor president, si em permet. En primer lloc, lamento, i en demano disculpes, haver faltat a la seva autoritat com a president d'aquesta cambra en l'ordenació dels debats. Però, en segon lloc, i no com a justificació, sí que vull deixar constància de la nostra queixa per la manca d'equinitat que notem en l'ordenació dels debats i en la distribució dels temps a l'hora de fer les respostes a les preguntes.

El president

Accepto les excuses, i, en tot cas, el remeto al diari de sessions, que repassi exactament els excessos de temps que tenen els membres del seu grup parlamentari, començant pel seu president. A partir d'ara, senyor Puig, no pateixi, que tallarem sempre al minut exacte a tothom –a tothom.

Interpellació al Govern sobre la política en matèria de seguretat ciutadana i policia (tram. 300-00044/08)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació en matèria de seguretat ciutadana i policia. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Francesc Homs.

(Pausa.)

El Sr. Homs i Molist

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, el motiu de la nostra interpellació, de la nostra intervenció ara en aquest moment, és únic i molt clar –únic i molt clar, eh?–: defensar el model policial que tenim a Catalunya.

Cal recordar-ho: defensar el model policial que tenim a Catalunya passa per tenir una molt bona policia. Crec que tenim, creiem que tenim una molt bona policia, i fins i tot li diria que crec que tenim una molt millor policia que la que estem substituint encara ara.

Aquest model policial, senyor conseller, no neix –com vostès, de fet, tots vostès saben– de cap conflicte violent, ni tampoc de cap mena de rebuig als professionals dels cossos i forces de seguretat de l'Estat. Aquest model policial és fill d'una voluntat democràtica i pacífi-

ca molt majoritària del poble de Catalunya, de voler disposar de poders propis d'un estat. Neix, per tant, de concebre Catalunya com una nació, com una nació amb majúscules. Ho reconeixen o no, però a ningú se li escapa, d'aquí, que aquest model policial va ser propiciat, defensat i aconseguit per un govern nacionalista. De la mateixa manera que tots sabem que aquest mateix model policial català ha estat tradicionalment qüestionat, si no impedit, tant pel Partit Popular com especialment pel Partit Socialista de Catalunya. És veritat que en aquests últims anys, i en diferents ocasions en funció del que els ha convingut en cada moment, han fet veure que hi estaven d'acord; això és cert. Però alhora tots sabem –tots ho sabem i aquí tots som adults i tots tenim memòria– que en el fons a socialistes i populars això dels Mossos d'Esquadra i el desplegament els ha semblat sempre sobrer i innecessari, o directament una amenaça per als seus interessos, no?

I no faig cap judici d'intencions, eh? Simplement, sense anar gaire lluny, vostès poden repassar com i de quina manera –i els faltaran els dits per comptar-ho– socialistes i populars durant una pila d'anys han votat en contra del desplegament dels Mossos d'Esquadra. No tinc, no tenim, cap intenció de retreure res a ningú, no? Però avui, davant d'algunes mentides i difamacions que s'han dit en aquestes últimes setmanes –cadascú se sabrà quines–, crec que convé tenir-ho això ben present, no? És més, nosaltres proposem, volem proposar en aquest Parlament, que un cop més es manifesti clarament a favor del model policial català, de la professionalitat del Cos de Mossos d'Esquadra i del seu compromís de servei amb el poble de Catalunya, que aconsegueixen amb escreix.

I en coherència amb tot això, en defensa per tant, d'aquest model policial català, és lògic, senyor conseller, senyor Saura, que li demani que vostè assumeixi les seves responsabilitats, no? Vostè ha d'assumir, creiem nosaltres, les seves responsabilitats que no assumeix, no? Vostè sap que el Grup de Convergència i Unió ha assumit la responsabilitat d'enfocar les qüestions de seguretat d'una manera diferent a altres forces polítiques. I sap també que per part nostra vostè va ser rebut, quan va prendre possessió, amb ganes de col·laborar i sumar esforços. No perquè fos vostè, sinó perquè és la nostra actitud general, no? Ara bé, també sap que nosaltres no estem disposats a ser el silenci que permet dissimular les coses que no van bé, senyor conseller. I ara estem realment davant d'una cadena de fets, de despropòsits molt greus que ens han portat a una situació extremadament delicada i preocupant, que no és altra que la següent, senyor conseller: la situació extremadament delicada i preocupant és que s'ha perdut la confiança en vostè. L'han perduda, a criteri nostre i em penso que és prou evident, parant simplement l'orella, els Mossos d'Esquadra mateix, la base i la cúpula, i l'ha perdut una bona part de la ciutadania del nostre país. Vostè, senyor conseller, en aquest moment no té crèdit per a ser el responsable de la conselleria d'Interior i de la seguretat del nostre país.

Vostè és conseller d'Interior per l'interès partidista del Partit Socialista de Catalunya, dels seus socis de l'ànima, que veig que a poc a poc, a més a més, s'ha de

reconèixer, estan aconseguint les seves finalitats amb aquella decisió que és que la seva força política no creixi massa i que si a més a més, doncs, s'ensorra la imatge dels Mossos d'Esquadra, que faria bona la teoria aquella que tot això era innecessari, doncs, millor que millor, no? Però també és vostè, evidentment, conseller d'Interior, perquè ho va acceptar, eh? I per tant ara és el responsable..., és vostè el responsable del que està passant. Vostè és el principal responsable del que està passant. Ni Convergència i Unió, ni els mitjans de comunicació, ni els sindicats, ni no sé qui. És vostè el principal responsable del que està passant.

És vostè, per exemple, qui permet que es criminalitzi els Mossos d'Esquadra a través de filtracions absolutament impropis i indegudes, no? Jo em pregunto, senyor conseller, qui té raó? Un alt càrrec del seu departament que va dir públicament en una emissora de ràdio que això era un error o el senyor Montilla que ahir ens deia que això era el que s'havia de fer? És vostè –vostè, senyor conseller– qui s'inventa, després de contribuir a criminalitzar el Cos de Mossos d'Esquadra, un comitè d'ètica. Per què, senyor conseller, un comitè d'ètica? Que no hi ha una divisió d'Afers Interns? Que no hi ha uns mecanismes legalment previstos per abordar qualsevol qüestió que pogués, diguem-ne, sobrepassar el que és l'obligació legal que té tot mossos d'esquadra, qualsevol agent de la seguretat i qualsevol, finalment, ciutadà de complir? Per què? Per què fa un comitè d'ètica? Per quedar bé?

Vostè, si m'ho permet –perquè a més a més aquesta és una frase que la hi vaig sentir a vostè mateix–, senyor Saura, sí que és un piròman que després va de bomber. Vostè crea una sensació de criminalització al Cos de Mossos d'Esquadra i ara ens ofereix i ens parla d'un comitè d'ètica talment com un bomber que és piròman, no? O com un piròman que es comporta finalment o que es vol comportar com a bomber.

És vostè qui afirma que el Cos de Mossos d'Esquadra comet errors. Ho va dir vostè. Vostè va afirmar que el Cos de Mossos d'Esquadra comet errors. I vostè no va tenir –permeti'm dir-ho d'aquesta manera– la decència de reconèixer que vostè també n'ha comès, d'errors. Tots en cometem, d'errors. Jo crec que això és fonamental, no? Jo, em sembla absolutament insolidari per part seva que atribueixi errors als Mossos d'Esquadra i no sigui capaç d'acceptar-ne cap per part seva, no? És vostè que davant, per exemple, del problema de la selecció es dedica a subvencionar immigrants, marginar la resta d'aspirants que prou falta ens fa. Ens fan falta aspirants de Mossos d'Esquadra, de tota mena i de tota condició, eh?, no només immigrants. De tota mena i de tota condició.

És vostè que en aquests moments té, per exemple, la cúpula policial del cos decapitada i sense destí. Això és una realitat que tothom coneix, no? És vostè que manté públicament posicions impròpies de qui ha de fer complir la llei, que generen una autèntica gran confusió. És vostè qui va dir al seu dia que s'havien de legalitzar les drogues i és vostè qui ha dit, per exemple, fa no gaires dies, que s'havia d'eliminar l'ordenança de civisme de Barcelona. Això, senyor Saura, suposo que és conscient que genera una gran confusió, perquè vostè és el res-

ponsable d'aplicar totes aquestes normatives en tant que responsable de seguretat a Catalunya.

És vostè, senyor conseller, qui no es cansa de dir i repetir que en aquest país no passa res, que els indicadors, els mateixos indicadors que li diuen que sí que passen coses i que a més a més van creixent. Després en podem parlar, si vol. Però mentre vostè diu que aquí no passa res, no paren d'aparèixer inquietants notícies sobre presumptes terroristes, no paren d'aparèixer casos nous sobre robatoris amb violència o robatoris silenciosos, no? Hi insisteixo, si vol, després li puc parlar dels indicadors que de fet vostè mateix en té coneixement, no?

És vostè, senyor Saura, qui és incapaç de plantar-se davant del Ministeri d'Interior i denunciar la retirada precipitada i irresponsable de la Guardia Civil a Tarragona, a on els Mossos encara no estan desplegats. Per tant, encara no hi han arribat, no? És vostè qui no és capaç de plantar-se davant del Ministeri de l'Interior, després que s'hagin incrementat més d'un 60 per cent les vacants en aquests dos últims anys de la plantilla de la Guardia Civil a Tarragona, només a Tarragona, no? És vostè, senyor conseller, que és incapaç de plantar-se també davant dels ajuntaments metropolitans, que com bé coneix, porten molts anys congelant, si no reduint, les plantilles de policies locals aprofitant el desplegament dels Mossos d'Esquadra. Vostè deu conèixer bé la dada de Barcelona, que s'ha passat la Guardia Urbana de 2.900 agents a 1.500, no?

És vostè que vol fer una policia d'esquerres. I si no ho diu, ho deixa entreveure. És vostè que vol fer una policia d'esquerres. Quan una policia no ha de ser ni de dretes ni d'esquerres. Suposo que en això hi hauríem d'estar d'acord, no? Ni de cap ideologia. Una policia ha d'estar al servei del país, al servei d'una nació. Una policia, finalment, únicament el que ha de fer és complir i fer complir la llei, no?, i no pas dedicar-se a serveis d'interès ideològic, no?

En definitiva, senyor conseller, és vostè, i només vostè, eh?, qui ha creat en aquests moments un clima de desconfiança que només pot resoldre –sincerament li ho dic, no ho sé veure d'una altra manera– plegant. M'ha d'admetre que la frivolitat del començament, substituir la senyora Tura per vostè, ara a vostès els té atrapats, eh? No té marge de maniobra. Si realment vol fer un bon servei al país i al Cos de Mossos d'Esquadra.

Hem de protegir –i aquest és el capteniment de Convergència i Unió– la seguretat i els Mossos d'Esquadra de la partidització i dels interessos de partit. I vostè encarna, no sé si se n'adona –s'ha de mirar al mirall, si no– precisament això. Vostè és conseller d'Interior per purs interessos de partit. Si vol li ho repeteixo, eh? Vostè és conseller d'Interior per purs interessos de partit. I si no, pugui aquí i digui que a vostè el van fer conseller d'Interior, perquè la senyora Tura ho feia fatal.

Digui-ho clar! Vostè és conseller d'Interior simplement per purs interessos de partit. I mentre vostè continuï sent conseller d'Interior simplement per purs interessos de partit, vostè no podrà contribuir a la feina necessària en la qual hi hauríem de participar tots, i Convergència i Unió hi estem disposats, a què no es partiditzi i que

no es faci malbé la imatge del Cos de Mossos d'Esquadra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per donar resposta en nom del Govern a la interpellació formulada té la paraula el conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, l'honorable senyor Joan Saura.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Jo estic segur que vostè no és portaveu d'Interior perquè l'anterior portaveu d'Interior ho fes malament... (*Rialles.*) Crec que ho feia bé –crec que ho feia bé. Bé, he tingut la sensació d'una tarda d'estiu, d'algunes tardes d'estiu, no? Una tronada –una tronada–, molts trons i poca pluja. Vostè no ha fonamentat en res el que ha dit.

Fixi's, vostè fa una interpellació preguntant sobre l'estat de seguretat de Catalunya. No ha donat cap dada. Jo li repetiré algunes de les dades que aquest matí he donat. Les hi repeteixo. Les dades de gener a abril del 2007 en comparació a les dades de gener a abril del 2006. Si vol, vaig a poc a poc, perquè en prengui nota.

Miri, els delictes del primer quadrimestre del 2007 en relació al 2006 ha incrementat l'1,61 per cent –l'1,61 per cent. Estem en un increment de població d'aproximadament el 2 per cent i a més a més hem incorporat disset municipis més a les dades de la Generalitat. Els homicidis han tingut un descens del 35 per cent. Els robatoris amb força a domicili, un descens d'un 4,45 per cent. Els robatoris amb força a establiments comercials, un descens d'un 4,49 per cent. Les estrebades, un descens d'un 40 per cent. Els robatoris furt de vehicles, un descens de l'11 per cent. I han incrementat els furt, amb un 3 per cent; els robatoris a interiors de vehicles, el 19 per cent, i les faltes contra el patrimoni, un 3,34.

Senyor Homs, vostè sap que aquestes dades no les faig jo. Les fa el Cos de Mossos d'Esquadra. Per tant, avui parlar de la política de seguretat i de l'estat de seguretat de Catalunya vol dir reconèixer que no estem davant d'un increment, d'un augment dels temes de delinqüència. I a més a més, els indicadors diuen que la policia resol més casos.

En una reunió amb els comandaments de la setmana passada –ho he dit aquest matí i ho torno a repetir– hi van haver dos comandaments que em van dir: «Escolti, malgrat tot, no pateixi, tots els indicadors que tenim són bons.» Tots els indicadors que tenim són bons.

Evidentment, això contrasta amb la... –vostè ho ha dit suau, no?–, amb algunes declaracions que ha fet el senyor Mas aquests dies, no? Permeti'm que abans li digui que el comitè d'ètica és una proposta d'abans d'aquest mes, que va aprovar el Parlament amb el seu vot a favor –amb el seu vot a favor. És incompreensible que vostè voti a favor un comitè d'ètica que vaig explicar en el mes de desembre, i que el votin en el Parlament, i que ara digui que el creem per intentar tapar no sé què.

Miri, aquests dies, en la campanya electoral, he tingut la sensació que Convergència i Unió es col·locava en un altre espai polític del tema de seguretat. He sentit dues afirmacions del senyor Mas que m'han deixat garratibat. És a dir, els carrers estan ocupats per delinqüents, vándals i incívics. I la segona és: Catalunya és un lloc d'entrenament de gihadistes. Aquestes són dues afirmacions que li he de dir que és un trencament en relació amb el discurs que Convergència i Unió ha fet sempre des del punt de vista de seguretat. Perquè, senyor Homs, jo continuo defensant el model policial de Catalunya. I no estic com a partit, estic com a Govern. Però el partit que represento sempre l'ha defensat, fins i tot quan en aquest Parlament es discutien recursos d'inconstitucionalitat de la Llei de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat, a on en aquells moments Convergència i Unió i el Partit Socialista ho van negar. Fins i tot en aquell moment.

Per tant, Convergència i Unió, quan vaig dir que no es podia ser piròman i després bomber, està dient això. Per tant, el que m'interessa destacar, senyores i senyors diputats, el que m'interessa destacar, és que l'estadi de seguretat a Catalunya és un estadi raonablement segur. Què vol dir això, que no hem de continuar treballant? I tant!, molt més, per disminuir. Fa pocs dies sortia una informació que deia que Espanya era un dels deu països més segurs del món. I Catalunya, dintre d'Espanya, un dels països més segurs. Però, clar, no entenc com és pot dir que els carrers estan ocupats per vándals, per delinqüents i per incívics. No sé per quins carrers va –no sé per quins carrers va. I tampoc es pot dir que Catalunya és un lloc d'entrenament de gihadistes. Jo crec que això sí que degrada el Cos de Mossos d'Esquadra, perquè, què s'ha de pensar dels Mossos d'Esquadra, si resulta que una persona que ha tingut responsabilitats importants de Govern com el senyor Mas diu que els carrers estan plens de delinqüents, de vándals i d'incívics? Això què és, responsabilitat del conseller només? El conseller diu als Mossos que s'apartin dels carrers? Com s'ha d'interpretar que el senyor Mas digui que en definitiva Catalunya és bressol de gihadistes? Com s'ha d'interpretar això?

Per tant, senyor diputat, m'agradaria que, en primer lloc, debatés les dades que li dono de seguretat, que justifiqués per què vostè creu que hi ha inseguretat. I miri, li diré una altra qüestió. Aquest matí també ho he explicat. A la meua primera compareixença vaig determinar, vaig dir que la política del Govern a Interior passaria per deu punts. I ràpidament li diré què està passant amb aquests punts.

Primer punt. Mantenir el calendari del desplegament. Ho hem fet. El 21 d'aquest mes s'acaba la promoció i estem fent les proves de selecció per a l'última promoció fins al 2008. He dit aquest matí, i ho torno a repetir, que em vaig comprometre a fer un estudi de racionalització dels Mossos d'Esquadra, i que ja els anuncio que en el pressupost d'enguany hi ha la contractació de tres-cents administratius per substituir tres-cents mossos d'esquadra que en aquests moments estan fent tasques que no són policials. Primer punt.

Segon punt. El tema de la coordinació amb la resta de policies. Vostè ha parlat de terrorisme; vostè sap que

en aquesta legislatura hem signat un protocol de lluita antiterrorista amb la Policia Nacional i la Guàrdia Civil, i que en aquests moments hi ha una relació fluida amb reunions periòdiques i que hem constituït instàncies de coordinació amb la Policia Nacional i la Guàrdia Civil.

Hem tirat endavant el Consell de Seguretat i el Comitè d'Ètica, que estan a punt de ser aprovats pel Govern, perquè estan a la Comissió Jurídica Assessora. Hem obert amb el Govern central la ponència del traspass de la seguretat privada. N'hem nomenat una responsable i hem aprovat un programa contra la violència a les dones. Hem presentat la Llei del 112. Hem presentat la Llei de l'Institut de Seguretat de Catalunya, que està en tramitació parlamentària. I tenim una xifra de morts per accidents de trànsit –millorable– molt millor de la que preveïem en el programa.

Això és seguretat o no és seguretat? De quina inseguretat vostè es queixa? Perquè demanar responsabilitats a algú vol dir dir-li –demostrar-li– que el que està passant no va bé. I vostè trona, trona, trona...

I amb relació al tema de les Corts, m'agradaria saber una cosa, senyor diputat. Miri, vaig dir, i he dit, i he repetit sempre, que el conjunt dels mossos d'esquadra és un cos excepcional, modern, que cal en definitiva recolzar. Però de la mateixa manera he dit que en les actituds molt minoritàries que atemptin contra drets i llibertats el departament serà contundent.

I jo li voldria preguntar només una pregunta. Vostè creu que les imatges que ha vist són reprovables o no? (*Remor de veus.*) Vostè creu que les imatges que ha vist són reprovables o no? Són reprovables o no?

Això és molt important, perquè aquí està un dels temes centrals en aquests moments del debat polític: si són reprovables o no. El departament considera que sí. I el departament, en contra del que també ha dit aquests matí el senyor Mas a Catalunya Ràdio, no va filtrar cap DVD. Fins i tot, el diumenge l'editorial d'*El Mundo* deia per on havia vingut; llegeixin l'editorial d'*El Mundo* del diumenge, on diu claríssimament d'on s'ha filtrat el DVD. El departament no ha filtrat cap DVD.

I quan el departament pren la decisió de portar a la fiscalia comportaments que considera que són intolerables, està protegint –protegint– els Mossos d'Esquadra. I tots els editorials de tots els diaris, quan vam fer això, van ser afalagadors de l'acció, tots, absolutament tots, des del que diu que aquesta aposta per la transparència, lluny d'atacar el bon nom del cos, demostra que els Mossos disposen de mecanismes d'autocontrol que funcionen, des d'aquest, fins a tots; no hi ha un sol editorial, després de l'acció del departament, que critiqués l'acció que s'havia pres.

Per tant, senyors diputats, miri, estic content de poder sortir aquí i donar unes dades amb relació a l'estat de la seguretat positives. Estic content de poder dir que els deu punts que vaig dir que serien punts estratègics de desenvolupament de la política d'interior avancen i avancen de forma absolutament decidida. I estic preocupat perquè algunes de les seves actituds i frases que aquests dies he sentit no semblen de la Convergència i

Unió de sempre, s'acosten més al que vostè diu que no és el mateix, que és el Partit Popular.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller. Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, jo li pregaria que per fer valoracions sobre el que diu, per exemple, el senyor Mas, no tirés de teletip, sinó que escoltés bé com es diuen i com es plantegen les coses.

El que ha sostingut vostè aquí és absolutament fals, no és el que es va dir, ni molt menys. Vostè ha volgut interpretar-ho, perquè a més a més ja li va bé plantejar les coses d'aquesta manera. Però jo li demanaria, d'entrada, no només que no continuï contribuint a la desconfiança, sinó que, a més a més, hi apliqui una mica de rigor; val per a això de les declaracions que vostè imputa, i la lectura que en fa sobretot, i val també per als indicadors.

Vostè aquest dematí ha dit en aquesta mateixa tribuna que havien incrementat els delictes. Però escolti'm una cosa, escolti'm atentament. La crítica que li fem no és de l'actuació policial, no se m'excusi amb l'actuació policial. Gràcies a Déu, o no sé ben bé a qui, per sort, vostè no és policia. La feina la fan els mossos, i ja ho he dit abans, i la fan molt bé, senyor Saura. I per això, Convergència i Unió en el seu moment, contra tots els signes del temps, i és veritat que vostès hi van ser, i també alguna altra força política, vàrem apostar per un model policial molt més eficaç del que teníem. Clar que sí, i per això els indicadors han millorat.

Però no se m'excusi amb això; la crítica la hi fem a vostè i a la seva gestió, i al clima de desconfiança que en aquests moments hi ha. Passegi pel carrer i ho veurà. Vostè deu viure..., vaja, no sé on deu viure. Però, realment, si no se n'adona que vostè, el Govern de la Generalitat en el terreny de la seguretat no genera un clima de confiança, que és el que hauria de fer, i a sobre no és capaç de generar un clima de confiança amb una policia que treballa bé, doncs, ja em dirà vostè quin negoci més horrorós que estem fent en aquest país, no?

Miri, vostè m'ha interpellat molt directament sobre una cosa que és profundament delicada. Sap quina és la meua opinió sobre el tema de les Corts? Doncs no la hi diré. La tinc, evidentment que la tinc, però no la hi penso dir. I sap per què no la hi penso dir? Per un simple, elemental, sentit de responsabilitat. Això està als tribunals o no està als tribunals? Doncs que es jutgi, senyor conseller, que es jutgi, i apliquem el principi d'innocència, de presumpció d'innocència, que vostè se l'ha saltat, com es diu vulgarment, a la torera, igual que el president de la Generalitat.

No criminalitzin els Mossos, vol dir això. Cadascú d'aquesta sala té la seva imatge d'aquestes imatges, valgui la redundància, i la seva opinió. Però amb un mínim sentit de la responsabilitat, almenys els que tenim responsabilitats públiques i polítiques no podem contribuir a criminalitzar i a fer judicis en paral·lel. Que s'acabi de

jutjar aquest procés, i després ja tindrem i expressarem les nostres opinions. Però vostè, escolti, per l'amor de Déu, és el responsable dels Mossos.

Eh que està això sota un procés judicial? Doncs que es jutgi, i després ja es veurà. Perquè ja ha passat això, eh?, en aquests dos últims anys..., en aquesta ciutat, sobre una cinta dels Mossos d'Esquadra, que també presumptament no sé què havia fet un mosso d'esquadra, i allò, resulta que quan es va veure tot sencer no era el que semblava. Per tant, la presumpció d'innocència. I jo li demano formalment que vostè es retracti i no exigeixi i no faci..., diguem-ne, no presumeixi que vostè és més transparent que qui sap qui, i que apliqui el que li correspon aplicar.

De debò, conseller –i em sap greu, eh?, en part em sap greu, no li diré pas que no–, vostè, sincerament, és que no té límits, no? No és que faci de bomber piròman, és que vostè és la guineu que vigila les gallines. M'entén què vull dir? Vostè està generant una desafecció dins del Cos de Mossos d'Esquadra i una distància de la gent amb relació a la fortalesa, la convicció, les ganes que hauria de tenir un govern per resoldre els problemes de seguretat, que no són acceptables.

Abans li he preguntat, tornant al tema de les Corts, qui té raó, senyor conseller: un alt dirigent del seu departament que va admetre públicament que era un error com s'havia organitzat el tema de la roda de premsa o vostè i el senyor Montilla, que diuen que és el que s'havia de fer? Perquè algú aquí hauria d'assumir responsabilitats o alguna mena de responsabilitat, perquè les visions són absolutament contradictòries, no?

Crec, sincerament, que qui va dir això per part del departament coneix molt millor que vostè i que jo el que és el funcionar d'una policia i de com s'ha d'organitzar un sistema de seguretat en un país. Sincerament, li ho dic. No m'atreveria a qüestionar-lo, en qualsevol cas.

Finalment, deixi'm que li acabi dient el següent. Vostè, senyor Saura, està en condicions d'afirmar que no farà campanya electoral en els pròxims mesos i que es dedicarà a recuperar la confiança perduda? Perquè la confiança l'hem perdut en vostè. I nosaltres, escolti, ja ho sabem, estem a l'oposició; no li qüestionem la seva legitimitat legal i totes aquestes coses que a vostè tant li agrada dir. Però nosaltres no som qualsevol cosa, i li hem perdut la confiança, en vostè, no en la policia, no en la feina que fan els Mossos, en vostè. Vostè en aquests moments no ens mereix cap mena de confiança.

I jo li ho pregunto, sincerament, perquè jo em temo que ara vostè es tornarà a dedicar, un cop més, a plantar llavors per veure què pot recollir en les properes eleccions que hi ha aquí, a la cantonada, que tots sabem. I aprofitarà la seva plataforma institucional per continuar-ho intentant, a criteri seu –i jo li desitjo tota la sort del món, si vostè vol–, per arreplegar vots per a Iniciativa per Catalunya. I això és el que no pot ser.

I és el que li deia abans. Mentre vostè porti escrit al front que el van designar conseller per interessos purament partidaris..., i no m'ho ha desmentit, perquè vostè no m'ha pujat en aquesta palestra a dir que el varen posar per substituir la senyora Tura, que ho havia fet

fatal. Aleshores jo li prego, sincerament li ho prego, que vostè es faci un replantejament i que plegui, assumeixi les seves responsabilitats plenes i es dediqui al que sap fer, que és, m'imagino, portar Iniciativa, que jo, per això, entendra que no el qüestionari.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El consell d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Senyor Homs, tampoc m'ha explicat per què és portaveu d'Interior, si l'anterior portaveu ho feia bé; no m'ho ha acabat d'explicar.

Miri, hi ha un tema, un tema central, diu: «No li diré què penso de les imatges.» Doncs, tenim una gran diferència: jo crec que s'ha de dir. I això no és criminalitzar. Miri, la meua responsabilitat com a conseller, i la continuaré exercint, és que, quan cregui que hi han accions minoritàries reprovables, actuaré, senyor Homs, actuaré. I m'agradaria molt que tothom prengué opció.

I miri per on aquest matí el PP ha estat clar, ha dit que no li semblaven desproporcionades. I vostè ara diu que «no ho diré». Per què «no ho diré»? Perquè té por de dir-ho. (*Veus de fons.*) Això no vol dir presumpció d'innocència..., evidentment que hi ha presumpció d'innocència..., però evidentment que hi han mesures cautelars..., a unes imatges que considerem que no es poden haver produït...

Miri, li diré una altra cosa, senyor Homs. Les seves crítiques, o les crítiques de Convergència i Unió, amb relació a la carta que he tingut del Col·legi d'Advocats, de Justícia i Pau, d'Amnistia, felicitant per l'actuació..., comprendrà que no hi han mil crítiques seves que compensin com em sento de positiu...

O, per exemple, el fet que la manifestació del 19 de maig sigui la primera manifestació que, des del punt de vista dels comerços, botigues i caixers, no es va produir cap aldarull, i que el mateix president de Barnacentre –el mateix president de Barnacentre– felicités el treball que s'ha fet. I vostè fa un parany, diu: «No, no, si tot funciona bé, però funciona bé pels Mossos, però vostè és el que ho fa malament», diu. I a continuació diu el següent: «I vostè vol continuar fent això per guanyar vots.» Home, si ho faig tan malament, és que m'hauria d'impulsar que continués per perdre vots. Com és possible que d'una banda vostè digui que es fa tan malament i que es perd la confiança i per altra banda que es guanya vots? (*Remor de veus.*) Com –com– s'explica això?

Miri, senyor Homs, els indicadors de seguretat en aquests moments a Catalunya són acceptables i raonablement bons. No ho dic jo, ho diuen els Mossos d'Esquadra. I això és producte d'una política d'interior definida fa quatre mesos, que està avançant decididament. La confiança en els Mossos d'Esquadra, la gent la té, i quan es prenen mesures –quan es prenen mesures– en contra d'accions minoritàries, que fan mal als

Mossos d'Esquadra, això reforça el paper dels Mossos d'Esquadra.

I, per tant, vostè es passarà quatre anys criticant, continuant dient..., fent tronades, però nosaltres en aquests quatre anys continuarem fent això. I li diré el que passarà dintre de quatre anys: que tindrem el desplegament dels Mossos d'Esquadra fet, que el tindrem –que el tindrem. Que tenim, en aquests moments, una col·laboració en els temes antiterroristes i de coordinació com mai s'havia tingut. Que tindrem l'Institut de Seguretat –que tindrem l'Institut de Seguretat. Que estem disminuint els accidents mortals de trànsit.

Farem tot això i no pararem de fer-ho, senyor Homs. Ho continuarem fent i tindrem, com estem tenint, mostres de confiança i de felicitació de sectors importantíssims. La seva, ja ho sé que no, però m'importa la de Barnacentre, no la seva, m'importa la d'Amnistia, no la seva, m'importa la de Justícia i Pau, no la seva. (*Veus de fons.*) I quan Justícia i Pau o Amnistia... La seva m'importaria molt, però en aquests moments –en aquests moments– quan veig, i no és una mala interpretació meua, tots els mitjans de comunicació, les declaracions que he dit del senyor Mas, vostès van per un altre lloc.

Possiblement les eleccions franceses els han fet descobrir un horitzó: l'horitzó de la seguretat i de la immigració. A Espanya i a Catalunya hi havia un partit que ocupava aquest paper..., sembla que vostès l'hi volen disputar. I, per tant, intenten fer por a la gent: aquí tenim islamistes pertot arreu (*remor de veus*), tenim els carrers ocupats pels delinqüents..., que això és el que ha dit el seu màxim representant, i a partir d'aquí intentar fer una ofensiva per guanyar el vot de la por.

Senyores i senyors diputats, la política de seguretat, la política de seguretat del Govern està donant resultats, donarà més resultats, diguin vostès el que diguin.

El vicepresident segon

Gràcies. Sí, la senyora Mejías demana la paraula per...? (*Veus de fons.*) Té trenta segons.

La Sra. Mejías Sánchez

Sí, només per recordar-li al senyor conseller que no ha de posar en paraules del diputat del Partit Popular el que no ha dit. Ell no ha dit que no li semblesin..., que li semblaven desproporcionades; ell el que ha dit és que estava atenent les opinions dels experts. I això és un procediment que està sota judici, i per tant nosaltres, que sí que som molt respectuosos amb la justícia, ens esperarem a la resolució judicial que dictami sobre aquesta qüestió, que és el que hauria de fer vostè.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la dinamització del sector tèxtil de la moda davant el repte de la globalització.

Interpellació al Govern sobre la dinamització del sector tèxtil de la moda davant el repte de la globalització (tram. 300-00043/08)

Aquesta interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per a la seva exposició té la paraula l'il·lustre diputat senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Anem a parlar d'un sector, senyor conseller, el sector de la moda, que està especialment de moda en el nostre país, a Catalunya. I ho està gràcies al fet que a Barcelona, després d'uns anys d'una certa letargia, torna a arrencar amb força un sector que, quant a impuls a la indústria del tèxtil i quant a impuls al que ha de ser aquesta economia del coneixement, de la creativitat, aquesta economia també de la identitat, agafant la vessant més cosmopolita, més universal del que representa Barcelona, ha de ser, evidentment, un sector referencial al nostre país, a Catalunya, i un sector que, en definitiva, serveixi per contribuir a una reconversió del sector tèxtil a casa nostra, un sector tradicional, un sector que va promoure la revolució industrial, de les primeres revolucions industrials a Europa, i que, per tant, és realment un encert el fet que el Departament del qual vostè és conseller s'hagi fixat com un dels elements, com una de les icones que han de promoure aquesta reconversió industrial al nostre país, en base a la creativitat, en base a un sector de valor afegit.

El sector tèxtil, com deiem, ha estat en aquests últims anys especialment afectat per la deslocalització de la producció, a gran escala a països asiàtics, sobretot, a països com la Xina, a països com la Índia. I això és realment preocupant, en la mesura que és un sector que al nostre país encara ocupa bona part de la població que està dedicada a la indústria i que està dedicada al sector de la indústria.

També veiem com el nou model productiu es consolida a Europa, un nou model productiu que ens fa reconèixer que en el futur la gran manufactura serà a la Xina i a l'Índia, i que Europa haurà de ser un centre de creativitat, un centre de recerca, un centre on hi hagi una estructura productiva amb valor afegit. I, per tant, veiem com, per una banda, un sector madur com el sector tèxtil deslocalitza progressivament la producció; per altra banda, Europa es consolida com a espai de creativitat, com a espai de valor afegit, i per tant, d'alguna manera, hem de trobar en aquestes dues tendències, aquestes dues forces, inèrcies que s'estan consolidant, hem de veure com a partir d'aquí nosaltres consolidem un sector de valor afegit, en base a reactivar la indústria tèxtil.

I com ho hem fet? Doncs, ho hem fet agafant precisament allò que ens pot permetre ser capdavanters a Europa, i és el sector de la moda. Podem dir que avui en dia, al costa de Milà i al costat d'altres grans capitals, Barcelona s'ha consolidat com una de les capitals de la moda universals, i per tant la capital de Catalunya avui en dia ens dona un dels millors productes quant a disseny, quant a creativitat, quant a nous emprenedors,

quant a persones que estan realment internacionalitzades en base a aquest sector.

I això és el que passa l'any 2007, i per tant és una bona notícia, i després estem segurs que vostè ens podrà explicar quines són exactament totes les iniciatives, però val la pena recordar d'on venim. Val la pena recordar d'on venim perquè això no sempre ha estat així i l'aposta no sempre ha estat així. I durant molts anys el sector ha vist amb preocupació com les polítiques de suport al sector de la moda pràcticament es localitzaven només en una o dues iniciatives anuals i es deixava de banda el que havia de ser el suport a tot un sector, el que havia de ser el suport a tot un conjunt, no?, de grups d'emprenedors, de grups empresarials que estaven intentant tirar endavant.

Què vull dir amb aquests «un o dos esdeveniments»? Doncs, hem de pensar sobretot en el que afectava i en el que era la política de subvenció a les passarel·les que s'esdevenien a Barcelona, que, més que un suport a un sector, era una subvenció, un foment a un esdeveniment, a una activitat de tipus mediàtic, que durava uns quants dies, on es cremaven la majoria de recursos que es destinaven a aquest sector, i després no es veia absolutament per enlloc com aquest sector podia créixer, com podia aprofitar, de la mà de la Generalitat, els recursos públics que s'hi invertien.

És molt interessant veure la gràfica que compara els recursos destinats a la passarel·la Gaudí, els recursos destinats a aquest esdeveniment, com era la passarel·la Gaudí, i la proporció tant de visitants que tenia aquesta passarel·la, vinculada als recursos que s'hi destinaven, com la proporció d'ingressos propis de la passarel·la respecte a la subvenció que es donava des de la Generalitat de Catalunya, des del Departament del qual vostè és conseller. (*L'orador mostra el gràfic.*)

Veiem, per exemple, l'any 1999, eh? —és la ratlla de color blau—, com estàvem en 77.000 visitants a la passarel·la Gaudí, mentre s'atorgava una subvenció de 3 milions d'euros. Veiem ja com els anys 2001-2002 estem a 4 milions d'euros de subvenció i ja hem baixat a 73.000 visitants; és a dir, s'incrementava la subvenció i, paradoxalment, els visitants de la passarel·la Gaudí anaven en decrement. I l'any 2003, 32.000 visitants a la passarel·la Gaudí, 7 milions de subvenció, que arriben a representar, aquests 7 milions de subvenció, pràcticament el 97 per cent, l'any 2003, del total dels ingressos de la passarel·la Gaudí. És evident que no es podia continuar per aquest sender, perquè més subvenció, menys visitants, menys influència sobre el sector, menys capacitat d'arrossegar tot un sector cap a poder créixer, cap a poder expandir-se arreu del món i a internacionalitzar-se.

Tant és així, que això no només ho vam poder observar analitzant aquestes gràfiques, sinó que un professor d'IESE, José Luis Nueno, un expert en l'anàlisi, doncs, d'aquestes xifres i de l'impacte de les subvencions respecte al que han de ser després les polítiques públiques i l'impacte sobre el sector, feia una sèrie de conclusions, feia una sèrie de conclusions al voltant d'aquesta política. Ens deia, a la seva primera conclusió, que «ni les passarel·les ni els salons tradicionals serveixen per

a la promoció del sector tèxtil català, i és dubtosa de l'efectivitat de la promoció de la moda que porten a terme». Per tant, una conclusió realment contundent, en el sentit que ens diu: «Escolteu, si voleu promoure aquest sector, doneu ajudes a la internacionalització del sector, a aconseguir que hi hagi xarxes en el sector que col·laborin entre elles, però no centreu tots els recursos en un sol esdeveniment.»

Una segona conclusió: «Les passarel·les són cares d'organitzar.» Ja hem vist com, en només cinc anys, es va haver de, pràcticament, més que doblar la subvenció que s'atorgava per poder mantenir-se.

Ens deia també que «el model de promoció del finançament públic no prima de forma homogènia els participants i el sector», eh? I ens deia, entre parèntesis, escrivia: «Hi ha agents privilegiats», hi ha agents privilegiats d'aquesta política de subvencions; potser els més hàbils, potser els que són capaços, eh?, de tenir més capillaritat amb l'Administració pública. I, per tant, aquells sectors més preocupats per la feina, més preocupats per la creativitat, més preocupats per internacionalitzar, quedaven lluny, no?, d'aquesta dinàmica de passarel·les i de política de subvencions a grans esdeveniments.

També ens deia que el sector tèxtil no recolza econòmicament la passarel·la, no hi posa diners. I, per tant, una passarel·la que està vinculada a la dinamització del sector tèxtil, doncs, si el sector tèxtil abandona la passarel·la és perquè no devia considerar que realment aquesta passarel·la li servís de gaire, perquè, si no, és evident que hi invertiria. També, fins i tot, en els últims anys, es parlava que la repercussió mediàtica havia minvat; havia minvat perquè l'excel·lència també havia minvat.

Per tant, tenim una sèrie de conclusions: que creix el pressupost, creix el pes de l'aportació pública i decreix el nombre d'expositors i visitants. Quan vostè va arribar a la conselleria, va evidenciar, va veure clar aquestes conclusions, i a partir d'aquí es va fer un canvi, un tomb en el que era la política de promoció d'ajuda al sector de la moda. També, fins i tot, tenim la sospita..., que ens agradaria que ens confirmés si és que hi havia empreses que només vivien d'aquestes subvencions. És a dir, per què aquesta pressió enorme perquè el Departament seguís abocant una quantitat ingent de recursos en una passarel·la que el sector tèxtil havia abandonat perquè no hi invertia diners? Les empreses que hi participaven, és que potser els números vermells de la seva activitat normal al llarg de l'any acabaven cobrint-los, i inclús tenien uns excedents, gràcies a les subvencions que hi havia en aquesta passarel·la Gaudí? Ens agradaria que ens ho poguéssim dir.

També, ens agrada que el nou model que vostè planteja passi a finançar, passi a contribuir a ajudar emprenedors, els sectors més competitius. Ens hem fixat en el pla, que segur que vostè ara ens detallarà, i veiem com en cap cas es cobreix la globalitat de la inversió que fa una pime, que fa un emprenedor quan s'internacionalitza, sinó que el que es fa és contribuir-hi amb una ajuda parcial, de tal manera que sempre s'assegura l'Administració de la Generalitat que, finalment, allò serà rendible. Perquè és evident que els empresaris, les petites i mitjanes empreses, es miren amb lupa que les inver-

sions que ells fan arreu del món puguin tenir després un rendiment. I per tant, d'alguna manera, estem fent una inversió que finalment reverteix en el fet que aquestes empreses aconseguixin tenir un millor compte de resultats, que aquestes empreses finalment paguen també, evidentment, com totes les empreses radicades a Catalunya, els seus impostos, i acaben revertint aquests diners, també, en les finances públiques. Per tant, podríem parlar d'aquell cercle virtuós, no?, que algun president de club de futbol en el seu moment va posar en marxa, de com injectant una sèrie de recursos en determinats sectors, finalment, això acaba revertint i retornant aquests recursos a les finances públiques.

En tot cas, el que ens agradaria és que ens poguéssim ajudar a interpretar millor aquestes conclusions, per tenir una millor idea de com estava el sector abans, i que sobretot ens il·lustrí, eh?, a partir d'aquestes conclusions, sobre com hem pogut millorar el sector, com hem pogut expandir el sector de la moda i com avui tots els professionals que es dediquen a aquest sector estan satisfets, estan contents amb la contribució, amb la col·laboració que fa la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyor president; gràcies, conseller.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miraré de destinar un minut al passat, i la resta, al futur. Vostè ha analitzat perfectament d'on veníem i m'ha fet una pregunta, i li responc.

Efectivament, entre les conclusions de l'estudi Nueno apareixia que aproximadament, podríem dir, una quarta part –més o menys, eh?– de les empreses i dissenyadors que desfilaven, pràcticament, la seva viabilitat econòmica depenia de la subvenció que rebien per desfilars. És a dir, hi havia gent que cobrava per desfilars; molts cobraven per desfilars, no pagaven per desfilars. Per tant, això explicaria com empreses tan poc viables, diguem-ne..., no sigui funció de la Generalitat injectar diners de cara al mercat interior espanyol, perquè això és la funció que feia la passarel·la Gaudí segons l'estudi Nueno. Bàsicament, mercat interior, com Madrid, que és una passarel·la que tampoc serveix per sortir fora. I, per tant, la polèmica no és qui fa la passarel·la al mercat interior. Aquest no és el meu problema. En tot cas, és un problema d'*evento*, eh?, que pot afectar Fira de Barcelona o pot afectar l'Ajuntament de Barcelona; no la conselleria, que s'ha de preocupar que aquest sector sigui potent, sigui sòlid i sigui internacional. És una altra història.

A partir d'aquí, doncs, com vostè comprendrà, amb aquest dictamen, absolutament impecable, prenem la decisió que prenem, que és fer cau i net, eh?, cura de cavall, sabent que avisem que ens retirem progressivament, i això és el que hem acabat fent aquest any: retirada progressiva de l'antiga passarel·la, fins a esgotar enguany la participació en aquesta.

Continuem, en canvi, en una que té una certa funció internacional, que precisament està produint-se aquesta setmana, que és Gaudí Núvies. Per què? Perquè en el sector núvia, l'empresa catalana és realment líder mundial, i estem en un nínxol on les marques catalanes són globals. I, per tant, aquí sí que estem davant d'un esdeveniment que té impacte internacional. Estaríem davant de dos conceptes diferents: un està a la Champions, l'altre era tercera regional.

Per tant, davant d'això, quina és l'aposta que fem? I, efectivament, és el cercle virtuós, pràcticament integral. I això gràcies també, una mica, ho ha facilitat la nova conselleria, de vegades tan criticada.

Primer punt, suport al talent emergent. Això passa per fomentar, com hem fet, l'associació de les escoles de disseny i moda de Catalunya, que s'han associat per primera vegada, siguin de titularitat pública o privada. Aquesta associació d'escoles de disseny, organitzem amb ella premis de dissenyadors emergents. Els millors alumnes que surten cada any presenten les seves propostes, i són triades en una selecció, una vintena de seleccionats, amb alguns premis en espècie, d'altres en efectiu, alguns «esponsoritzats» per marques catalanes o internacionals. I una part d'aquest premi s'aboca en algun cas a aprenentatge, una mena de màster en origen, és a dir, a casa d'un dissenyador de relleu internacional, una estada d'un any, subvencionada pel departament. I en altres casos la selecció significa l'entrada en un projecte d'incubadora, que se'n diu Bressol, al 22@, on aquests dissenyadors triats tenen una temporada per poder fer els seus dissenys i portar-los a fer els primers intents d'arribar al mercat. Això es fa també amb col·laboració amb la gent de Fad, Modafad, que és la plataforma que, sense afany de lucre, històricament ha donat suport als emergents; per tant, amb ple consens amb la institució que ha donat suport als emergents de Catalunya. Primera qüestió, per tant: talent des de les escoles i, podríem dir, creativitat bàsica.

Segona anella del procés. Passem a una fase tecnològica, podríem dir: recerca bàsica i recerca aplicada. Aquí la recerca aplicada és: creativitat més indústria. I això es fa d'acord amb la Fundació Innovació Tèxtil de l'Anoia i els empresaris del tèxtil de l'Anoia i del Vallès. De manera que s'engega un projecte que es diu Physic, aquest ja destinat a dissenyadors independents –que no emergents–, és a dir, gent que ja ha fet les seves col·leccions, que ja ha començat a vendre, però que està en una fase d'arrencada. Per tant, a aquest projecte el que li fem és una fase d'enlairament. Si el primer era incubadora, aquest és projecte d'enlairament d'empreses tèxtil-moda.

I això es fa en col·laboració amb els empresaris tèxtils per primera vegada a la història. Sempre es queixava l'empresariat tèxtil que la política de moda no tenia res a veure amb ells, i aquesta era la desgràcia, i això es fa en col·laboració. I en aquest projecte Physic se'ls ofereix..., per una tria prèvia feta amb criteris, diguem-ne, neutres, és a dir, amb un tipus de jurat d'experts industrials i dissenyadors es trien els candidats i tenen, al llarg també de tota una temporada, la possibilitat de tenir suport al prototipatge, suport a la fabricació de sèries i *networking* amb la indústria; és a dir, capacitat

d'alguns d'aquests dissenyadors incipients, dissenyadors independents, d'arribar a acords amb determinades marques per vendre col·leccions amb la seva firma i el seu nom. Són associacions puntuals entre independents i marques consolidades i que, diguem-ne, s'ajuden en la fase de creativitat. Per tant, podríem dir que això seria un centre tecnològic del disseny tèxtil.

Tercera pota: la comercialització. Quan tenim ja producte, hem de vendre'l; però una passarel·la com les antigues, que era de tercera regional, no tenia sentit mantenir-la. On podem col·locar Barcelona al món? Agafant un nínxol en què realment puguem ser únics. I aquest nínxol es detecta en els independents; no en els consolidats, que tenen passarel·les imbatibles: tenen París, tenen Milà, tenen Nova York; això és imbatible. No val la pena perdre el temps a fer-ne una aquí que mai arribarà allà –mai. Agafem un nínxol que és el dels independents, i la plataforma de comercialització és fer un esdeveniment –en aquest cas es dirà «080 Fashion Everywhere»– a Barcelona –barris, sortida al carrer, no tancat, no endogàmic, sortida al carrer, la ciutat és moda, lligat amb cultura, *showrooms*, webs de venda, desfilades i *performances* a la ciutat– d'independents triats des de l'excel·lència, per tant serà una plataforma global, no per a quatre amics i coneguts –global, planeta, eh?, per tant un episodi cosmopolita. I a partir d'aquí posem al mapa, efectivament, Barcelona, però amb un nínxol en el qual puguem ser alguna cosa, no tercera regional.

I quarta pota: la internacionalització. I aquesta, òbviament, es va signar ja fa un any i mig amb el sector tèxtil; el projecte d'internacionalització, que està obert a totes les empreses. Aquí sí que ja no té sentit dir emergents ni independents, aquí són empreses consolidades, petites o mitjanes o grans, que utilitzen els serveis del Copca per franquiciar, per entrar en nous països i amb diverses línies de suport, aquestes sí a la Pime, com és suport a fires internacionals –dues edicions de París, d'Anvers, de Miami, de Moscou, de Tòquio, d'Amsterdam. Es paguen el 50 per cent de les despeses de la presència a les fires.

Participació en passarel·les, com a París, Milà, Nova York, de marques o dissenyadors seleccionats. Aquí qui tria és el mercat; és a dir, és el qui fa la passarel·la, el qui tria qui és bo i qui no és bo; ha passat enguany a París. L'any passat en van triar un –i és bo que te'n triïn un, que és molt selecte–, i aquest té suport de la Generalitat. Participació en *showrooms* internacionals –i n'hi ha de col·lectius i n'hi ha d'individuals. Continuarem a París –hi hem anat dues vegades i hi continuarem anant durant tres anys, perquè s'ha de fer petjada, gota malaia, i de fet hem arribat a un acord pràcticament amb la Cambra de la Moda de França, perquè aquests són els tractors, aquests són els tractors de la moda encara, i la prova és que ells tenen..., el 30 per cent del seu negoci és tèxtil-moda, i a Catalunya i a Espanya només és el 6 per cent –així ens ha anat la fabulosa política de moda dels anys anteriors.

Es promouen punts de venda a l'exterior individual i col·lectiva. Individual: gent que ja ha sortit a fora se l'ajuda a crear noves franquícies, i gent que encara no s'ha atrevit pel volum, s'està plantejant inclús botigues

col·lectives sota marques..., ja veurem la marca, si serà Barcelona o..., ja ho veurem, però en tot cas amb denominació d'origen. Collectives: per a petites empreses de dissenyadors que vulguin sortir a la internacionalització.

I evidentment es tanca el cicle amb el suport financer, on hem obert unes línies per avalar els crèdits de l'ICF, Avalis, i, per altra banda, amb una assegurança a l'exportació. Em sembla, senyor diputat, que això tant de bo –tant de bo!– ho poguéssim traslladar a altres segments econòmics que ens donessin tota aquesta cadena de valor, des del capital humà que surt de les escoles superiors fins a la internacionalització del mercat, amb els mateixos diners exactament, ni un euro més del que destinàvem al foc d'artificis de tota una temporada llarga, on, curiosament, el 90 per cent era aportació pública, quan Nova York, la principal passarel·la mundial, és zero cost per a l'Administració pública.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El diputat senyor Uriel Bertran té la paraula.

El Sr. Bertran Arrué

Senyor conseller, abans no hem pogut aprofundir en un tema que ens preocupa al nostre grup. Vostè sap que a França actualment un tant per cent important del conjunt de la confecció tèxtil de l'Estat francès està a hores d'ara dedicat a l'alta costura, al *prêt-à-porter*; possiblement podríem estar parlant d'un 30 per cent, cosa que aconseguix que sent models molt exclusius, però, acabin aconseguint ocupar un gran volum, quant al sector tèxtil, un gran volum de personal i, evidentment, un gran volum de facturació.

Després de tota la radiografia que vostè ens ha fet, estariem interessats a veure com encaixem..., és a dir, com encaixem tota la confecció de nous models, d'independents, de tot un món que està emergent, no?, el món de la moda a Barcelona i a Catalunya, amb tot aquest sector tèxtil. Vostè abans ha fet algun apunt, no?, que el sector tèxtil d'Igualada estava col·laborant en alguns projectes, com el projecte Physic, etcètera. És a dir, com podem anar implicant, no?, com podem anar fent que un sector tèxtil que va sent madur giri els ulls –giri els ulls– i comenci a adaptar el que és la seva política d'empresa, precisament a donar una cobertura a tot aquest sector, per tal que potser acabem maximitzant també la capacitat de comercialització d'aquests mateixos dissenyadors, perquè tenim la intuïció que potser la part creativa, la part de confecció, doncs, realment hi ha l'excel·lència, però és un sector que té unes capacitats de màrqueting, de creació de marca, d'exportar aquests models, i per tant com podem arribar a encaixar, no?, a crear aquí unes sinèrgies, no?, entre tota una experiència quant a confecció tèxtil al nostre país que vagi girant els ulls i que vagi contribuint a la maximització, a l'optimització de tota aquesta creativitat del nostre país.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Sí, gràcies, senyor president. Per contestar-li ja aquesta precisió. Per sort, tot i que arribem tard, hi ha molt per fer i es pot fer molta cosa.

S'està produint una confluència en aquest sector tèxtil-moda que procedeix de bandes oposades. Quan es diu que el rànking de treballadors desapareguts del tèxtil, doncs, és brutal, aquí no hi compten el nombre de treballadors creats en empreses que figuren com a logístiques. No trauré la marca que he tret abans, però tots tenim al cap algunes marques que pràcticament no produeixen aquí, però que el seu cervell està a Catalunya. I quan dic cervell, vol dir els enginyers, els comercials, els dissenyadors, és a dir, milers de treballadors qualificats que aquí, com a molt –com a molt–, en alguns casos, diguem-ne, compacten o marquen el producte i d'aquí surt cap al món.

Per tant, aquí estaríem..., algun cas és un senyor que comença amb una botiga, es transforma en un empresari que ven tèxtil-moda, amb un gran aparell a casa nostra, però la producció global –una part pot ser aquí, una altra al costat, una altra al Marroc, una altra a la Xina.

Hi ha alguns altres casos, com alguns d'Igualada, de producte final, que fan l'evolució contrària. Han passat de fer teixits a veure que això se n'anava físicament al desastre, i han vist la necessitat de controlar tota la cadena de valor, i per tant han començat a muntar botigues en base a disseny. Per tant, fixi's com hi ha una confluència, des del que ve del món industrial fins al que ve del món de la botiga, i si m'apureu encara hi ha un tercer, que alguns vénen d'aquí, de dissenyadors que s'han atrevit a fer d'empresaris. O sigui, hi ha aquesta triple confluència, però va a parar al mateix lloc això, perquè grans marques de *prêt-à-porter* de nivell mitjà-baix també els interessa tenir alguna firma, eh?, i les grans firmes, a vegades s'han de rebaixar també, perquè si no, diguem-ne, no hi ha entrades. Per tant, hi ha una confluència aquí que és positiva i sana, i que, amb aquest projecte, jo crec que ajudem a crear.

De fet, un premi –que ara sí que direm la marca, perquè és la que la munta– internacional, gran premi internacional de moda que s'ha creat, i ha anunciat la marca Mango, és per negociacions que va tenir en el seu moment en aquesta línia. Evidentment, al final l'«espònsor» ha tirat pel dret. Dius: «Fantàstic!», que un privat, el principal privat amb capital català encapçali un premi internacional, com pot ser algun altre de privat en el món de l'editorial, eh?, això és fantàstic. Però la inspiració inicial va ser de mutu acord entre aquesta empresa i la conselleria. Clar, alguna petjada hi hem deixat, hi estem deixant. Llavors, és evident que en aquests premis que s'embolicaran també a l'entorn d'aquests esdeveniments nous hi haurà altres «espònsors» catalans vinculats al món de la moda, al món de la joieria, al món de la perfumeria, per si tothom té algun nom al cap aquí, no? Per tant, el que estem fent és això.

Què vol dir això? Que l'important ja no és tant on es produeix –que també–, sinó on es trenca la cadena de valor. Qui controla al final la cadena de valor és el que aguantava el treball amb valor afegit, i això és el que volem des de Catalunya, per tant... Per exemple, el sector

núvies, què va fer en el seu moment? Alguns dels grans fabricants van instal·lar, ja els anys vuitanta, fabricació a la Xina, i en aquests moments tenen: aproximadament el 80 per cent de la producció és allà, però en canvi, el 20 per cent que es fa aquí és de la banda alta, i significa el 40 per cent del negoci total. O sigui, Catalunya, malgrat fer només el 20 per cent de la producció núvies, treballa sobre el 40 per cent del volum de negoci, i és clar, aquí hi ha enginyers, dissenyadors..., hi ha el valor afegit. Per tant, hem fet una multinacional amb tentacles a diversos llocs del món de producció, però amb el cap a Catalunya i amb marca pròpia; això és perfecte. Tant de bo s'hagués mogut a temps i s'hagués, en comptes de donar-ho per perdut, perquè algú deia que els sectors madurs havien de podrir-se... –jo sempre dic que és una política equivocadíssima, darwinista–, els sectors madurs amb internacionalització i amb innovació són sostenibles. I això ho han demostrat alguns i estem en aquesta línia.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La següent interpellació...

Interpellació al Govern sobre el programa de la participació de Catalunya en la Fira del Llibre de Frankfurt (tram. 300-00045/08)

...és sobre el programa de la participació de Catalunya en la Fira del Llibre de Frankfurt. Senyora Carme Vidal...

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, esperarem que s'incorpori..., mentrestant aniré fent la meua interpellació al conseller de la Vicepresidència.

No sé si vostès, senyores i senyors diputats, consideren que el fet de governar modera. Els dic això, conseller, perquè respecte del que considerava sobre la participació de la cultura catalana com a cultura convidada a la Fira Internacional del Llibre de Frankfurt, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, arran d'haver estat relegada Esquerra del Govern la legislatura passada, i el que en pensa avui, havent assumit la responsabilitat de Cultura, no s'hi llegeix una certa moderació, s'hi llegeix una clara contradicció.

La prova que corrobora aquesta contradicció és la moció presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra el darrer Ple de la legislatura passada, i en la qual, amb tres punts, instava el Govern. Primer, considerava la literatura catalana l'eix central i el fil conductor de les activitats o de les exposicions que formen part del programa de la fira. El segon punt demanava d'elaborar una llista dels escriptors que formaran part de la delegació institucional i que, com a representants de la cultura convidada, han de ser els escriptors en llengua catalana. El tercer punt deia de fer pública abans de l'estiu –passat– una proposta de programa d'activitats per tal de sotmetre-la

a consideració i debat de les associacions d'escriptors i d'editors.

És cert, altrament, que en la compareixença en comissió el director de l'Institut Ramon Llull, el senyor Bargañó, i el seu equip van esbossar-nos les grans línies de programa amb què l'institut es presentarà a la fira. Però no ho és menys també de cert que, en demanar-li quins escriptors formarien part de la participació institucional, ens va respondre que, pels protocols que mana l'organització de la fira, el llistat oficial no podia fer-se públic fins que aquest 13 de juny es farà una roda de premsa a Frankfurt per presentar-ne oficialment el programa.

Aquí, però, vostès han entrat en contradicció. Ja sabem que la Fira Internacional del Llibre, per fer-la més viva i per fer-la més participada, complementa la presència del món de la indústria editorial, convidant ja sigui una cultura —com és el cas de la catalana—, ja sigui convidant-hi un país. I país o cultura convidats presenten tot un programa d'activitats que òbviament, més enllà de la cultura escrita, pot abastar qualsevol manifestació cultural, des de les arts plàstiques, dramàtiques o gastronòmiques, si ara ja la gastronomia participa de Documenta. Vostès, però, la participació de la cultura catalana l'han fet entrar en un debat que ha arribat a qüestionar què és la literatura catalana i qui l'ha de representar en la seva projecció exterior. Científicament poc rigorós, ho és, però així estem, si més no en el que és notícia en el sentit periodístic del terme.

Senyor conseller, vostè sap que la literatura, sigui la que sigui, pertany a la llengua en què és escrita. Tornaré a posar l'exemple de què em vaig servir per exemplificar-ho per no citar ningú d'aquí, que és l'exemple de Kafka. Kafka, escriptor txec d'expressió alemanya, en quina literatura hem de catalogar Kafka? Doncs, en l'alemanya. Passa semblantment en la literatura catalana. Per què, però, quan el seu grup parlamentari, ara fa un any, fou relegat a l'oposició, defensava amb tanta contundència i amb tant de rigor en aquesta mateixa cambra que només els escriptors en català són els qui formen part de la nòmina de la literatura catalana, i ara, una vegada retornats al Govern, cauen en el parany de voluntats de socis i comencen a inventar-se tota una retòrica segons la qual els escriptors catalans d'expressió castellana *podrien* ser ambaixadors de la cultura catalana.

Senyor conseller, la cultura també ho és, un mercat, i Frankfurt, si per a alguna cosa ens ha de servir, quan d'aquí a un any en podrem fer un balanç real, és per poder comprovar com ha crescut la nostra indústria editorial, tant a nivell de mercat intern com a nivell de projecció exterior. Hi ha de guanyar la indústria, certament, però també hi han de guanyar els creadors, en la projecció exterior. Una cultura minoritzada com la nostra, que en té una altra d'hegemònica per raons administratives i per raons de mercat..., a vostès no els sembla que els nostres escriptors ja es valen com a ambaixadors?

En la interpellació prèvia a la moció referida, el seu grup retreia al senyor Mascarell, aleshores conseller de Cultura, que volgués mostrar a Frankfurt la realitat catalana sense complexos, la qual cosa deu voler dir la convivència de dues llengües i, per tant, de dues cultures. Escoltin què deia el seu grup: «Intenten cobrir-se les

espatlles amb el terme “cultura”. Miri» —deia la diputada Maria Mercè Roca—, «quan s'esgrimeix la cultura, sempre hi sortim perdent. Perquè vostès tenen una fixació a separar cultura de la llengua, vostès no creuen que la llengua defineixi la cultura, i en canvi nosaltres —no cal dir-ho— pensem precisament que és la llengua la que dóna carta de naturalesa, no només a la literatura, sinó a tota la cultura.» Ho continuen creient avui, això? Perquè, defensar-ho, no veiem que ho defensin. Que potser se senten pressionats? Acomplexats, potser? No.

I, encara, al conseller Mascarell li retreien també una afirmació segons la qual per al bé del país han d'anar a Frankfurt els escriptors en les dues llengües, segons que deia ell, i, per tant, aquesta era la voluntat d'*aquell* seu Govern. El Grup d'Esquerra Republicana replicava: «Nosaltres això no ho entenem, i ens agradaria que ens ho expliqués. Però el que sí que entenem és que, per al bé de la literatura catalana, aquesta hi ha d'anar sola, amb el suport incondicional del Govern de Catalunya, i que els escriptors en català han de ser, com va dir aquest Parlament l'any passat, els representants únics de la literatura catalana, i les decisions del Parlament s'han de respectar.» Si això ho mantenien el juliol de l'any passat, per què ara el director de l'Institut Ramon Llull manifesta que els escriptors en llengua castellana formen part de la cultura catalana, serveixen per explicar-la, la cultura catalana, però no formen part de la nòmina d'escriptors catalans? Quina i quanta complexitat! Joan Fuster i J. V. Foix serveixen per explicar la literatura castellana? No. Joan Vinyoli, tampoc. Pressions dels seus socis de govern? Pressions del Govern de l'Estat, potser, a l'hora de la projecció exterior, perquè hi participa econòmicament? Per què tanta condescendència, conseller Carod? Què els ha fet canviar tant de l'estiu passat a aquest, o qui els ha fet canviar tant de criteri?

De cultura catalana, només n'hi ha una. I, més enllà de les manifestacions artístiques que s'expressen en el llenguatge universal, la llengua de la cultura catalana escrita és el català, s'estigui al Govern o s'estigui a l'oposició.

Totes aquestes contradiccions han provocat tot de reaccions negatives dels nostres escriptors a voler participar-hi, a la fira, pel que podem llegir, és clar. Els escriptors demanen que el Govern actuï amb rigor científic, perquè no és el primer grup parlamentari de l'oposició qui els ho diu, que la literatura pertany a la llengua en què és escrita, una vegada més, que també. Això qui ho diu és la teoria literària.

Davant totes les reaccions dels escriptors, de si accepten o no accepten de participar de la fira amb invitació oficial, nosaltres, el nostre grup parlamentari, agrairíem de poder saber *el* criteri amb el qual acaben a hores d'ara, ja, de perfilar el programa que presentaran d'aquí a quinze dies a Frankfurt.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula el vicepresident del Govern de la Generalitat de Catalunya, l'honorable senyor Josep Lluís Carod-Rovira.

El conseller de la Vicepresidència

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Celebro les seves paraules de reconeixement de moderació d'un partit d'ordre, com és Esquerra Republicana de Catalunya, i confio que faci extensiva aquesta afirmació al conjunt de les seves amistats i coneixences.

Crec que a hores d'ara ja estem en un espai on continuar per la via de les obvietats provoca una enorme fatiga civil, i vostè ho sap. De què estem parlant, quan parlem de Frankfurt? Quan parlem de Frankfurt, estem parlant del gran centre de negocis de la indústria editorial d'arreu del món; estem parlant d'això. I ho torno a repetir: del gran centre de negocis de la indústria editorial d'arreu del món, la fira més important del món del sector editorial: 286.000 visitants, dels quals 180.000 són professionals; 7.200 expositors; més de cent estats diferents; 12.000 periodistes d'arreu del món. És, doncs, un aparador per a totes les editorials de tot el món en totes les llengües, una oportunitat única, extraordinària, per presentar les millors novetats, en clau de negoci, per a un sector industrial.

Què vol dir això de ser «convidada d'honor» a la Fira de Frankfurt? Vol dir que durant uns dies del mes d'octubre tenen lloc moltes activitats públiques. Aquestes activitats les promouen editorials, agents literaris, empreses, organismes i institucions d'arreu del món. I en aquesta programació, en aquesta, la convidada d'honor a la fira hi desenvolupa un paper destacat. L'organització de la fira designa cada any un estat o un país o una cultura que ocupa l'espai central d'aquestes activitats com a convidat d'honor. Abans, d'això, se'n deia «el tema central»; ara s'ha canviat el nom i la fórmula és «convidat d'honor». I des de fa molts anys, doncs, des de l'any 88, han passat molts països en aquesta concepció.

Si revisem el llistat de països des del primer, que va ser Itàlia, fins a Corea, veiem que habitualment el convidat és l'estat. Així, per exemple, veiem com estats que comparteixen una mateixa llengua, com el Brasil i Portugal –per tant, una mateixa expressió literària–, han protagonitzat el convidat d'honor per separat. Veiem també com de vegades l'honor de ser convidat l'ha tingut un estat oficialment plurilingüe, que comparteix expressions literàries amb les expressions d'altres països veïns, com ara Suïssa.

Només en tres ocasions aquest honor no ha recaigut en un estat, sinó en una expressió cultural definida per tenir una mateixa llengua comuna: Flandes i Holanda, l'any 93; el món àrab, el 2004, i la cultura catalana, aquest any. Són tres realitats diferents, evidentment, però totes tres presenten àrees geogràfiques que no són coincidents amb cap realitat estatal política única. Però estan identificades com a cultura per una característica: que tenen una llengua pròpia comuna i, lògicament, la conseguint expressió literària.

Enguany, la cultura convidada és la cultura catalana. No és Catalunya com a realitat política, ni com a comunitat autònoma, ni govern subestatal, ni regió europea. Ho és la cultura catalana. Per tant, abasta un espai territorial que va més enllà del límit de les quatre províncies de

la comunitat autònoma, abasta un conjunt de territoris que comparteixen aquesta cultura.

La llengua catalana –no cal que li ho digui, que prou que ho sabem– està en permanent contacte amb altres llengües, de tal manera que no hi ha cap ciutadà ni ciutadana monolingüe català; tothom que parla català, parla almenys una altra llengua: espanyol, francès o italià, segons el territori on sigui. La nostra és una llengua en una situació ben especial en el context de les llengües europees, ho sabem. Té una mitjana de parlants com el grup mitjà de nombre de parlants a nivell europeu, però en canvi, tot i tenir més parlants, més pes econòmic i un reconeixement literari indubtable, té en canvi un estatus d'oficialitat, sincerament, menor, fins al punt de ser considerada minoritària en alguns àmbits.

Què ens trobem avui? Ens trobem en una situació en la qual els objectius del programa de Frankfurt per a l'any 2007 són bàsicament tres. Primer objectiu: fer visible la força i el paper de la indústria editorial catalana, una indústria potentíssima, una indústria que majoritàriament edita en llengua espanyola i en moltes altres llengües; lògicament, també en català, faltaria més. Però avui hi ha importants editorials d'altres països del món, d'altres llengües del món, que editen a Catalunya en la seva llengua; per exemple, en francès, o en portuguès, o en anglès, i entre elles, editorials de molt de prestigi internacional. Segon objectiu: augmentar el coneixement i el reconeixement de la literatura catalana, i promoure'n la traducció d'obres a altres llengües. I tercer: promoure el procés d'internacionalització de la cultura catalana des d'una cultura diversa i plural.

Crec que estem equivocant-nos si continuem en aquest debat entre literatura i cultura i, sobretot, si barregem la llengua en tot això, perquè acabarem prenent mal. Vostè ha parlat de Kafka, i ha dit: «un escriptor txec d'expressió alemanya». Hi ha molts escriptors catalans que no són d'expressió catalana. Hi ha escriptors que tenen el veïnatge administratiu a Catalunya que, per exemple, guanyen l'últim premi Goncourt en francès, i això, diguem-ne, no els incorpora a la literatura catalana. Per tant, totes les consideracions que vulguem fer sobre això, les compartim, i en aquest sentit, jo no hi era quan la diputada Maria Mercè Roca va fer la seva interpellació, però segur que estic d'acord amb tot el que va dir en aquella interpellació. Però és que això no ho discuteix ningú. Una literatura ve definida per la llengua, eh? Si vostè s'agafa un diccionari de literatura francesa i busca, doncs, Beckett, Beckett no apareix com a escriptor irlandès; forma part de la literatura de què forma part, per què?, perquè el vehicle lingüístic és, evidentment, el que defineix en quina llengua està.

Crec que, a més a més, ens equivoquem si plantegem el tema de prescindir de l'oportunitat que escriptors que escriguin en la llengua que vulguin siguin presents a Frankfurt parlant bé i a favor de la cultura catalana. Vostè creu que això és un error? Vostè creu que no és adequat que, si hi ha editorials que volen portar a Frankfurt els seus escriptors d'elit, escriguin en la llengua que escriguin, no hi vagin? Vostè creu que si un dia, posem per cas, hi ha una taula rodona en la qual escriptors diversos, en llengües diverses, per exemple, discuteixen i

debaten sobre el fet d'escriure a Barcelona, i són escriptors que tenen expressions lingüístiques diferents, això no és parlar bé de Catalunya, de la cultura catalana? Això no és incorporar-los a ser propagandistes a favor de la cultura catalana? (*Veus de fons.*) Perdó? Bé, ja em respondrà després.

Per tant, queda clar que els tres objectius es compliran. La indústria editorial, si no som intervencionistes –i suposo que el diputat que té assegut davant de vostè és qualsevol cosa, almenys en aquesta etapa de la seva vida, excepte intervencionista–..., no som nosaltres qui anirà a dir a les editorials en quina llengua han d'editar els seus llibres, perquè això ho decideix l'empresa privada. Per tant, que la indústria editorial vagi a Frankfurt a fer el que ha fet sempre.

Quan el Govern ha de promoure una literatura, quina literatura ha de promoure, ja que es convida la cultura catalana? Doncs, la literatura escrita en llengua catalana. Quan allà va a parlar-se de la cultura catalana, que, com encertadament vostè ha dit, no és només literatura, sinó que és gastronomia, és dansa, és música, és teatre –i en aquest sentit hi ha una gran varietat d'activitats previstes–, doncs, aquestes hi seran. El que no farem nosaltres és prescindir de qualsevol escriptor, escrigui en la llengua que escrigui, que sense representar la literatura catalana –perquè si no escriu en català és evident que no la representa– vagi a Frankfurt a parlar bé del nostre país i a parlar bé de la nostra cultura.

Sincerament, jo el que demanaria és que deixéssim en pau Frankfurt, perquè en aquests moments el que a Frankfurt està passant és que no acaben d'entendre exactament de què ens discutim a Catalunya, un cop hem tingut l'honor de ser la cultura convidada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyora diputada, pot fer la rèplica.

(*El conseller de la Vicepresidència diu: «Gràcies, senyor Balcells.» Rialles.*)

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, president. Senyor conseller, traslladaré les seves voluntats, però deixi'm que li ho digui: m'hauria agradat sentir-lo a parlar de «nació», i no tant de «comunitat». Però, en fi, tota la seva argumentació era previsible. Però, quan jo, en començar la meua intervenció, li deia que sovint el fet de governar modera, volia dir que a vostè i el seu grup, el fet d'estar al Govern, no estar a l'oposició –i ho ha dit–, els fa contradictoris, i vostè no m'ho ha rebutat. Perquè entre el que deia aquella interpellació i aquella moció i el que avui ha dit vostè, doncs, hi ha una diferència. L'hi remeto; vostè no hi era, en aquesta cambra –jo tampoc, jo tampoc no hi era–, però el remeto al diari de sessions.

Perquè, miri, en política, com en tot a la vida, són les accions i les actituds allò que justifica les idees, i no a l'inrevés. Altrament, les contradiccions com aquestes, que vostès tenen quan des de l'oposició defensen el criteri acadèmic –li ho repeteixo: acadèmic–, segons

el qual només els escriptors catalans defensen i han d'estar convidats en la nòmina oficial a Frankfurt, i el criteri només polític del qual se serveixen des de la seva responsabilitat de govern, conseller, això ha contribueix al descrèdit de la política. I el descrèdit de la política afavoreix que, quan diumenge passat es van convocar els ciutadans a escollir els seus representants –n'hem parlat abans–, molts optessin per abstenir-se.

Miri, conseller, mirin, consellers –tenim ara aquí el conseller de Cultura també–, mirin, no es pot voler accontentar tothom amb l'amabilitat d'una invitació. El que s'ha de fer és aplicar el criteri, en aquest cas el criteri del rigor científic. I si per tothom no és compartit, que segurament no ho serà, almenys serà respectat. Ves que a l'octubre no se'ns abstinguin també els creadors.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor vicepresident té la paraula.

El conseller de la Vicepresidència

Segur que no em dec haver expressat amb prou claredat, però li he dit que subscrivia tots i cadascun dels punts del que va dir la diputada Maria Mercè Roca.

Diu que no he parlat de nació. A mi ja m'agradaria parlar-ne, de nació, però estem parlant de Frankfurt. Ara, si cada vegada que diem «Frankfurt» hem de dir «nació», o cada cinc paraules que diem hi hem d'afegir «nació»... A mi m'hauria agradat, per exemple, que a l'hora de la veritat qui ho hagués hagut de fer hagués posat «nació» a l'article primer de l'Estatut, cosa que no es va fer. I aleshores potser n'hauríem parlat amb propietat legal. (*Remor de veus.*) No sé si m'explico.

Em costa d'entendre la relació que s'estableix, senyora diputada... (*persisteix la remor de veus*), em costa d'entendre la relació que s'estableix entre Frankfurt i l'abstenció. És que també ara Frankfurt és la culpable de l'abstenció? A veure si anem amb una mica més de rigor, ja que vostè demanava rigor, i no barregem naps amb cols.

Li he dit tres vegades –i no tinc cap inconvenient a repetir-ho– que aquest debat és impensable en qualsevol país del món, impensable; absolutament impensable que encara ens estiguem preguntant què és literatura catalana. Doncs, el mateix que la literatura francesa, la italiana o la xinesa: la que està escrita en la llengua respectiva que adjectiva aquestes literatures. Per tant, sobre això no farem cap més debat.

Jo crec que, si no cessem en determinades actituds, estem fent antipàtica la literatura i la cultura catalana. Per tant, li torno a demanar explícitament: si us plau, deixem estar certes afirmacions que ja queden clares. Ja queda clar què és el que hi anem a fer, a Frankfurt. O no li ha semblat a vostè que he expressat amb prou claredat què és el que anem a fer a Frankfurt?

Miri, a Frankfurt, exactament, hi aniran 132 escriptors –132 escriptors–, dels quals la majoria ja n'han confir-

mat la participació; fins i tot alguns fent-hi afirmacions favorables, que probablement no coincideixen amb el que aquests dies darrers hem llegit –i no em faci ser més explícit, si us plau. Serem una de les cultures convidades d'honor que més escriptors i escriptores haurà portat a Frankfurt. No podem desaprofitar l'oportunitat excepcional que tenim de presentar-nos allà tal com som. Però tampoc podem crear un problema o un debat absolutament artificial, que a Frankfurt estan atònits de veure com aquí ens l'estem plantejant.

Eh que vostè ja ha entès què és literatura catalana? Eh que tothom ja ho ha entès? Doncs, això és el que serà present allà. I les indústries editorials hi portaran, doncs, els seus escriptors i els seus creadors, exactament els mateixos que ells hauran promogut, ho facin en la llengua que ho facin. I no és pas culpa de l'organització de Frankfurt que hi hagi a Catalunya l'estatus lingüístic que hi hagi, ni que els creadors optin per una llengua o que optin per una altra.

Crec que no té sentit que vostè vulgui utilitzar aquesta oportunitat magnífica que és Frankfurt com un nou element d'erosió o de desgast. Vostès sabran què és el que hi guanyen o no. Jo crec que amb això hi perdem tots, perquè qui en surt perjudicat, d'aquest debat permanent –que, sincerament, ja fa mesos que s'hauria d'haver acabat–, qui en surt perjudicat precisament és el prestigi de la literatura catalana i el prestigi de la cultura catalana en el seu conjunt.

Dic «en el seu conjunt» perquè aquí s'ha arribat a acords no només amb, lògicament, l'Institut Ramon Llull, que n'és el promotor –per tant, el Govern de la Generalitat de Catalunya, que participa en el seu consorci–, i les universitats; amb el Govern de les Illes Balears, a través de l'Institut d'Estudis Balearics; amb el Govern d'Andorra i la seva universitat; amb l'Ajuntament de Perpinyà i la seva universitat; amb l'Ajuntament de l'Alguer, i amb la Xarxa Lluís Vives d'universitats, que abasta el conjunt d'universitats dels territoris de llengua catalana. També es compta amb la participació directa del Gremi d'Editors de Catalunya, de l'Associació d'Editors en Llengua Catalana, del Gremi d'Editors del País Valencià, etcètera.

A més a més, en aquest cas concret, serà la vegada en què la literatura catalana tindrà la màxima oportunitat possible de fer-se conèixer al món. En aquests moments ja s'estan treballant de part d'editorials catalanes traduccions a la llengua alemanya, perquè hi ha un interès específic en algunes obres molt particulars. Tot això ja s'està fent. I no li puc precisar exactament ni qui és l'escriptor que farà el discurs d'obertura ni qui farà la cloenda, perquè per contracte amb l'organització de la fira, vostè sap, com abans ja ho apuntava, que això, doncs, no es pot dir i això ha de ser silenci.

Però, en tot cas, permeti'm que li digui: comparteixo la seva concepció, com la comparteix el Govern de Catalunya, de quina és la definició de llengua, de literatura i de cultura. Però, si us plau, eh que ja ho tenim clar? Doncs, no hi gastem més temps, perquè cada temps que hi gastem és temps que compta en contra nostre, com el que ara ja compta en aquest moment, perquè jo m'he

excedit del temps que tenia atorgat pel molt honorable president del Parlament en l'ús de la paraula.

Gràcies, senyora diputada; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies per la seva disciplina, senyor vicepresident.

Interpellació al Govern sobre la política en matèria de funció pública (tram. 300-00046/08)

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política en matèria de funció pública. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora Pilar Pifarré.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats. Mirin, la interpellació que avui nosaltres presentem en matèria de funció pública abastarà dos aspectes molt concrets: en primer lloc, quina és la política en matèria de funció pública que aquest Govern pensa aplicar a les administracions catalanes, i en segon lloc, l'altre aspecte és com pensa reconduir aquest Govern les males pràctiques que des del nostre punt de vista i coneixement estan portant a terme amb el personal de la Generalitat.

Miri, jo els recordaré, si volen, una obvietat, però abans de la constitució del tripartit 2 ja s'havia publicat l'Estatut d'autonomia, i el seu article 136, que és el que fa referència a la competència exclusiva, molt clara, quant al règim estatutari del personal al servei de les administracions catalanes i a la ordenació i organització de la funció pública, amb tot el respecte, evidentment, al principi d'autonomia local, és ben clar.

De forma paral·lela, curiosament, però de forma paral·lela a la negociació de l'Estatut d'autonomia, de forma paral·lela s'estava negociant l'Estatuto Básico del Empleado Público a Madrid. El Govern central, com és habitual per la seva part, primer el va negociar amb els sindicats; després, amb els governs més afins; tercer, amb els socis preferents –en aquest cas vostès i alguns altres–, i després també ens van cridar a nosaltres. Suposo que en aquells moments ells consideraven que era un tema suficientment important per tenir el consens per part del màxim nombre de grups possibles.

Ara, el 13 d'abril es publica l'Estatuto Básico del Empleado Público, que entra en vigor..., vostès ja ho decidiran: uns diuen el 13, els altres el 14. Això és vostès que no ho saben encara, i que han hagut de consultar-ho a Madrid.

Miri, nosaltres lamentem constatar que per part d'aquest Govern hi ha una manca absoluta d'aprofundiment en l'Estatut d'autonomia en matèria de funció pública, i els asseguro que no serà perquè no tinguin gent qualificada per fer-ho. Considerem que estan fent una interpretació de l'Estatuto Básico del Empleado Público com si fos

un manual d'instruccions. A més a més –i lamentem també dir-ho–, creiem que l'actuació de la seva Secretaria de Funció Pública i Modernització de l'Administració té un baix nivell d'actuació. Nosaltres ho sabem i ho coneixem; la gent ho diu. Però, escolti'm, es poden escoltar els mateixos vídeos que vostès han penjat a la seva web, i segurament veuran el perquè dic això.

Miri, en definitiva, dóna la sensació que no tenen res clar; no és d'estranyar que a vegades ho encarreguin gairebé tot a fora. Nosaltres creiem que a més a més estan transmetent concepcions diferents de la funció pública en funció dels diferents partits que conformen el Govern. I, per tant, això ens porta a evidenciar clarament que vostès no tenen model de funció pública per a les administracions públiques catalanes. Per això els volem preguntar i els preguntem: quin és el seu model de funció pública per a aquestes administracions públiques catalanes? Quan i com el pensen portar a terme?

Miri, tenim seriosos dubtes que ho diguin, però sobretot tenim dubtes que el facin. L'exconseller Carretero va dir que abans de l'estiu del 2006 es pronunciaria sobre què pensava fer amb les recomanacions del Llibre blanc de la funció pública catalana. Ell ja no hi és, ell ja no va arribar a poder-ho dir, perquè els van fer fora del Govern, però ara, ja, en el segon tripartit, porten cinc mesos de nou govern, i la directora general de Funció Pública ha manifestat que tampoc dirà res fins al mes de desembre. Però, això sí, ella diu que normativament ho té tot previst, ho té tot clar, que tenen el llibre blanc –el llibre blanc evidentment està fet des de fa molt temps–, que han fet el II Congrés de Gestió Pública –fa un any que està fet; jo vaig participar-hi també– i que ara dictaran una circular que es posarà en vigor, entrarà en vigor el dia 31 d'aquest mes de maig, que dictarà instruccions purament i estrictament de gestió per interpretar l'Estatuto Básico del Empleado Público. Per cert, aquesta circular només serà d'aplicació a l'Administració de la Generalitat; jo no sé què faran amb l'Administració local, perquè l'Estatuto Básico també afecta l'Administració local.

Per això també preguntem: escolti'm, regularan la funció pública d'una forma homogènia, és a dir, amb unes característiques pròpies de les administracions catalanes, incorporant les especificitats, lògicament, del sector de què es tracti, és a dir, l'Administració local, el personal docent, el personal sanitari, el personal al servei de l'Administració de justícia? Tenen clares les competències que cada administració ha de tenir i qui ha de prestar els serveis? Pensen aplicar criteris de dimensionament de recursos humans? I, si els pensen aplicar, quins criteris són? De moment, aquest any tenim 9.980 efectius més, dels quals els asseguro –i vostès ho saben millor que jo– que no tots són metges ni docents ni mossos; hi han gairebé 1.700 llocs de treball que formaran part dels departaments i estaran encarregats de prestar serveis de tipus general. Pensen abordar la mobilitat del personal entre les diferents administracions públiques d'una manera valent i no en una sola direcció, quan es tracta d'ocupar llocs i càrrecs a l'Administració de la Generalitat? Tenen alguna idea sobre el sistema aquest d'avaluació de competències, és a dir, com s'avaluen

els funcionaris a través d'un procediment que no sigui arbitrari? Saben com volen estructurar el personal directiu de les diferents administracions?

Pel que fa al nostre poder d'autoorganització, jo els pregunto: copiaran l'organització del Govern central creant, com sembla, una infinitat d'agències que els permetrà contractar sense control més personal i, a més a més, no estaran sotmesos a la fiscalització ni a la intervenció prèvia? I, paral·lelament, els pregunto: disminuiran les estructures dels serveis centrals dels departaments de la Generalitat?

Bé, quant al segon apartat de la reconducció de les males pràctiques, jo els vull fer una prèvia. Una pregunta: escolti'm, què n'han fet, de l'informe que vostès mateixos van encarregar sobre el bon govern i transparència administrativa, del 27 de juliol del 2005? Què n'han fet, de les propostes i de les recomanacions que s'hi inclouen en aquest informe?

Miri, jo crec que vostès han de fer una reflexió molt seriosa dels llocs de treball que han creat com a eventuals i de les funcions que es realitzen. I ara no hi és el senyor Ridao; ell en sap molt d'això, ell va estar darrere d'aquest tema. I, per tant, doncs, han d'entendre que això no és un ajuntament, no és una diputació; és bastant més gran. No vol dir que menyspreï ni l'ajuntament ni una diputació, però està molt clar que és una normativa diferent.

Vostès no poden nomenar personal interí i triar a dit a llocs singulars de nivells alts, ni poden contractar empreses de treball personal per substituir plantilla, ni poden fer reestructuracions a la carta, que no és a la carta de les necessitats dels departaments, sinó a la carta de les persones que vostès hi volen posar.

Vostès consideren normal que hagin cessat a data de 9 de març noranta-set persones, funcionaris de lliure designació, que no són de cap partit? És que no n'hi ha cap de bo? El sistema de provisió de llocs de treball de lliure designació, jo els ho aviso: no és un sistema de confiança política, de nomenament de confiança política. No ho és. És normal que hagin cessat, a data també de 9 de març, 137 funcionaris que ocupaven llocs de responsables o de comandaments per reestructuracions exprés –acabo de seguida– i per raons precisament no organitzatives? Es pot justificar que hi hagi professionals que han progressat en la seva carrera que en aquests moments estiguin fent funcions de nivells molt inferiors a la seva categoria assolida? És just que els contribuents paguin aquestes diferències retributives que per dret els corresponen però que estan fent funcions molt infradotades?

El vicepresident segon

Senyora diputada...

La Sra. Pifarré i Matas

En fi, acabo ja i en la rèplica acabarem de concretar tot això.

Gràcies, senyors diputats i diputades.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. En nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Pifarré, vostè em demana quin és el model de funció pública i evidentment el model ha de ser un model propi. Crec que en això estarem d'acord; necessitem un model propi de funció pública per a Catalunya i tenim una eina, un instrument –vostè ja l'ha assenyalat–, és l'article 136 del nou Estatut, que ens ha de permetre desenvolupar-lo. I quin ha de ser l'àmbit en el qual ha d'estar aquest model? Doncs ha de ser un model que integri totes les administracions catalanes –també estarem d'acord en això–, començant per l'Administració del Govern de Catalunya, l'Administració de la Generalitat, l'Administració local, o universitats, entre d'altres. Es tracta de tenir un marc comú normatiu i de funcionament per a tots els empleats públics de Catalunya.

També és evident –vostè ho ha assenyalat– que per donar resposta a aquests reptes de modernització de la funció pública tenim treball molt avançat. A l'anterior legislatura el Llibre blanc de la funció pública catalana ens va permetre fer una anàlisi acurada de la situació del personal al servei de les administracions públiques i va confirmar algunes de les patologies i mancances que es donen en aquest àmbit. Sobre la base d'aquest estudi ja fa temps que s'ha encomanat a la Secretaria de Funció Pública i Modernització de l'Administració la realització dels treballs que han de permetre que al llarg d'aquesta legislatura es pugui presentar un projecte de llei de la funció pública de Catalunya.

Hi ha alguns aspectes que m'agradaria assenyalar de com hauria de ser aquest projecte de llei. En primer lloc, les millores en l'organització del treball. Hem de ser capaços de crear un nou marc, nou, flexible i d'equilibri entre les necessitats canviants de les organitzacions públiques i l'estabilitat, que hi és necessària, des de la perspectiva individual dels treballadors.

En segon lloc –també ho ha assenyalat vostè–, millorar la selecció dels professionals. Un bon sistema d'accés a l'ocupació pública ha de tenir com a primera condició la definició dels perfils que han de tenir els ocupants dels llocs a cobrir. Pel que fa als òrgans de selecció, l'objectiu és avançar cap a la seva plena professionalització. La nostra visió és la d'una unitat de selecció de personal de caràcter professional, a disposició de totes les administracions públiques de Catalunya, que asseguri la qualitat dels processos, la transparència i la màxima eficàcia, i evidentment el que podríem definir la mobilitat entre les distintes administracions, que vostè abans també hi ha fet referència. Mentrestant, la Direcció General de Funció Pública està incorporant les competències professionals dins de les proves de selecció; està revisant temaris i està assolint un ritme regular de convocatòries i una reducció significativa dels temps de selecció.

Tercer punt, la carrera professional. La primera qüestió estratègica és formar els treballadors segons els objec-

tius organitzatius per tal de poder adaptar-se a les necessitats canviants de l'entorn. Els professionals han de tenir un itinerari formatiu que millori l'Administració i on pugui dissenyar la seva carrera. En aquest cas, la formació és segurament el gran instrument que ens ho ha de permetre: progressar acadèmicament, treballar conjuntament evidentment amb l'Escola d'Administració Pública, però evidentment també la carrera professional ha d'implicar que puguin incrementar les seves retribucions. La motivació ha de ser un dels elements clau com quan ens referim a la carrera professional.

En quart lloc, un nou sistema de relacions laborals. El repte és l'avanç cap a un marc català de relacions laborals en l'àmbit de les administracions públiques. Creiem que s'ha de treballar per una mesa general única de les administracions catalanes per poder dur a terme una negociació conjunta de les condicions de treball, si més no d'aquelles que podríem definir com a nucli bàsic dels drets laborals, de manera que allò que s'acordi... (*veus de fons*) –sí, puc continuar? (*Veus de fons.*) D'acord. Allò que s'acordi, que es pugui estendre a tot el personal, funcionari i laboral, de totes les administracions catalanes. Tot plegat evidentment respectant els espais de negociació col·lectiva necessaris en cada àmbit. Una altra acció que també es durà a terme en aquesta matèria és la creació d'un òrgan de mediació amb la finalitat de reduir l'elevada contenciositat judicial pròpia de les relacions laborals. També és veritat que aquest mitjà de negociació, aquest òrgan de mediació també apareix a l'Estatuto Básico, però no necessàriament perquè aparegui a l'Estatuto Básico nosaltres no ho podem fer; creiem que solucionaria molt de la problemàtica i escurçaria molt la conflictivitat en aquest àmbit.

Cinquè punt, acompliment de la funció social. Hem d'abordar aquesta funció des de molts punts de vista. Des del punt de vista de la creació de llocs de treball per a persones amb disminució es desenvoluparà un pla d'ocupació estable per a aquest col·lectiu; avui al diari oficial ja ha començat també a sortir –li ho vull anunciar– el fons social. També es duran a terme mesures especials per promocionar la contractació de persones de col·lectius en situació d'exclusió social i laboral o en risc. I en aquest àmbit cal situar també les mesures de conciliació del reforç de les polítiques d'igualtat a l'ocupació pública o la prioritització de les polítiques de prevenció de riscos i salut laboral. La Generalitat, com l'empresa més gran de Catalunya, ha de donar exemple en el compliment dels aspectes socials, ambientals i de prevenció de riscos; per tant, hem d'abordar aquesta funció des de molts punts de vista: des del punt de vista de la creació de llocs de treball per a persones amb disminució també s'està desenvolupant un pla d'integració estable per al col·lectiu de discapacitats intel·lectuals. També es duran a terme mesures especials per promoure la contractació de persones de col·lectius, com li deia abans, d'exclusió social i laboral, i s'està impulsant un programa de bones pràctiques ambientals adreçades a tots els empleats i empleades públics. I en aquest àmbit cal situar també les mesures de conciliació, el reforç de les polítiques d'igualtat a l'ocupació pública o la prioritització de les polítiques de prevenció de riscos i salut laboral.

Aquest és el marc en el qual nosaltres hem de poder desenvolupar una nova llei de funció pública de Catalunya. Evidentment no cal dir que aquest és un marc en el qual nosaltres volem la col·laboració màxima amb els agents socials, en els diferents àmbits relacionats amb l'Administració; també evidentment amb els grups parlamentaris perquè creiem que aquesta és una llei que necessita estabilitat i consens; és una llei que ha de ser estable, que ha de durar legislatures i que ha d'anar més enllà de les diferents conjuntures que es puguin donar en aquesta cambra o al capdavant del Govern. Per això ja li dic ara que la nostra voluntat és fer aquesta llei d'acord amb les facultats que ens dóna l'Estatut, en el marc bàsic que ens dóna l'Estatuto Básico del Empleado Público –ho diem en castellà perquè crec que és en el marc de referència en què ho hem de dir–, però a partir d'aquí nosaltres tenim marge i tenim capacitat per fer aquesta llei.

També li volia fer referència al tema de l'Estatut bàsic, l'Estatuto Básico del Empleado Público. És evident que aquest és un estatut que té alguns aspectes positius; en té d'altres que són més rígids a l'hora de poder desenvolupar un marc normatiu propi. Però jo li voldria dir que, més enllà de la feina que s'està fent per difondre-la i explicar-la, perquè evidentment que és una llei, és un marc normatiu que ens ve des de Madrid, eh?, és evident, hi estic d'acord, senyora diputada, això és veritat, això és objectivament així, però una part important d'aquest estatut afecta els treballadors de les administracions, de l'Administració catalana i de l'Administració local entre d'altres. I, per tant, és bo que nosaltres siguem capaços d'explicar els canvis que comportarà aquest estatut, eh?, aquesta nova llei que s'ha fet a Madrid; aspectes que vostè sap perfectament que afecta els triennis, els interins o la incorporació a setze anys. Avui un mitjà de comunicació explicava que, amb base a l'aplicació d'aquest nou estatut, es podran presentar a oposicions persones ja de setze anys –menors de divuit; en aquest cas, de setze anys. Per tant, nosaltres tenim també el deure d'explicar als treballadors de la funció pública quin és l'àmbit, quines modificacions comporta, quins drets adquireixen amb el nou estatut. I per això hem fet diferents aspectes, que vostès saben prou bé perquè també ho han demanat per preguntes escrites els distints grups d'aquí la cambra, de l'oposició; hem fet una plana web, hem fet diferents àmbits de reunió. També s'han fet reunions respecte a això amb els membres de la Comissió Interdepartamental de les Administracions Públiques. I també s'està preparant una instrucció que ha de procurar l'aplicació homogènia i coordinada dels diferents aspectes que tenen un impacte immediat i avançar criteris interpretatius que facilitin la seva aplicació i aclareixin el seu encaix en el marc normatiu que regeix les relacions d'ocupació de la Generalitat.

Aquest és un aspecte que jo diria que hem d'explicar bé de l'Estatuto Básico. Però també deixi'm dir una cosa: l'Estatuto Básico té una part important que el Departament de Governació va negociar en el seu moment i que ha tingut resultat, eh? I també val a dir que els grups parlamentaris, els diferents grups parlamentaris... (*Remor de veus.*) Sí, sí, jo li ho reconec, eh? El Grup Parlamentari de Convergència, com el d'Es-

querra, varen treballar, eh?, a la salvaguarda d'alguns elements de l'Estatuto Básico, no? Les coses, com són, perquè jo hi era. Li ho puc dir perquè jo hi era, ficat allà al mig. I li puc dir dues coses: hem aconseguit que en una figura important per als nostres ajuntaments, com són els secretaris i interventors, sigui la Generalitat qui tingui la capacitat en aquests moments de convocar, d'habilitar i de designar les places. És veritat que encara dependran de Madrid alguns elements, però hem aconseguit que una figura important per a molts ajuntaments..., en aquests moments, li ho vull recordar, hi ha 1.165 llocs de treball reservats a aquests funcionaris que estan coberts de forma provisional, i alguns ajuntaments o alguns serveis d'assistència tècnica que afecten municipis no tenen capacitat de tenir secretaris o interventors, i crea una sensació, jo diria, d'indefensió, moltes vegades, a l'hora de donar fe de determinats documents.

Per tant, això és important. Ens hem posat també en contacte dos àmbits del mateix departament, que és Administració Local amb Funció Pública, per començar a preparar i desenvolupar la norma necessària per poder fer això, i, per tant, aquest aspecte és important.

I vostè sap també que a l'Estatuto básico hi ha una disposició addicional, que hi vam treballar, eh?, i aquí he de retre..., a les dues persones que hi van treballar més, que van ser el senyor Joan Tardà i, en aquest cas, el senyor Jordi Jané, que van aconseguir situar, doncs, una disposició addicional en la qual s'intenta –i fixi's que la paraula que utilitzo és «s'intenta»– salvaguardar en el seu moment el que en deia el senyor Jané «la posició singular» –i perdoni, jo hi era, vull dir que quan ho explico és perquè hi era– per evitar la invasió competencial, cosa que vostès saben perfectament que hi hem fet un esforç tots plegats, però que veurem com acaba, perquè a vegades la voracitat va molt més enllà.

I continuaré, si se'm permet, a la rèplica, i explicaré algunes de les preguntes que se m'han referit a la primera intervenció.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller. Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Pilar Pifarré.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., miri, senyor conseller, vostè ha fet una declaració d'intencions que, com ja li he dit jo, ho veurem el mes de desembre, ja que la directora general ha dit que el mes de desembre exposarà tots aquests projectes que vostè ara ha mencionat, que són projectes, de moment, sobre el paper, i en teoria, però no m'ha contestat moltes de les preguntes que jo li he fet.

I, per tant, com no me les ha contestades, jo no les hi tornaré a fer ara, en aquests moments. Sí que li vull dir, per això, alguna qüestió, alguna qüestió que creiem rellevant i que hi vull insistir.

Miri, vostè coneix perfectament aquesta revista, perquè aquesta revista l'elabora el Departament de Govern-

ció, del qual vostè és titular, i aquí hi ha una entrevista, llarga entrevista, en la qual vostè explica, en el títol del titular, que les persones que treballen en aquesta Administració són els recursos més valuosos que tenim. I jo n'estic convençuda, d'això. Però, bé, simplement deixo aquí una qüestió. Mirin, en aquests moments jo els suggereixo –ja sé que no ho faran, però jo els ho suggereixo– que passin un qüestionari de clima laboral. I vostès veuran quins resultats trobaran. Simplement els dic això.

Per altra banda, permeti que li digui –permeti que li digui– que crec que a vostè i a algunes altres persones potser no els importa massa, la funció pública i les administracions públiques. Jo ja sé que és un tema «farragós», ho reconec, agrada a molt poca gent, però, miri, el pressupost de la Secretaria de Funció Pública i Modernització aquest 2007 ha decremat en un 0,1 per cent. Simplement això.

L'Escola d'Administració Pública de Catalunya, que ha d'aportar..., i vostè, si ha tingut la paciència de mirar els webs que han penjat vostès mateixos, veurà, com diuen, que és important la formació i esmerçar recursos en formació i altres qüestions, doncs, incrementa un 3,7 per cent, del qual un 14,1 per cent se l'emporta el seu personal; l'Administració Oberta de Catalunya, que vostè sap que és una de les coses que vostè també hi té interès, com a administració electrònica, incrementa un 1,4 per cent del pressupost, i la Secretaria de Telecomunicacions i Societat de la Informació incrementa un 0,6 per cent, quan el pressupost, la mitjana del pressupost de la Generalitat de Catalunya incrementa un 8,5 per cent. Aquest és l'interès, deixi-m'ho dir, que es nota per la funció pública i per les administracions públiques de Catalunya.

No sé si ho sap, és un comentari simplement, però és que vostès estan jugant amb un nombre de persones important, perquè resulta que és que de l'Administració de la Generalitat..., estem parlant de 201.000 persones, i representa, això, un 5,44 per cent de la població activa de Catalunya, i s'hi posem el personal de l'Administració local representa un 7,6 per cent sobre la població activa de Catalunya. Potser val la pena –potser val la pena– que fem alguna política clara i que ens hi fixem, en aquestes persones.

I simplement per acabar dir que nosaltres serem inflexibles en la defensa del nostre propi Estatut, del que ens atribueix l'Estatut d'autonomia, serem inflexibles, i, per tant, a més a més, defensarem els drets que en unes disposicions addicionals, i de drets, vam posar també amb relació al personal de les administracions públiques, tant amb relació a la funció que han de poder continuar realitzant quan han estat cessats, com en els drets econòmics i retributius que han de poder mantenir.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Correspon ara el torn al conseller de Governació i Administracions Públiques, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyora Pifarré, comparteixo amb vostè que la nova llei, que, com li he dit ja abans, hem de desenvolupar i hem de ser capaços de fer-la bé aquesta legislatura, ha de tenir un gran consens i ha de formar part d'un consens d'aquesta cambra.

I l'hem de fer. I l'hem de fer, com diu vostè molt bé, per dues raons. Primera, perquè l'Administració catalana és un element clau per a la nostra economia i per al nostre benestar. Tenir les persones que estan al capdavant de les institucions, no només els que estan en els alts càrrecs, sinó les persones que fan moure el país, que fan funcionar el país, tenir-les motivades és un objectiu que ha de tenir qualsevol govern, un govern que vulgui governar bé. I tenir-los motivats vol dir que faran molt millor la seva feina. Fixi's que vostè..., ara s'està parlant molt de la necessitat de treballar per objectius i de treballar, en definitiva, per resultats, no?, i avaluar, que és un tema complex, i vostè ho ha preguntat abans, difícilment objectivable moltes vegades, que acaben decidint..., les persones que estan de càrrec de comandament acaben decidint quins són els objectius i quines són les prioritats i com es decideix si realment s'ha complert amb les expectatives que s'havia generat. Però aquest ha de ser un dels objectius que tenim.

I quan jo li parlava de carrera professional, li parlava d'això, de la necessitat..., que hem d'aprofitar el marc que tindrem amb l'Estatut i l'Estatuto básico, perquè en alguns elements ens hi haurem de referir i serà un punt de referència, ens agradi o no ens agradi..., haurem de buscar la manera que aquesta llei, aquest nou marc dels treballadors públics de Catalunya pugui generar, com li deia abans, carrera professional, que pugui generar condicions d'evolució, de créixer en el seu lloc de treball, que no tingui aquella sensació d'estancament que hi ha en aquests moments, i, com diu vostè, és possible que hi hagi persones que es puguin sentir frustrades –i jo li ho reconec–, i hem de treballar perquè això no sigui així.

Però també hem de fer una cosa, com li deia abans, hem d'objectivar els criteris de selecció, eh? Vostè sap perfectament que l'Estatuto básico ja no dóna aquesta facultat als alts càrrecs; ha de ser la mateixa Administració qui busqui mecanismes. I nosaltres hem de poder crear també mecanismes, anava a dir agència o òrgan, li diré òrgan perquè així no ens complicarem la vida, té tota la raó: no ens complicarem la vida. Un òrgan. Farem un òrgan perquè puguem seleccionar personal no només de l'Administració de la Generalitat, que ho puguem fer també de les administracions locals, perquè és l'única manera d'acabar amb un recel històric que hem tingut, que determinats treballadors de l'Administració local no poden fer el desplaçament, moltes vegades, a la Generalitat i al revés, eh?, i també hi podríem incloure, aquí, les universitats.

Però en aquesta línia ens hi trobarà, hem de treballar; és evident que hem d'acabar d'estabilitzar els decrets d'estructura d'alguns departaments. Hi ha hagut moviment, moviment de diferent temps, que no ajuda preci-

sament a l'hora d'estabilitzar i de poder portar aquestes polítiques.

Però també li volia dir una cosa. Té raó vostè quan diu que no totes les onze mil places que s'han creat des del gener - març fins al maig són places de metges, eh?, de personal sanitari estatutari o són de docents. És veritat. S'han creat ofertes per cobrir àmbits d'auxiliar administratiu, perquè, l'interinatge, vostè em reconeixerà també que és una situació que hi és, eh?, i que crea una situació moltes vegades d'indefensió a moltes persones. Poder crear aquestes places crec que també era necessari; les havíem de cobrir i crec que estem fent la feina en aquest sentit.

Però també sap perfectament que una part important ha estat..., 6.856 places són, en aquest cas, del Departament d'Educació; 2.752 són de personal sanitari; 485, del Departament de Justícia, que també, en aquest cas, eren d'una necessitat urgent, i després també hi ha en tràmit, doncs, auxiliars d'infermeria o auxiliars d'hospital, i també el que fa referència a tot l'àmbit de seguretat ciutadana i Mossos d'Esquadra, i hi ha mil i escaig places que fan referència, doncs, al que és personal de la Generalitat, però aquestes convocatòries nosaltres consideràvem que eren necessàries perquè, ho repeteixo, hi havia una part important de les persones que estaven en un règim d'interinatge, no?

I després volia fer referència a un aspecte, doncs, que a vostè també li volia dir, parlant clar, més enllà de temes de les preguntes que m'ha fet abans; sí que és evident que tenim situacions dels llocs de treball singulars i els de comandaments, eh?, que hem d'acabar de clarificar. Quan tinguem feta tota l'estructuració, quan la tinguem assentada, haurem de clarificar la situació. Vostè sap que per als singulars, pel decret en el seu moment que es va fer, del 97, el que comporta és que tenen sis mesos per a determinades..., que s'ha de convocar la plaça. Aquesta és una tradició, eh?, de l'Administració catalana, que es produïen aquestes situacions i no es convocava la plaça. Aquí hem de ser més exigents, autoexigents, i hem de buscar la fórmula que això ho puguem fer, però hem d'esperar que tinguem assentats tots els decrets d'estructura. Encara n'estem tancant alguns. I, per tant, en això se'ns feia molt difícil poder portar a la pràctica el decret per poder-ho clarificar.

El que li vinc a dir, i a tall de síntesi: nosaltres volem que l'Administració, els treballadors de les administracions catalanes, i si vol dir ja de tota la Generalitat, perquè vostè sap perfectament que, amb aquest terme, el mateix Estatut ja ens referenda que és tot l'àmbit de l'Administració catalana, les administracions catalanes, han de tenir un marc propi, han de tenir una capacitat de poder-ho negociar des de Catalunya, amb perspectiva catalana, fent que l'exigència sigui un criteri, també la qualitat, i sobretot que estiguin motivats, perquè jo crec, i fixi's quan li ho dic..., és la paraula que segurament utilitzem molt quan parlem de societat de la informació; és la motivació de les persones a utilitzar les noves tecnologies.

En aquest cas, necessitem, el personal que fa els serveis de Catalunya, que és la peça més important que tenim, que estigui motivat i que senti que la seva carrera pro-

fessional té futur, que es pot formar, pot créixer dins de l'àmbit de la funció pública.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política universitària (tram. 302-00031/08)

El següent punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política universitària. Per presentar-la té la paraula la il·lustre diputada senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, lamentem l'absència del conseller d'Universitats, responsable d'aquesta matèria.

En nom del Grup Parlamentari Popular, vull defensar els punts de la moció presentada pel meu grup en matèria d'universitats subsegüent a la interpellació que el nostre grup va presentar com a conseqüència de la crisi sense precedents que es va generar en les universitats catalanes el proppassat mes d'abril.

A qui ens escolti potser li semblarà una broma, però el cert és que a hores d'ara, transcorreguts sis mesos des de la constitució del Govern, els membres de la comissió d'universitats d'aquest Parlament encara no sabem ni tenim coneixement de quin és el programa de govern en matèria d'universitats, fet que no té precedents en cap altre departament, fet que dóna una idea de com funciona aquesta conselleria.

La realitat és que no hi ha programa, i, per això, no se'ns ve a explicar, i aquest Parlament i el conjunt de la comunitat universitària continuen esperant decisions importants per a la formació superior a Catalunya.

I és precisament aquesta manca d'equip, la falta d'interlocució, la lentitud en la presa de decisions, la manca de pressupostos d'inversió, el buit en les polítiques de personal, el que justifica o el que va justificar en el seu moment la protesta airada i massiva del conjunt dels rectors de les universitats catalanes.

Sis mesos després el conseller ens anuncia, via premsa, que s'ha tancat la crisi, després de tenir durant un mes vacant ni més ni menys que la Direcció General d'Universitats i després de ser incapaç d'arribar a acords en el pla d'inversions i infraestructures, de tenir aturat el pla de recerca o de ser incapaç d'actualitzar l'ordenació de les titulacions.

És per això que, des del Grup Popular, demanem la seva reprovació, la reprovació de la seva gestió, davant la incapacitat de prendre decisions en una matèria cabdal per al futur de Catalunya, i perquè pensem que no podem deixar en les seves mans la gestió de la formació del nostre capital humà si no volem prendre mal.

És necessari recuperar, precisament, aquesta conselleria d'universitats per tal de garantir una interlocució fluida, a més d'un equip coordinat per persones amb el perfil adequat que garanteixin una gestió eficaç i orientada al futur.

És també necessari, i així ho diu la nostra moció, garantir les inversions promeses en els diferents plans i amb caràcter pluriennal per tal que el pla de recerca, al qual correspon el 2,1 per cent del PIB des de fa anys, pugui obtenir els seus objectius el 2008, tal com estava planificat.

Si realment aquesta crisi s'ha tancat, esperem que se'ns digui quins són els seus objectius de futur i el resultat d'aquestes comissions creades per analitzar cadascuna de les qüestions de debat: inversions, política científica, innovació i espai europeu; de totes elles s'han d'estendre unes conclusions que els diputats d'aquesta cambra ens n'hem d'assabentar.

Tot això no pot continuar a les mans d'aquest conseller, i per això li demanem que marxi; que sigui valent, que reconegui que no sempre tenir les competències és sinònim de bona gestió, que sigui capaç de reconèixer les seves limitacions a l'hora de gestionar el departament i que deixi la política universitària en mans d'aquell que sigui capaç de dur a terme una gestió eficaç. El tema s'ho val, i els universitaris catalans s'ho mereixen.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Mejías. Per fixar la posició, ara en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Des del nostre grup parlamentari també creiem que per cortesia parlamentària, vull recordar que fa dos plens el conseller..., vam adaptar l'ordre del dia a la seva conveniència, i ho vam fer encantats de la vida. Per tant, jo crec que seria de rebut que avui hi fos, en un tema que no deixa de ser complicat. Esperem que el divendres el conseller no tingui cap problema d'agenda i comparegui, com li correspon. Després de tant temps, crec jo que és l'única àrea de govern..., de fet, deu ser l'última àrea de govern que no ha plantejat quin és el seu capteniment o el programa de govern.

El nostre posicionament respecte a la moció presentada pel Grup Popular..., deixaré per al final el primer punt.

En el segon punt, que marca recuperar el Departament d'Universitats i Recerca..., en una moció, com vostès saben, a l'últim Ple fèiem aquest plantejament; per tant, hi estem absolutament d'acord. Aquesta és una demanda de la comunitat universitària; aquest departament és quelcom que va impulsar el Govern de Convergència i Unió en el seu moment. Hem dit reiteradament que trencar aquest compromís és fer un salt de deu anys enrere, però és que a més era un compromís electoral.

Senyores i senyors diputats, els vull recordar que a l'últim Ple de la passada legislatura, doncs, tots els grups

feien el seu compromís públic que allò de fer desaparèixer el DURSI era, senzillament, quelcom transitori. Per tant, el que s'ha de fer és complir els compromisos, més enllà del posicionament polític que es tingui.

Respecte al tercer punt, presentar les conclusions de les comissions..., les famoses comissions, que al final són aquella resposta que, quan tens un problema i no saps com donar-hi solució des del Govern, crees una comissió. Bé, van ser set. Per què set, o sis, o cinc? Perquè set eren els rectors. Bé, interessant, malgrat que els mateixos rectors et diuen que amb tres n'hi ha de sobra i que al final parlem de pressupost, que és el que toca; que vinguin al Parlament i que ens ho expliquin. Estarem d'acord, senyora Mejías, estarem d'acord.

En el quart punt, adaptar les titulacions de grau a la demanda del sector productiu, no podem estar d'acord del tot. Sé per on va, diputada Mejías, però ens abstindrem; no puc estar d'acord amb tot en el redactat. Si aprovéssim la literalitat d'aquest redactat, possiblement el 40 per cent de les titulacions les faríem desaparèixer, i adaptar el sector productiu a l'àmbit del que representen Humanitats o Ciències Socials pot ser realment complicat. Per tant, entenent el que s'està dient d'esperit, ens abstindríem perquè la literalitat no correspon al projecte, que nosaltres hi estaríem d'acord.

I en l'últim punt, garantir en el PRI, en el Pla de recerca i innovació el 2,1 per cent del PIB, aquest és un compromís que tenia el Pla de recerca. En aquests moments això és impossible de complir, i, com que nosaltres no farem demagògia –i vagi per endavant als grups que donen suport al Govern–, ens abstindrem. Ens abstindrem perquè, ni que posessin tot el pressupost de la conselleria, no el compleixen –no el compleixen. El que sí que exigirem és que compleixin el que sí que es pot complir. En aquests moments estem en un 1,35 –en un 1,35–, que l'hem mantingut, real –real–, i no em juguin amb la «i» d'innovació, real. Per tant, esperarem divendres a veure què carai ens ve a explicar el conseller. I, per tant, ja li avanço que, miri, no farem demagògia. És que el 2,1, que el van posar vostès, és impossible; ni vostès, ni ningú, amb la línia que han portat d'inversió fins ara. Per tant, vagi per endavant a veure què ens explica el conseller divendres per rectificar aquesta línia, tot sabent que tenim 12 milions d'euros bloquejats en ajudes per a investigació i recerca a les pimes –allò que l'obsessiona tant al conseller, els «tecnoavals»–, 12 milions bloquejats, veurem a veure què ens explica el divendres, i, per descomptat, la convocatòria del PEIR 2007 no està ni convocada, no sabem com acaba.

A l'últim punt –i acabo, senyor president–, reprovació, doncs, miri, hi donarem suport, haurem de reprovar el conseller; que no és una dimissió, encara. Esperarem a veure què ens explica el divendres, esperarem què ens explica divendres. Ara, incompliment de compromís pressupostari amb les universitats; contractes programa, penjats, amb els centres de recerca; els rectors, rebotats; el Ramon y Cajal, que van sortir l'altre dia, que flagrantment se'ls va dir: «Escolti'm, l'Estat no hi dona solució. Cap problema! La Generalitat de Catalunya, el Govern tripartit, passada la legislatura, el conseller Solà, nosaltres tenim la solució»..., tots penjats –tots penjats–, i no saben on anar, i no se'ls dona solució.

Directors generals que dimiteixen, carregant contra la política del conseller. Com a mínim, reprovació.

El vicepresident primer

Senyor Castellà...

El Sr. Castellà i Clavé

Doncs, sí. Mirin, senyores i senyors diputats, donarem suport a aquesta reprovació, amb l'expectativa de veure què ens explicarà el conseller el divendres.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Castellà. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la senyora Agnès Pardell.

La Sra. Pardell Veà

President... Senyores diputades i diputats, avui, de nou, la política universitària i de recerca està present en l'ordre del dia del Ple d'aquest Parlament. Crec que això és important, i vull pensar que expressa l'interès dels grups parlamentaris per la universitat. I això ens dóna l'oportunitat de fer un debat i fixar posicions respecte a això.

Aquest interès es justifica, al meu parer, avui més que mai, pel fet que les universitats europees estan immerses en un procés de canvi que els ha de permetre construir un espai europeu d'educació superior que tingui elements comuns i, alhora, respectar la diversitat de models que existeixen en els diferents estats de la Unió Europea. És hora de construir, és hora de compartir, d'invertir en coneixement, ja que estem assistint a un dels canvis que podem considerar històrics, com és el fet de passar d'un model que té el seu origen en la revolució industrial a un model de producció basat en el coneixement, en la innovació, i en què el paper de la universitat és cabdal.

El nostre Grup Parlamentari, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, anuncia el seu posicionament de rebuig a les propostes que figuren en la moció presentada pel Partit Popular de Catalunya, i en conseqüència votarem en contra de tots i cadascun dels seus apartats.

Pel que fa al primer punt, considerem que amb aquesta moció es pretén donar una imatge, davant l'opinió pública, de crisi permanent, d'enfrontament entre les universitats i el comissionat, que no correspon a la realitat. El conseller al capdavant i la comissionada d'Universitats estan treballant, i ens consta, per tal d'arribar a acords amb les universitats. Penso que aquests acords estan molt propers i que aquesta setmana, com a molt la setmana propera, ja s'anunciaran els resultats de les negociacions. Avui mateix, ja, el diari *El País* ja anuncia que estem davant d'un possible acord de 620 milions d'euros en inversió per al període 2007-2012, 2013, quan fa un mes estàvem parlant de 580 milions. En aquest sentit hem de reconèixer l'esforç realitzat i el treball conjunt dut a terme amb la conselleria d'Economia i Finances per tal d'assolir acords que permetin acabar amb les incerteses i les inseguretats del futur. Per tant, no estem en absolut d'acord amb la repro-

vació del conseller, i pensem que els hem de deixar continuar treballant i arribant als acords, en els quals ja estem en la línia en les comissions de treball que s'han constituït.

En segon lloc, quant a la demanda de recuperar la conselleria, bé, crec que les explicacions sobre aquest tema ja van ser donades en l'anterior Ple; per tant, no m'estendré respecte a això. Entenc, això sí, que s'ha reforçat molt l'estructura del departament amb els nous nomenaments que s'han dut a terme, i per tant amb aquests nomenaments s'explica la voluntat política de reforçar el departament i fer una gestió eficaç.

En tercer lloc, i pel que fa als grups de treball, aquests ja s'han constituït, amb àmplia participació de representants de totes les universitats; s'han tingut en compte també les competències del Consell Interuniversitari de Catalunya, i crec que s'està realitzant una gran tasca i que possiblement divendres, amb la compareixença del conseller en la Comissió d'Educació, ja ens podrà portar els resultats d'aquests grups de treball.

Quant a l'adaptació de què ens parla, de les titulacions a les demandes del sector productiu, el nostre grup hi està totalment en desacord. Els arguments són de dos tipus: un argument legal i un altre de caràcter polític.

L'argument legal només és acudir i tenir en compte el que estableix l'article 116 de la Llei d'universitats de Catalunya, que és la que estableix els criteris que s'han de tenir en compte per a la programació universitària. Ens parla de grau de demanda i necessitats de la societat, però ens parla també d'equilibri territorial, en el marc de l'eficiència en la utilització de recursos humans, i ens parla d'especialització i diversificació en un context de cooperació. Per tant, no podem –no podem– subjectar la programació universitària a, únicament, la demanda del mercat; hem de complir l'article 116 de la llei.

L'argument polític, també és molt clar l'argument polític: nosaltres volem aprofitar aquesta reforma que s'ha de fer a la universitat espanyola per aprofundir en la seva finalitat de servei públic que ha de garantir la igualtat social d'accés i de permanència, model que es fonamenta en funcions socials de reequilibri territorial i que, per tant, aquestes són consideracions...

El vicepresident primer

Senyora Pardell...

La Sra. Pardell Veà

...que s'han de tenir en compte.

Per totes aquestes raons, nosaltres votarem en contra de tots i cadascun dels punts de la moció.

Gràcies, president, i perdoni.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Pardell. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Il·lustre diputada, vostè em reptava l'altre dia perquè avui tinguéssim la mateixa actitud per aprovar-li algunes de les seves propostes, però vostè ens ha regalat un reguitzell de propostes, utilitzant les paraules que vostè va fer servir quant al que deia referint-se al conseller, en què, doncs bé, per començar a seduir, realment, jo, la seva tècnica de seducció, no la veig gaire afinada, perquè si la primera cosa que vostè ens demana amb la moció és que es reprovi el conseller, doncs, home, jo crec que el futur de la moció ja és una mica preocupant, no?, perquè, en tot cas, desvalora totes les altres propostes que en un sentit o altre podríem considerar més o menys positives o hi podríem coincidir més o menys.

De tota manera, en la majoria de qüestions que ja ha plantejat la diputada que m'ha precedit, jo no tornaré a repetir segons quins arguments, no? Però, en tot cas, el que sí que li voldria dir..., i faré referència, en tot cas, al tema del Pla de recerca, i faré referència, bàsicament, al tema de la recuperació del DURSI, no?

És a dir, la recuperació del DURSI..., vostè sap que, en un sentit o altre, l'organització del Govern és competència del Govern, i per tant, en aquest sentit, es podia fer d'una manera o d'una altra, i sempre podríem trobar formes que ens agraden més o que ens agraden menys, però, en tot cas, aquesta és la que es va decidir. I, en tot cas, no és que es decidís arbitràriament; es decideix perquè tenim altres precedents a Europa en què una reflexió estratègica del país els ha portat a ajuntar aquests tres àmbits, no? I, per tant, en un nou model econòmic i social, el creixement i desenvolupament del qual té les seves arrels en l'educació, la recerca i la tecnologia, les quals produeixen coneixement i innovació, per fer front als reptes que tenim i els que tindrem, per això s'ha fet, d'alguna manera, aquesta organització d'aquestes tres àrees, no? I en aquest sentit jo penso que hi podríem estar totalment d'acord, que aquesta organització pot ser bona per al país.

Als altres no m'hi referiré. Jo crec que vostè, quant a..., és a dir, vostè –i el diputat de Convergència, doncs, també ho ha dit en el seu moment– ha dit: «Crear set comissions de treball, realment, és una...», no han utilitzat la paraula, però és com perdre el temps, no? És a dir, per tant, jo crec que vostès, en aquest sentit, tant el Grup Popular com el Grup de Convergència i Unió estan dient que en aquestes comissions cal rectors. Han estat d'acord que es fessin, i en què, doncs, hi hauran fruits ben aviat –i, per tant, aprofito per dir que aquests divendres tenim l'oportunitat de poder escoltar el conseller–, doncs, jo crec que donaran fruit. I crec que en aquest sentit no és bo –no és bo– gairebé ridiculitzar-les; al contrari, jo crec que tot el que és el consens, el diàleg, el debat i poder fer la política universitària en conjunt, amb coparticipació de tots els sectors, jo penso que és una cosa per la qual tots ens hauríem de felicitar en aquest sentit, no?

Per altra part, aclarir-li una cosa: el conseller no ha comparegut perquè el dia que havia de comparèixer es va decidir, eh?, que s'havia de suspendre pel tema dels pressupostos. Per tant, d'alguna manera, no va ser vo-

luntat pròpia del conseller el fet que no pogués comparèixer aquell dia.

I quant al tema de l'últim punt, «garantir que el Pla de recerca i innovació previst per al 2005-2008 obtingui la inversió corresponent al 2,1 per cent del PIB», li haig de dir que si vostè s'ha llegit el pla de govern, el pla de govern preveu entre el 2007 i 2010..., s'ha fixat l'objectiu d'assolir el 2 per cent del PIB en despesa en R+D, fins a l'any 2010, eh? Aquestes són les previsions que s'han fet, no? En aquest sentit, el Govern ja està actuant per donar la màxima prioritat al que vostè menciona com a «acord de Lisboa» i, per tant, perquè l'R+D+I pugui desenvolupar-se. En concret, es proposa, el departament, assolir que el sector privat segueixi el ritme de creixement que s'exigeix a la inversió en R+D+I, posant especial accent en l'impuls de les activitats de recerca, desenvolupament tecnològic, innovació del sector privat a partir de l'estímul, la col·laboració i l'acompanyament del sector públic.

Per tant, en aquest sentit, el màxim impuls a la política de recerca que està desenvolupant el Govern, que està desenvolupant tot el sector privat en aquest sentit. I també, amb relació als centres de recerca, el propòsit és seguir impulsant la dotació i l'equipament d'aquests centres i de les activitats de recerca bàsica i aplicada que desenvolupen per mitjà dels contractes programa.

I quant a l'anterior punt, permeti'm una petita referència: nosaltres creiem fermament, i crec que vostè també, en el tema d'equitat territorial, d'equitat social i també en el tema d'autonomia universitària. Vostè en el punt que precedeix aquest darrer, jo crec que vostè ignora bastant aquests passos. I, per tant, en aquest sentit, com ja ha mencionat la diputada precedent, nosaltres, el nostre grup votarà en contra de les seves propostes.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Freixanet. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa unes setmanes en vam sentir de tots colors sobre el Departament d'Innovació, Universitats i Empresa. Però polèmiques a banda, avui estem aquí per debatre sobre la moció presentada pel Grup del Partit Popular sobre la qual cenyiré la meua intervenció. Tampoc entraré a fons a debatre la seva interpellació en clau catastrofista i alarmista sobre les universitats de Catalunya, perquè crec que no ens aporta res aquest tipus de discurs, ben al contrari, només contribueix a crear confusió i alarmisme sobre un sector tan estratègic per al país.

Vostè mateixa ho deia en la seva interpellació: és un sector estratègic des del punt de vista econòmic, com hi feia referència. Però no oblidí, senyora Mejías, des del punt de vista econòmic, però també és un sector estratègic des del punt de vista de la igualtat real d'oportunitats i la cohesió social del país.

I entrant ja en el contingut de la moció, ja li avanço que a aquesta moció que ens presenta no li podem donar el nostre suport. Però, sincerament, crec que la seva intenció a l'hora de presentar-la tampoc era la de cercar el consens, ja que comença demanant la reprovació del conseller en el seu primer punt, i així, doncs, és difícil realment trobar el consens.

Miri, crec que no podem mirar cap a una altra banda i, per tant, no podem negar que existeix malestar per part d'alguns rectors per un tema d'incertesa, sobretot pel que fa a la garantia dels seus recursos. Però tots sabem que hi ha algunes universitats que porten arrossegant dèficits importants i que cal posar fil a l'agulla per resoldre aquesta situació. I això és precisament el que s'està fent des dels pressupostos del Govern i amb el Pla de finançament de les universitats. I ara s'està treballant per resoldre-ho.

Però també sabem que aquestes mancances no es resolen generant expectatives inassolibles per a qualsevol govern, perquè, com tots entendrem, aquests dèficits són difícils d'eixugar-los en pressupostos d'un any per l'altre. I, per tant, cal parlar de plans de finançament de mitjà i llarg termini. I per a això, per millorar aquest finançament i la millora de la recerca, sí que ens hi trobarà i des del nostre grup hi treballarem. Perquè des del nostre grup sí que creiem que el finançament és la peça clau de l'èxit. Un element cabdal és que el sistema universitari ha d'estar dotat amb recursos suficients per a un funcionament basat de qualitat.

L'accés a l'ensenyament superior és sens dubte un element també de preocupació en el segment de la joventut. Entenem que aquest accés s'ha de fonamentar en el principi d'igualtat d'oportunitats, amb dotacions econòmiques per als sectors socials menys afavorits i ha de ser un element substancial en la qualitat dels serveis públics i en la lluita contra l'exclusió social. I si no volem que fracassi la nova reforma pedagògica, el procés de Bolonya, aquesta ha de venir acompanyada de recursos humans i materials, també des de l'Administració de l'Estat, per tal de desenvolupar-la sense convertir les universitats públiques en centres d'elit inaccessibles.

I entrant a la resta de punts de la moció, entrarem, en primer lloc, pel que fa a la recuperació del DURSI. Miri, no li discutiré que no és un mal model. Nosaltres, de fet, l'hem defensat i creiem que és un bon model el Departament del DURSI. Però creiem que ara la discussió no ha de ser aquesta. Per nosaltres l'objectiu és que la política universitària no es faci des d'una perspectiva exclusivament empresarial. No volem debilitar la funció social de la universitat, encara que és evident la necessitat de coordinar amb els sectors productius. I, precisament, s'està estructurant el departament de manera que hi hagi important col·laboració entre les universitats i la política d'innovació. S'està enfortint la figura del comissionat, i enfortir-lo amb nous nomenaments. Per tant, ara que estem pel bon camí, creiem que el que toca és construir i no tornar a desfer, com és el que vostè proposa en el seu punt de la moció.

Després també demana presentar els informes de les comissions. I el representant de Convergència ja les deslegitimitzava com a òrgans legítims. Miri, aques-

tes comissions de treball s'han creat, precisament, per augmentar els mecanismes de participació dels actors implicats i esdevenir òrgans de coordinació i codecisió. D'aquestes comissions, quatre ja s'han reunit i han conclòs els seus treballs. Per tant, jo crec que les farem públiques i formaran part de l'acció de govern.

En tercer lloc, i jo crec que és dels punts on més discrepem, vostè demana que s'adaptin les titulacions a la demanda del sector productiu i ajustem els accessos de capacitat docent. Miri, davant la nova reforma pedagògica vagi vostè als professors universitaris i digui'ls que sobren professors. A la universitat no en sobren de persones i més davant d'aquest repte que ens demana menys massificació a les aules i més seguiment i tutorització de l'alumnat. En tot cas, millorar la gestió dels recursos humans, i hi haurà canvis i hi haurà renovació, però no digui que hi ha excés, perquè això no ho accepta ningú.

Per tant, des del nostre grup parlamentari, i per tots aquests motius, i, evidentment, la incompatibilitat de plantejaments, creiem que no podem donar suport a aquesta moció.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas, bien bien no sé qué hacemos en esta moción si el responsable que nos tendría que escuchar no está presente. En todo caso, es el ritual.

Daremos apoyo..., en primer lugar daremos apoyo a la reprobación que hacéis del señor *conseller*, del señor Huguet. Pero en el resto de puntos nos abstendremos por diferentes razones. De todas maneras, contextualizaré la reprobación del señor *conseller*, precisamente, por lo que ha acabado haciendo con las universidades.

Como todas las grandes ideas, el espacio europeo del conocimiento nacido de la necesidad de una sociedad basada en el conocimiento, que recoge la denominada «estrategia de Lisboa»..., deben contar con la realidad para que además de ser bellas y eficaces resuelvan los problemas de los ciudadanos.

La denominada «estrategia de Lisboa» acertó cuando planteó con criterio la construcción de una economía basada en la formación de personas que favorezca la participación de todos en la sociedad del conocimiento. El objetivo era claro: si Europa no puede competir en la producción de bienes a causa de los altos costes de los salarios frente a los más bajos del segundo y del tercer mundo en pleno desarrollo, era necesario convertir la economía europea en una economía basada en el conocimiento más competitivo y dinámico del mundo en el horizonte del 2008-2010. Para llevar a cabo esa renovación, esa ilustración tecnológica, se acordó en la declaración de Bolonia del 1999 que era un espacio europeo de educación superior. Entre otras muchas cosas, facilitaba el intercambio pedagógico y de titulaciones

entre los diferentes ciudadanos europeos, pertenecieran a un estado o a otro.

Es en ese contexto que estamos donde el *conseller* de Innovación, Universidades y Empresa nos ha decepcionado al intervenir en nuestras universidades con criterios altamente distorsionadores. Por eso decía que no solamente tiene que haber bellos proyectos, como es este caso, sino que sean eficaces en la realidad.

Para que esa eficacia se dé es necesario que los responsables de los proyectos educativos y de investigaciones universitarios, como es el caso del *conseller* de Innovación, Universidades y Empresa, el señor Huguet, construyan y no destruyan, como es el caso en este caso de la crisis de la universidad.

Apuntaré dos críticas, entre otras muchas, aparte de las que en esa moción se dan: el problema de las infraestructuras de investigación, que ni se han previsto, ni cuentan con un presupuesto adecuado, ni garantizan la continuidad de las que hay. Debe resolverse si queremos que nuestros investigadores tengan continuidad en su trabajo, sean eficaces y eviten la tentación de acabar marchándose a países donde inventar es un orgullo, además de muy rentable. En segundo lugar, el problema del tratamiento que se está dando al profesorado universitario. Su contratación pasa por unas modalidades contractuales muy degradadas. No digo que sea el señor *conseller* el único culpable, de hecho, la situación ya arrancó con la Ley de universidades que se aprobó con el Gobierno del PP, curiosamente quien ahora pone esta moción, y que fue retocada por el PSOE por la actual Ley de universidades. Actualmente se está contratando profesorado de muy bajo costo apelando a que la persona debe ejercer una carrera docente. Se está contratando por mil trescientos euros mensuales a profesores colaboradores con dedicación exclusiva. En el caso de los profesores lectores, la remuneración no es mucho mayor. Aparte de la clara precariedad laboral que se da en la contratación, el acceso a docencia está subrayado en exclusiva por los méritos obtenidos por investigaciones, sin que se tenga en cuenta su capacidad docente y de tramitación pedagógica. Y a la inversa, grandes docentes no pueden acceder, si no se dedican a la investigación, a algunas áreas de conocimiento de las cuales no están ni siquiera vinculadas a áreas productivas, como, por ejemplo, la formación del profesorado.

Por todo ello, apoyamos esta reprobación del señor *conseller* y nos ponemos a la espere que nos conteste cómo han quedado las comisiones que se abrieron para solucionar esta crisis y que no tendremos, evidentemente, todavía ninguna solución o por lo menos ninguna información.

Gracias, señor presidente.

El president

Cridem a votació.

La senyora Mejías vol la paraula?

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. La veritat és que pensava que tenia torn de rèplica.

El president

No hi ha esmenes. En tot cas, alguna contradicció s'ha produït? Però molt ràpidament.

La Sra. Mejías Sánchez

Només comentar-li a la senyora Pardell que ha comentat que nosaltres fem catastrofisme o que plantegem una situació de crisi permanent, com també ho ha dit la senyora Laia Ortiz. Miri, són els mitjans públics els mateixos que van posar de manifest que es vivia a les universitats la situació de malestar que hi havia entre tots els actors.

Només comentar-li una cosa: fa dos dies el conseller d'Universitats, i vostè és lleidatana, va anar a la Universitat de Lleida a donar suport o a estar present en el nomenament del seu rector i d'allà es va trobar amb una llarga llista de greuges comparatius de la universitat lleidatana amb relació a la resta, per falta de recursos, per falta d'investigadors, per falta de centres de recerca i per un reguitzell d'incompliments de totes les seves promeses que va fer en el seu dia.

Per tant, no és que nosaltres fem catastrofisme, sinó que donem trasllat de la situació real que es produeix a les universitats catalanes.

Gràcies.

El president

Senyora Pardell, té la paraula.

La Sra. Pardell Veà

Senyora Carina, jo hi estava present, va ser l'acte d'investidura del nostre estimat rector, el doctor Joan Viñas, i cal situar el llistat de reivindicacions en el context del que és un acte d'investidura. I li vull dir que el doctor Viñas porta quatre anys fent aquestes peticions, arribant a acords, signant convenis, i, per tant, crec que no es pot atribuir a les paraules del doctor Viñas, ni es poden utilitzar aquestes paraules per fonamentar la seva moció o almenys la seva situació de crisi permanent que sembla desprendre's de la seva moció.

Res més.

(Pausa llarga.)

El president

Posarem a votació, doncs, la Moció sobre la política universitària.

Comença la votació.

(Pausa.)

S'atura la votació –s'atura la votació. (*Veus de fons. El Sr. Puig i Godes demana per parlar.*) Hi havia una petició de votació separada, si no ho tinc mal entès. Senyor Puig.

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president, demanaríem votació separada dels punts 1, 2 i 3, per un cantó, i 4 i 5, per l'altre.

El president

Doncs, votarem en primer lloc els punts 1, 2 i 3.

Comença la votació.

(Veus de fons. El Sr. Robles Almeida demana per parlar.)

S'atura la votació de nou –perdonin. Senyor Robles.

El Sr. Robles Almeida

Perdone, señor *president*, pero quería que la reprobación, el primer punto, se separara de los demás.

El president

Votem, doncs, el punt primer.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 58 vots a favor, 68 vots en contra.

Votem seguidament els punts 2 i 3.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 56 vots a favor, 68 vots en contra i 3 abstencions.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 11 vots a favor, 68 vots en contra i 48 abstencions.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà al matí a les deu.

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i dos minuts.